

THE Globe

Globen • Le Globe • El Globo • O Globo • विश्व

VOTE! RÖSTA! ¡VOTA!

मत HÃY BÀU! ! صَوَّتْ

വാക്കണിപ്പീറ്റ്! ! رای دهید

ဆန္ဒမဲထည့်ခြင်း! ! ووٹ

തീരാന്തീരാന്തീ! !

လၢကၤမၤနၢ!

WORLD'S CHILDREN'S PRIZE MAGAZINE #56/57 2013

WORLD'S CHILDREN'S
PRIZE FOR THE RIGHTS
OF THE CHILD

PRIX DES ENFANTS
DU MONDE POUR LES
DROITS DE L'ENFANT

PREMIO DE LOS NIÑOS
DEL MUNDO POR LOS
DERECHOS DEL NIÑO

PRÊMIO DAS CRIANÇAS
DO MUNDO PELOS
DIREITOS DA CRIANÇA

बाल अधिकारों हेतु
विश्व बाल पुरस्कार

World's Children's

Hej!

Tidningen Globen är till för dig och alla andra unga som deltar i World's Children's Prize-programmet. Här möter du kompisar från hela världen, får kunskap om dina rättigheter och tips om hur världen kan bli lite bättre!

Thanks! Tack! Merci! ¡Gracias! Obrigado!
धन्यवाद நன்றி سپاس! شكراً! ขอบคุณ CẢM ƠN

HM Drottning Silvia
Barnrätts-huvudpartners
Svenska PostkodLotteriet,
ECPAT Sverige

Barnrättspartners
Survé Family Foundation,
Hugo Stenbecks Stiftelse,
Sparbanksstiftelsen Rekarne,
Kronprinsessan Margaretas
Minnesfond, The Body Shop,
e-Work, Altor, Grupo Positivo
och Global Children's Rights
Support Finland.

Barnrättsfaddrar
PunaMusta, Helge Ax:son
Johnsons Stiftelse, Microsoft,
Dahlströmska Stiftelsen, Cordial,
Mässrestauranger, Goodmotion,
ForeSight Group, Walkie-Talkie,
Avisera, Saxi Sport, Gröna Lund,
Centas, Function Junction Lodge,
Tswane-North Department of
Basic Education, Vitt Produktion,

Twitch Health Capital, SamSari,
Boob, Blomstergården i Mariefred,
Gripsholms Vårdshus, Gripsholms
Slottsförvaltning, Gripsholmsviken,
ICA Torghallen Mariefred, Eric
Ericsonhallen, Lilla Akademien &
alla individuella Barnrättsfaddrar.

Tack även till:
Barnjuryn, alla elever och lärare i

Prize for the Rights of the Child

I de här länderna bor personerna i den här Globen

Innehåll

Vad är World's Children's Prize?	4
Möt barnjuryn!	5
Vad är barnets rättigheter?	12
Hur mår världens barn?	14
Kämpa för tjejer	16
Möt barnrättsambassadörer i Nepal och D.R. Kongo som arbetar för flickors rättigheter.	
Global Vote jorden runt	40
Häng med till Sydafrika, Nepal, Sverige och andra länder där barn röstar för sina rättigheter!	
Årets barnrätts hjältar	49
James Kofi Annan, Ghana	50
Sompop Jantraka, Thailand	70
Kimmie Weeks, Liberia	90
World's Children's Press Conference	110
Barnens beskyddare	111
Den stora finalen	112

ISSN 1102-8343

مهرباني! : التواضع شكرية!

Global Friend-skolor, alla Honorary Adult Friends och beskyddare, Adult Friends, focal points och samarbetspartners (se sidorna 114-115), styrelsen och advisory board för World's Children's Prize Foundation, samt styrelserna för Barnens Värld och World's Children's Prize USA.

Globen är i Sverige en medlemstidning för föreningen Barnens Värld och ges ut med stöd av Sida, som inte nödvändigtvis delar de åsikter som uttrycks här. Ansvaret är helt och hållet skribenternas.

Chefredaktör och ansvarig utgivare: Magnus Bergmar
Medarbetare i nr 56-57: Carmilla Floyd, Kim Naylor, Eva-Pia Worland, Bo Öhlén, Gunilla Hamne, Senay Berhe, Andreas Lönn, Johan Bjerke, Satsiri Winberg, Britt-Marie Klang, Christine Olsson, Jan-Åke Winqvist
Översättning: Semantix (engelska, spanska), Cinzia Gueniat (franska), Glenda Kölbrant (portugisiska), Preeti Shankar (hindi)
Form & repro: Fidelity
Omslagsfoto: Johan Bjerke
Tryck: PunaMusta Oy

World's Children's Prize Foundation
Box 150, 647 24 Mariefred
Tel. 0159-12900 Fax 0159-10860
prize@worldschildrensprize.org
www.worldschildrensprize.org
facebook.com/worldschildrensprizefoundation

Jag kräver
respekt
för barnets
rättigheter!

Vad är World's Children's Prize?

World's Children's Prize är ett utbildningsprogram för dig och alla andra barn! Vårt mål är en mer medmänsklig värld, där barns rättigheter respekteras av alla. Hittills har 58 091 skolor med 27 miljoner elever i 108 länder anmält att de som Global Friend-skolor stöder World's Children's Prize. Din skola är en av dem!

Varje år utses tre barnrättshjältar till kandidater för World's Children's Prize for the Rights of the Child av World's Children's Prize-barnjuryn. Innan priserna delas ut har miljontals barn lärt sig om barnets rättigheter och demokrati.

WCP-programmet avslutas med att barn röstar på sin barnrättshjälte i världsomröstningen Global Vote. Som mest har 7,1 miljoner barn röstat. Vill du också vara med?

Gör så här:

1. World's Children's Prize 2013 öppnas

(Läs sidan 110)

Startskottet går när barn jorden runt 24 januari presenterar årets barnrättshjältar och pris-kandidater, samt berättar om hur barnets rättigheter respekteras där de bor, och i hela sitt land. Bjud in lokala medier till en egen presskonferens (World's Children's Press Conference). Eller ha en öppningsceremoni i skolan på en dag som passar er.

OBS! Bara barn får leda presskonferenser och ceremonier. De vuxna är där för att lyssna!

2. Barnets rättigheter i ditt liv

(Läs sidorna 12–13)

Respekteras barnets rättigheter i ditt och kompisarnas liv? Hemma, i skolan och i Sverige? Läs faktabladet om barnets rättigheter i Sverige, som följer med Globen till din skola. Det kan också laddas ner på worldschildrensprize.org. Diskutera hur det borde vara och förbered en presentation för föräldrar, lärare, politiker, andra vuxna och medier. Kanske vill ni starta en WCP-barnrättsklubb på din skola?

3. Barnets rättigheter i världen

(Läs sidorna 5–11, 14–39, 50–109)

Barnets rättigheter gäller alla barn, överallt. Lär dig mer genom att möta jurybarnen, barnrättshjältarna och barnen som de kämpar för. Ta också reda på hur världens barn egentligen mår.

4. Förbered er världsomröstning

(Läs sidorna 40–49)

Bestäm datum för er valdag och förbered allt som hör ett demokratiskt val till, med inspiration från andra barn som röstat. Bjud in medier, föräldrar, politiker – alla som vill uppleva er världsomröstning och Global Vote-dag.

5. Valdagen Global Vote Day

Rösta först och fira sen med fest och upp-trädanden! Rapportera röstresultatet via valurnan på worldschildrensprize.org.

6. Det stora avslöjandet!

Samma dag jorden runt avslöjas vem som i Global Vote röstats fram och får World's Children's Prize for the Rights of the Child. Bjud in medierna där ni bor till en World's Children's Press Conference, eller samla hela skolan och avslöja röstresultatet. Berätta också vilka förbättringar ni vill se i respekten för barns rättigheter.

7. Den stora finalen!

(Läs sidorna 113–115)

En avslutande prisceremoni leds av jurybarnen på Gripsholms Slott i Mariefred. Alla tre barnrättshjältarna hedras och får prispengar till sitt arbete för barn. Drottning Silvia hjälper jurybarnen att dela ut priserna. Många skolor arrangerar en egen avslutningsceremoni då de firar barnrättshjältarna och barnets rättigheter. En del av dem bjuder även in föräldrar, politiker och medier till en World's Children's Prize-kväll för barnets rättigheter och visar videon från prisceremonin.

Titta, lyssna och prata!

Hitta fler intervjuer, bilder och filmer på youtube.com/worldschildrensprize och facebook.com/worldschildrenprizefoundation. På facebook kan du berätta om barnets rättigheter i ditt land, och om hur ni jobbar med WCP i din skola!

Åldersgräns för World's Children's Prize

World's Children's Prize är till för dig som är från tio upp till 18 år. Åldersgränsen uppåt är för att FN:s Barnkonvention säger att du är barn tills du fyller 18 år. Åldersgränsen nedåt har flera skäl: För att kunna rösta i Global Vote måste du först lära dig allt om priskandidaterna och barnen de kämpar för. Barn har ofta upplevt mycket svåra kränkningar av sina rättigheter. Ibland är deras berättelser hemska och kan vara skrämmande för yngre barn. Tyvärr har vi ännu ingen möjlighet att göra ett material för dig under tio år. Även barn över tio år kan tycka att det känns jobbigt att läsa om svåra livsöden. Det är därför viktigt att du har en vuxen att prata med efteråt.

Medlemmarna i World's Children's Prize-barnjuryn är experter på barnets rättigheter, genom sina egna erfarenheter. Varje jurybarn representerar i första hand alla barn i världen som har liknande erfarenheter som han eller hon. De representerar även barnen i sitt land och på sin kontinent. När det är möjligt ingår barn från alla världsdelar och stora religioner i juryn.

- Jurybarnen delar med sig av sina levnadsberättelser och om vilka av barnets rättigheter de själva fått kränkta eller kämpar för. På så sätt lär de miljoner barn jorden runt om barnets rättigheter. De kan vara jurybarn tills de är 18 år.
- Barnjuryn utser varje år de tre slutkandidaterna till World's Children's Prize for the Rights of the Child bland alla som blivit nominerade.
- Jurybarnen är ambassadörer för World's Children's Prize i sina hemländer och i världen.
- Barnjuryn leder den årliga avslutningen av World's Children's Prize programmet, den stora pris-ceremonin.
- Under prisceremoniveckan besöker jurybarnen Sverige och berättar i skolor om sina liv och om barnets rättigheter.

Här möter du jurymedlemmarna.
På www.worldschildrensprize.org hittar du längre berättelser om flera av dem.

Möt barnjuryn!

GABATSHWANE GUMEDE, 16, Sydafrika

Representerar barn som blivit föräldralösa till följd av aids och barn som kämpar för utsatta barns rättigheter.

Gabatshwanes föräldrar dog i aids när hon var liten. Trots att Gaba själv inte hade hiv eller aids var många rädda för att bli smittade av henne. Hon fick inga kompisar och blev retad i skolan. Där Gaba bor är de flesta arbetslösa. Många är smittade med hiv och många barn är föräldralösa. Kränkningar av barnets rättigheter är vanliga. Men idag är det ingen som retar Gaba längre. Hon är sångerska och barnrättskämpe och många barn ser upp till henne. När hon kan köper Gaba mat till de fattiga och ger föräldralösa skol-kamrater matpaket.

– Jag kräver av politikerna att de måste arbeta för barnets rättigheter. Jag har diskuterat det med Sydafrikas skolminister och med många andra politiker.

HANNAH TAYLOR, 17, Kanada

Representerar barn som kämpar för barnets rättigheter, speciellt för hemlösa barns rättigheter.

När Hannah var fem år såg hon en hemlös man äta ur en soptunna. Sedan dess har hon talat till skolbarn, politiker, direktörer och Kanadas premiärminister om att ingen ska behöva vara hemlös. Hon har startat en stiftelse, som har samlat in miljontals kronor till projekt för de hemlösa, och startat ett program för skolor.

→ – Vi vill visa att alla kan engagera sig och göra skillnad för de hemlösa och barnets rättigheter. Vi behöver alla dela med oss av det vi har och bry oss om varandra. När jag var på ett hem för hemlösa tonåringar kramade jag alla barn. En av dem som varit tystast sa: ”Tills idag trodde jag att ingen tyckte om mig, men nu vet jag att du tycker om mig”.

**HAMOODI MOHAMAD
ELSALAMEEN, 15,
Palestina**

Representerar barn i konfliktområden och barn som lever under ockupation.

Hamoodi bor i en fattig by söder om Hebron på Västbanken, ett område som ockuperas av Israel,

– En natt kom de israeliska soldaterna i stridsvagnar till vår by. De gav order i högtalare om att alla skulle tända lamporna och sköt sedan åt alla håll. Tre dödades.

När han var fem år och hörde att en liten pojke dödade sa Hamoodi: ”Jag vill ha ett gevär!”. Men nu deltar han i samtal för fred. Han har judiska vänner och spelar fotboll med dem flera gånger i månaden i Israel.

– Jag gillar att spela fotboll, men vi har ingen plats att spela på här i byn. Vi brukar spela på ett fält långt borta, men när de israeliska soldaterna kommer för att gripa någon så kör de bort oss. Det tar bort det roliga, säger Hamoodi.

**BRIANNA AUDINETT,
16, USA**

Representerar barn som är hemlösa.

När Brianna var elva år lämnade hennes mamma Briannas våldsamma pappa. Brianna och hennes tre bröder blev hemlösa i Los Angeles. De flyttar ofta och bor ibland på motell, trots att det inte är tillåtet för fem personer att dela rum. Till slut får de plats på ett härbärge. Här bor de tillsammans med andra hemlösa i en sovsal med våningssängar i många månader. De måste alltid vara tysta och kan knappt leka. Men mitt emot härbärgen ligger organisationen School on Wheels. Där får Brianna och bröderna både plats att leka, skolmaterial och läxhjälp.

– Jag ska bli läkare när jag blir stor och särskilt hjälpa de hemlösa. De har inga pengar, men jag tänker hjälpa dem ändå, säger Brianna, som äntligen fått en egen bostad tillsammans med sin familj.

**MAE SEGOVIA, 13,
Filippinerna**

Representerar barn som utnyttjats i sexhandel och barn som kämpar för barns rättigheter.

När Mae var nio år tvingades hon sluta skolan och börja arbeta för att hjälpa till att försörja sin familj. Hon fick dansa och klä av sig framför en kamera på ett internetcafé. Bilderna skickades ut över hela världen via internet. Det tog två år innan ägaren som

utnyttjade Mae togs fast av polisen. Nu sitter han och många av dem som tittade på bilderna i fängelse. Men Mae kunde inte bo kvar hos sin familj. Det fanns risk för att hon skulle råka illa ut igen på grund av fattigdom. Idag bor hon i organisationen Visayan Forums Säkra hus för utsatta flickor. Hon går i skolan och kämpar för andra flickor som utsätts för övergrepp.

– Jag saknar min familj, men jag älskar skolan och har det bättre här, säger Mae.

**LIV KJELLBERG, 14,
Sverige**

Representerar barn som blir mobbade och barn som kämpar mot mobbning.

– Det börjar med att man blir retad för något, som för att man har fel kläder, för att man är blyg eller inte ser ut som alla andra. Och sen fortsätter det bara, med knuffar och sånt, och blir bara värre och värre, säger Liv. Redan första åren i skolan hamnade hon utanför tjegegänget. Hon fick sitta ensam i skolmatsalen, blev utsatt för knuffar och glåpord.

– Lärarna har inte alltid koll på vad som händer mellan elever och när man blir mobbad säger man kanske ingenting. Man tänker likosom att i morgon blir det nog bättre och jag får vara med de andra.

Liv tog själv tag i frågan och samlade in pengar så att

organisationen Friends, som jobbar mot mobbning kunde komma till hennes skola.

– Nu är det kul i klassen och ingen mobbar. Och jag har sju bra kompisar i skolan, säger Liv.

**MOFAT MANINGA, 16,
Kenya**

Representerar barn som är hiv-smittade och barn som lever på gatan.

– Jag skulle vilja prata med Kenyas president och berätta att barn har det svårt. Att hans poliser slår barn som lever på gatan och sätter dom i fängelse. I fängelse! Hur kan man låsa in ett barn bara för att han eller hon tvingas leva på gatan? Hur kan man stjäla ett barns frihet? Jag skulle säga till presidenten att han istället måste ta hand om barnen. Ge dom någonstans att bo, något att äta och en chans att få gå i skolan.

När Mofat var åtta år dog hans mamma i aids.

– Mormor hade tagit hand om henne och inte berättat hur sjuk mamma var. Det

Lisa Bonongwe i talarstolen under prisceremonin på Gripsholms slott i Mariefred 2012. Jurybarnen leder ceremonin.

**World's Children's
Press Conference i
Eric Ericsonhallen i
Stockholm leds av
jurybarnen.**

**POONAM THAPA, 18,
Nepal**

Representerar och kämpar för flickor som utsätts för barnsexhandel, slaveri och övergrepp.

– När jag var 14 år var jag föräldralös och fattig. En äldre kille från min by sa att han älskade mig, att vi skulle gifta oss och få ett bra och tryggt liv tillsammans i den indiska storstaden Mumbai. Jag var ensam och längtade efter att få tillhöra en familj så jag bestämde mig för att hänga med. Men jag blev lurad. Istället för att ta hand om mig, sålde han mig till en bordell. När jag vägrade att låta männen på bordellen utnyttja mig höll de fast mig, piskade mig med elkablar och brände mig med cigaretter tills jag inte orkade stå emot längre.

Poonam utnyttjades av upp till femton män varje dag i nästan ett år. Men till slut blev hon räddad och fick skydd hos organisationen Maiti Nepal.

**DAVID PULLIN, 18,
Storbritannien**

Representerar barn som skilts från sina föräldrar och tas om hand av samhället, och barn som kämpar för de barnens rättigheter.

David's mamma och pappa var alkoholister. De lämnade honom ofta ensam i lägenheten hela dagarna när de gick ut för att dricka sprit.

– Eftersom jag var inlåst kunde jag inte ta mig därförån.

Idag bor David i en fosterfamilj och är aktiv i projektet ”Barnens röst” där barn som tas om hand av samhället träffas och stöttar varandra.

– Jag har en fantastisk ny

kom som en chock. Jag kände mig så ensam. Ett par år senare blev Mofat själv sjuk. Hans mormor tog hand om honom, men när hon dog slängde de andra i familjen ut Mofat ur huset. Mofat var 13 år och fick leva på gatan. Men i dag bor Mofat på ett hem för gatubarn och går i skolan igen.

**MARIA ELENA MORALES
ACHAHUI, 18, Peru**

Representerar flickor som arbetar som pigor, ofta under slavlika förhållanden, och kämpar för deras rättigheter.

Maria Elena gav sig iväg från sin by i bergen när hon var tolv år, utan att säga något till sina föräldrar. Hon har sju syskon och visste att det var svårt för familjen att överleva. Dessutom tyckte hon att byns skola var dålig.

I staden Cusco blev hon piga hos sin moster. Hon fick ingen lön, bara lite fickpengar, och måste arbeta så mycket att hon inte kunde gå i skolan. När hon klagade hotade mostern att slå henne. Maria Elena längtade mycket efter sin familj och hälsade till slut på hemma i byn. När hon återvände till mostern blev hon utslängd på gatan. Nu bor Maria Elena hos organisationen Caith, går i skolan och är med i en grupp som arbetar för pigornas rättigheter.

**LISA BONONGWE, 18,
Zimbabwe**

Representerar barn som kämpar för flickors rättigheter.

När Lisa var fyra år drack hennes pappa och slog mamman nästan varje kväll, ibland tills hon låg medvetslös på golvet. När Lisa grät och skrek att pappan skulle sluta, jagade han ut henne och storebrodern ur huset.

– Även mitt i vintern fick vi sova på verandan, det var så kallt, säger Lisa.

När hon var sju år tvingade hennes mamma pappan att flytta och Lisa gick med i organisationen Girl Child Networks tjejklubb på skolan. Den ger flickor kunskap om sina rättigheter.

– I tjejklubbarna pratar vi om sådant som är viktigt för oss. Flickor är inte säkra i Zimbabwe. Vi misshandlas, våldtas och måste göra allt arbete i hemmet. Om det är ont om pengar är det alltid pojkarna som får gå i skolan. Jag är med och fixar möten och demonstrationer för flickors rättigheter.

**NUZHAT TABASSUM
PROMI, 18, Bangladesh**

Representerar barn som får sin rättigheter kränkta till följd av naturkatastrofer och miljöförstöring, och barn som kräver att flickors rättigheter respekteras.

– Om havsytan stiger en meter kommer södra delen av Bangladesh, där jag bor, att dränkas under vatten. Det tänker jag ofta på. Den globala uppvärmningen som gör att isarna runt polerna och uppe i Himalaya håller på att smälta gör att vi drabbas svårare av cykloner och översvämningar. När jag skulle gå till skolan dagen efter megacyklonen låg det döda och skadade överallt, säger Nuzhat. Hon bor i den lilla staden Barisal i södra Bangladesh. Varje morgon sätter hon på sig skoluniformen, hejdar en cykelrickshaw och ber att få bli skjutsad till sin skola.

– Cykloner, mycket kraftiga stormar, drabbar Bangladesh varje år. Men landet är förberett och har ett bra cyklonvarningssystem. Det absolut värsta som hänt mig i mitt liv var när jag trodde att skolan utplånats i megacyklonen.

➔ familj och det går bra för mig. Men jag vet att alla barn som tas om hand av samhället inte har haft samma tur, och jag vill kämpa för deras rättigheter

David är också med i barnfullmäktige där han bor.

– Tillsammans med ledamöter från dom vuxnas kommunfullmäktige, besöker jag till exempel barnhem för att kolla att barn som hamnat där har det bra. Min dröm är att alla barn som tas om hand av samhället ska få leva bra liv. Att vi ska respekteras och ha en röst.

NDALE NYENGELA, 15, D.R. Kongo

Representerar barnsoldater och barn i väpnade konflikter.

När Ndale var 11 år och på väg till skolan kidnappades han och tvingades bli barnsoldat.

– Vi vandrade i tre dagar utan att äta eller sova. När vi gick för sakta sparkade dom på oss och skrek. Senare, när vi lärt oss hantera vapen sa dom att nu skulle vi lära oss döda människor.

En dag gömde vi oss i skogen nära en väg. Någon bör-

jade skjuta. Människor föll ner döda bredvid mig. Jag kände mig alldeles översvämmad av rädsla och ångest. När jag försökte dra mig undan knuffade dom andra soldaterna fram mig och sa: "Om din vän dör, bry dig inte om det, kliv bara över honom! Det är din plikt!"

Efter tre år lyckades Ndale fly. Han fick hjälp av organisationen BVES att bearbeta sina upplevelser och börja skolan.

– Jag var så lycklig och mitt liv började igen. Efter studierna vill jag göra musik som handlar om hur det är i armén och om barns rättigheter. Jag vill se till att barn inte görs till soldater. Alla vuxna måste komma ihåg att dom varit barn.

EMELDA ZAMAMBO, 14, Moçambique

Representerar föräldralösa barn och barn som kämpar för barnets rättigheter.

När Emelda var sex år blev hennes pappa skjuten till döds av rånare. Några månader senare dog hennes mamma i malaria.

– Jag trodde inte att något skulle bli bra igen. Jag var livrädd för att jag skulle bli ensam och hamna på gatan. Men trots allt det hemska som hände hade jag en otrolig tur.

Emelda fick flytta hem till sina släktingar. Hon fick mat, kläder och möjlighet att gå i skolan.

Jurykompisarna Maria Elena, Peru, och Mae Segovia, Filippinerna.

– Framförallt fick jag en familj som älskar mig.

Idag driver Emelda sin egen skola i sitt hem, för barn som annars inte skulle ha en chans att få en utbildning. Hon lär dem att läsa, skriva och räkna.

– Att gå i skolan är något av det viktigaste som finns. Då har man större chans att få ett arbete senare i livet och då kan man ta hand om sin familj bättre.

NETTA ALEXANDRI, 13, Israel

Representerar barn i konfliktområden och barn som vill ha dialog för fred.

– Jag kommer fortfarande ihåg kriget som pågick när jag var liten. Mina föräldrar var så oroliga för att något skulle hända mig och min syster så dom skickade iväg oss och vi fick bo hos mina mosttrar. Vi fick inte träffa mamma och pappa på länge. Det var skrämmande. Jag och min syster var väldigt oroliga och rädda. Vi förstod inte vad som hände, varför vi inte kunde bo hemma! Jag minns att jag tänkte: Jag vill inte dö. Jag vill inte lämna mitt hem.

Netta tror att dialog är det bästa sättet att uppnå fred.

– Att prata med varandra är faktiskt den enda vägen! Det är viktigt att vi barn känner till våra rättigheter så att ingen kan ta dem ifrån oss.

Kewal, hans mamma och sex yngre syskon – och hans pappa när han en gång i månaden är hemma från arbetet långt borta – använder de tre husen till vänster på bilden.

I flera år har Kewal Ram, 15, i Tharöknen i Pakistan, som skuldslav knutit mattor alla veckans dagar. Men på förmiddagarna har han kunnat gå i skolan, utom när skolan förstördes i den stora översvämningen härom året. Det här är bildberättelsen om hur Kewals liv varit. Men nu har allt förändrats. Han har blivit medlem i World's Children's Prize-jury och fört den svenska drottningen in till prisceremonin på Gripsholms slott i Mariefred. Skolan har varit det roligaste i Kewals liv. Han fick fina betyg efter åttan och börjar nu i skolan åtta timmars resa hemifrån.

Från skuldslav till jurybarn Hos Kewal i öknen

*Kewal representerar
slavbarn och andra
barnarbetare.*

Klockan halv sex, när det första gryningsljuset letar sig in i det lilla lerhuset i byn Ragho Mengwar i Tharöknen, väcks Kewal av sin mamma. Charpay-sängarna får inte rum i det lilla huset så alla sover på golvet.

I öknen är det ont om vatten och Kewal använder en metallmugg för att mäta upp det vatten som ska räcka för honom. De sex syskonen är snart vakna och vattnet i krukorna ska räcka till dem också.

En påfågel passerar medan Kewal borstar tänderna med tandborsten han skurit från neemträdet, som växer på gården. Fibrerna i trädets grenar är bra att rengöra tänderna med.

Kewal tycker att kamelen är det finaste djuret och målar ofta kameler. Det här är hans lärares kamel. Kamelen är ett bra fraktdjur i öknen där det inte finns några vägar och bilarna får köras i sanden.

Lillebror Talok tittar ut genom gluggen i väggen, som Kewal lagt sin tandborste i. Neemträdet ger också råmaterial till mediciner och tvål.

Mattniv

Skuld-slaven Kewal

NÄR SKOLDAGEN ÄR SLUT rusar många barn i ökenskolan hem till en ledig eftermiddag, även om de också måste hjälpa till hemma. Men för några av dem börjar tunga arbetspass. I flera år har Kewal varje dag efter skolan knutit mattor.

– Det är ett tungt arbete. Jag blir så trött. Ryggen värker, ja hela kroppen värker efter en stund. Det är svårt att sitta stilla så många timmar varenda dag, men jag har varit tvungen, berättar Kewal.

Han har arbetat minst 40 timmar varje vecka. Han har suttit vid mattvävstolen efter skolan tills det blivit så mörkt att han inte längre kunnat se att knyta, och hela söndagarna.

När Kewal var åtta år blev hans mamma svårt sjuk. Hon behövde dyra mediciner. För att klara det så lånade Kewals pappa pengar av en man som ägde mattvävstolar. I början arbetade pappa och hans bror varje dag med att göra mattor. När pappan fick ett jobb långt borta måste Kewal, som var äldst av barnen, lära sig knyta mattor så att familjen kunde fortsätta att betala av på skulden till mannen de lånat pengar av.

Kewals lön var 1 500 rupies i månaden (50 kronor), men han har aldrig fått se några pengar. Hälften av lönen går till mannen som äger vävstolen och den andra hälften till att betala av på skulden hos handlarer i grannbyn. Nu när Kewal flyttar ska pappans bror ta över ansvaret för att knyta mattor och betala av på skulden.

Mattagffel

Varje dag efter skolan och hela söndagarna, minst 40 timmar per vecka, har Kewal varit tvungen att knyta mattor för att betala av på familjens skuld till ägaren av mattvävstolen.

Att knyta mattor är jobbigt både för ögonen och kroppen. Kewals rygg värker varje dag.

Morgonen är läxtid för Kewal. Han sätter sig med sina böcker på en kudde utanför huset och njuter av att ha tid att läsa och skriva innan det är dags att gå iväg till skolan. Engelska är särskilt roligt.

Skoldagen börjar med samling på skolgården. Här leder Kewal övningarna som de gör varje morgon. Sedan sjunger alla nationalsången och en skolsång innan skoldagen börjar.

Kewal hinner aldrig leka annat än på lunchrasten, så han njuter verkligen av att spela cricket då.

Kewal ansvarar för att ge getterna mat. När den stora översvämningen förstörde lerhusen i byn föll familjens gethus ihop och tre av familjens getter dog. Alla blev först glada när regnet kom, men det tog aldrig slut. Husen förstördes och ingen kunde odla något till familjernas mat året efter.

Kewals bror Permanind, 10, arbetar varje morgon vid brunnen. Han driver åsnorna som drar upp hinkar med vatten. Han går 4-5 timmar fram och tillbaka med åsnorna, tills alla familjer fått sitt vatten.

Allt vatten familjen behöver ska bäras hem.

Kewals mamma sätter den här ringen på huvudet, så att hon kan balansera vattenkrukan bättre.

Alla sitter tillsammans med sin klass så att de lätt kan hjälpa varandra med uppgifterna. Barnen i ökenskolan är med i WCP-programmet varje år.

- Jag gillar allt i Globen, säger Kewal. Jag drömmer om att vi ska få el så att vi kan läsa den på kvällarna. Vi lär oss om hjältar som arbetar för andra. Det ska vi också göra. Det är en särskild dag när vi får rösta i Global Vote.

Kewals bror Permanind kommer alltid sist till skolan, efter jobbet vid brunnen. Barnen talar datki hemma men sindhi är det språk som de först lär sig läsa och skriva på. Redan första året börjar de med lite engelska. I årskurs tre lär de sig ännu ett alfabet, urdu, som är språket för hela Pakistan.

När det tunga mattarbetet är slut för dagen äter Kewal snabbt sin middag tillsammans med sina bröder. I öknen äter männen och pojkarna alltid innan flickorna och kvinnorna. Efter middagen kilar Kewal iväg till läraren Hernath ett par hus bort. I hans hem samlas de elever på kvällarna som vill träna extra.

Kewal hjälper till med att hämta ved.

Utanför skolan står skorna på rad.

Fira barn

FN:s konvention om barnets rättigheter – barnkonventionen – samlar en lång rad rättigheter som ska gälla för alla världens barn. Här sammanfattas några av dem. Du hittar hela texten på www.worldschildrensprize.org

Grundtankar i barnkonventionen är att:

- Alla barn har samma rättigheter och lika värde.
- Varje barn har rätt att få sina grundläggande behov uppfyllda.
- Varje barn har rätt att få skydd mot övergrepp och utnyttjande.
- Varje barn har rätt att få uttrycka sin mening och bli respekterat.

Vad är en konvention?

En *konvention* är en internationell överenskommelse, ett avtal mellan länder. Barnkonventionen är en av de sex FN-konventionerna om mänskliga rättigheter.

Den 20 november är en dag att fira för världens barn.

Den dagen 1989 beslutade FN om KONVENTIONEN OM BARNETS RÄTTIGHETER. Den gäller för dig och alla andra barn under 18 år och kallas för BARNKONVENTIONEN.

Alla jordens länder, förutom Somalia, USA och det nya landet Sydsudan, har ratificerat (förbundet sig att följa) Barnkonventionen.

De ska alltid först tänka på vad som är bäst för barnen och lyssna på vad barnen har att säga.

ets rättigheter

Artikel 1

Alla barn i hela världen under 18 år har dessa rättigheter.

Artikel 2

Alla barn är lika mycket värda.

Alla barn har samma rättigheter. Ingen får diskrimineras.

Du får inte behandlas annorlunda på grund av ditt utseende, din hudfärg, ditt kön, ditt språk, din religion och dina åsikter.

Artikel 3

De som bestämmer om sådant som gäller barn ska först och främst tänka på vad som är bäst för barnet.

Artikel 6

Du har rätt att överleva och att utvecklas.

Artikel 7

Du har rätt till ett namn och en nationalitet.

Artikel 9

Du har rätt att vara med dina föräldrar, om det inte skulle vara dåligt för dig.

Du har rätt att växa upp hos dina föräldrar. Om det är möjligt.

Artikel 12–15

Alla barn har rätt att säga vad de tycker. Barn ska tillfrågas. Dina åsikter ska respekteras i alla beslut som rör dig; hemma, i skolan, hos myndigheter och domstolar.

Artikel 18

Båda dina föräldrar har gemensamt ansvaret för din uppfostran och utveckling. De ska alltid först tänka på ditt bästa.

Artikel 19

Du har rätt att skyddas mot alla former av våld, mot vanvård, misshandel och övergrepp. Du ska inte bli utnyttjad av dina föräldrar eller andra vårdnadshavare.

Artikel 20–21

Du som förlorat din familj, ska ha rätt att få omvårdnad.

Artikel 22

Om du har tvingats fly från ditt hemland har du samma rättigheter som alla andra barn i det nya landet. Om du har flytt ensam ska du få speciellt stöd och hjälp. Om det är möjligt ska du återförenas med din familj.

Artikel 23

Varje barn har rätt till ett bra liv. Om du har en funktionsnedsättning, har du rätt till extra stöd och hjälp.

Artikel 24

Om du blir sjuk har du rätt att få all den hjälp och vård du behöver.

Artikel 28–29

Du har rätt till att gå i skolan och lära dig sådant som är viktigt att kunna, t ex respekt för mänskliga rättigheter och respekt för andra kulturer.

Artikel 30

Varje barns tankar och tro ska respekteras. Du som tillhör en minoritet har rätt till ditt eget språk, din egen kultur och din egen tro.

Artikel 31

Du har rätt till lek, vila och fritid och att leva i en bra miljö.

Artikel 32

Du får inte tvingas till skadligt arbete som hindrar din skolgång och skadar din hälsa.

Artikel 34

Du får inte utsättas för övergrepp eller barnsexhandel. Om du behandlas illa ska du få skydd och hjälp.

Artikel 35

Ingen har rätt att kidnappa eller sälja dig.

Artikel 37

Du får inte bli straffad på ett grymt och skadligt sätt.

Artikel 38

Du får inte bli värvad som soldat och delta i väpnad konflikt.

Artikel 42

Alla barn och vuxna ska känna till barnkonventionen. Du har rätt att få information och kunskap om dina rättigheter.

Hur mår världens

2,2 miljarder barn under 18 år i världen

Över 80 miljoner av de barnen lever i Somalia, USA och Sydsudan, de enda tre länder som inte ratificerat barnets rättigheter. Alla andra länder har lovat att följa barnets rättigheter, men kränkningar av dem är vanliga i alla länder.

Namn och nationalitet

När du föds har du rätt att få ett namn och bli registrerad som medborgare i ditt hemland.

Varje år föds 135 miljoner barn i världen. Av dem blir 51 miljoner barn aldrig registrerade. Det finns inget skriftligt bevis på att de finns!

Hem, kläder, mat och trygghet

Du har rätt till ett hem, mat, kläder, utbildning, hälsovård och trygghet.

Mer än hälften av alla barn i världen lever i fattigdom. Omkring 550 miljoner barn har mindre än 1,25 USD (8 kronor) att leva på per dag.

Överleva och utvecklas

Du har rätt att överleva. Varje land som skrivit under barnets rättigheter ska göra allt för att alla barn ska överleva och utvecklas.

1 av 20 barn i världen (1 av 9 i de fattigaste länderna) dör innan det fyllt fem år, de flesta av orsaker som går att förhindra.

Hälsa och sjukvård

Du har rätt till mat, rent vatten samt läkarvård.

19 000 barn under fem år dör varje dag (6,9 miljoner per år) av sjukdomar som har att göra med brist på mat, rent vatten, hygien och hälsovård.

Vaccineringen av barn mot de vanligaste barnsjukdomarna räddar 2,5 miljoner liv varje år. Vart femte barn vaccineras aldrig. 2 miljoner barn dör varje år i sjukdomar man kan vaccineras mot. 4 av 10 barn i de 50 fattigaste länderna har inte tillgång till rent vatten. Varje år dör 1 miljon människor, de flesta barn, av malaria. Bara 2 av 10 sjuka barn behandlas mot malaria och bara 4 av 10 barn i de fattigaste malarialänderna sover under myggnät.

Barn med funktionsnedsättning

Du som har en funktionsnedsättning har samma rättigheter som alla andra. Du har rätt till stöd så att du kan delta aktivt i samhället.

Barn med funktionsnedsättning tillhör de mest utsatta barnen. I många länder får de inte gå i skolan. Många behandlas som mindre värda och blir undandömda. Det finns 200 miljoner barn med funktionsnedsättning i världen.

barn?

Barn som lever på gatan

Du har rätt att leva i en trygg miljö. Alla barn har rätt till utbildning, sjukvård och en dräglig levnadsstandard.

60 miljoner barn har gatan som sitt enda hem. Ytterligare 90 miljoner barn arbetar och tillbringar sina dagar på gatan, men har familjer att återvända till på nätterna.

Skadligt barnarbete

Du har rätt att skyddas mot att utnyttjas ekonomiskt, och mot arbete som skadar din hälsa eller hindrar dig att gå i skolan. Barn under 12 år får inte arbeta alls.

Omkring 306 miljoner barn arbetar, och för de flesta av dem är arbetet direkt skadligt för deras säkerhet, hälsa, moral och skolgång. 10 miljoner barn tvingas till den allra värsta formen av barnarbete som att vara skuldslavar, barnsoldater eller utsättas för barnsexhandel. Årligen utsätts minst 1,2 miljoner barn för "trafficking", som är dagens slavhandel.

Brott och straff

Barn får bara fängslas som sista utväg och för kortast möjliga tid. Inget barn får utsättas för tortyr eller annan grym behandling. Barn som begår brott ska få vård och hjälp. Barn får inte straffas med livstids fängelse eller dödsstraff.

Minst 1 miljon barn hålls fängslade. Fängslade barn behandlas ofta illa.

Minoritetsbarn

Barn som tillhör minoritetsgrupper eller urbefolkningar har rätt till sitt språk, sin kultur och religion. Urbefolkningar är t ex Amerikas indianer, aboriginerna i Australien och Nordeuropas samer.

Urbefolknings- och minoritetsbarn får ofta sina rättigheter kränkta. Deras språk respekteras inte, de mobbas eller diskrimineras. Många barn har inte tillgång till sjukvård.

Skydd i krig och på flykt

Du har rätt till skydd och vård i krig eller om du flyr. Barn i krig och på flykt har samma rättigheter som andra barn.

Under de senaste 10 åren har minst 2 miljoner barn dött i krig. 6 miljoner har fått allvarliga fysiska skador. 10 miljoner barn har fått allvarliga psykiska skador. 1 miljon har förlorat eller skilts från sina föräldrar. Tiotusentals barn utnyttjas som soldater, bärare eller minröjare (över 1 000 barn dödas eller skadas varje år av minor). 18 miljoner barn är på flykt.

Skola och utbildning

Du har rätt att gå i skolan. Grundskolan ska vara gratis för alla.

Över 9 av 10 barn i världen går i skolan, men fortfarande får 67 miljoner barn ingen utbildning alls. Av dem är fler än 5 av 10 flickor.

Skydd mot våld

Du har rätt att skyddas mot alla former av våld, vanvård, misshandel och övergrepp.

Varje år utsätts 40 miljoner barn för så svår misshandel att de behöver läkarvård. 33 länder i världen har förbjudit alla former av fysisk bestraffning mot barn och bara 4 av 100 barn i världen är därmed helt skyddade mot våld enligt lagen. Många länder tillåter äga i skolan.

DIN RÖST SKA HÖRAS!

Du har rätt att säga vad du tycker i alla frågor som berör dig. Vuxna ska lyssna på barnets åsikt innan de fattar beslut, som alltid ska vara till barnets bästa.

**Är det så i ditt land och i världen idag?
Det vet du och resten av världens barn bäst!**

Kämpa för tjejer!

Var med och arbeta för flickors rättigheter

Jag kräver
respekt
för tjejers
rättigheter!

– Flickor och pojkar ska ha samma rättigheter! Det är orättvist att vi inte får gå i skolan och måste göra allt arbete i hemmet, medan pojkarna får studera och leka, säger Sanjukta, 12, från Indien. Hon är ett av miljontals barn jorden runt som räknas som mindre värd för att hon är flicka.

Barnets rättigheter gäller alla barn, både flickor och pojkar. Ändå behandlas flickor ofta sämre än pojkar. Hälften av världens barn är flickor, men många fler pojkar går i skolan. Flickor är fattigare, hungrigare och sjukare än pojkar. De arbetar hårdare, utsätts oftare för våld och tvingas gifta sig när de fortfarande är barn. Flickor överallt har också svårare att göra sina röster hörda och få bestämma över sina egna liv.

Flickor till salu

En av de värsta formerna av kränkning av barnets rättigheter är barnsexhandel. Barn över hela världen utnyttjas som sexslavar och i pornografi. De flesta som drabbas är flickor. Men nu slår tjejer i hela världen tillbaka med hjälp av World's Children's Prize! Och de får hjälp av många killar!

Kämpar tillsammans

Från och med i år utbildar sig hundratals tjejer till World's Children's Prize-barnrättsambassadörer. Många av dem har själva upplevt våld, övergrepp och svåra orättvisor. De lär sig om sina rättigheter och om hur flickor har det i deras land och i världen. Sedan hjälper de barn att starta egna World's Children's Prize-barnrättsklubbar. I en barnrättsklubb kan barn tillsammans:

- Sprida kunskap om barnets rättigheter.
- Berätta om hur flickor har det.
- Göra sina röster hörda.
- Ställa krav på att barnets rättigheter ska respekteras, för både killar och tjejer!
Och mycket mer!

På sidorna 17-39 kan du läsa om flickors rättigheter och om barnsexhandel.

Svenska PostkodLotteriet har gjort det möjligt för World's Children's Prize att i samarbete med ECPAT Sverige arbeta för flickors rättigheter och mot barnsexhandel.

Barnrätts-ambassadör för flickors rättigheter

När Alisha var elva år gick hon omkring ensam och förtvivlad på Nepals huvudstad Kathmandus gator. Idag är hon 15 år och reser runt till Nepals bergsbyar för att utbilda och inspirera barn som vill kämpa för flickors rättigheter och mot barnsexhandel.

– Jag vet att jag hade tur som inte blev kidnappad och förd till Indien för att tvingas vara sexslav där, säger Alisha. Nu bor jag på organisationen Maiti Nepals hem för sårbara flickor. Som barnrättsambassadör för World's Children's Prize har jag världens chans att kämpa för tjejers rättigheter, och hindra att nepalesiska flickor utnyttjas i barnsexhandel.

Alisha, 15

Bor: På Maiti Nepals hem i Kathmandu för tjejer som utsatts för eller riskerar att utsättas för människohandel.

Älskar: Basket!

Hatar: När fattiga barn behandlas illa.

Bästa som hänt: Att jag fick komma till Maiti Nepal, som blev min nya familj.

Värsta som hänt: När mamma försvann.

Vill bli: Flygvärdinna och se världen.

Dröm: Att bli en bra person som hjälper andra.

Hemsk historia

Det är jobbigt för Poonam att berätta och minnas allt det hemska som hände när hon var slav på en bordell i Indien. Hon gör det ändå för att varna andra tjejer så att de inte ska råka illa ut. Kompisen Alisha vet att Poonams historia lika gärna kunde ha varit hennes. Poonam är medlem i World's Children's Prize internationella barnjury. Hon representerar och kämpar för flickor som utsätts för barnsexhandel, slaveri och övergrepp.

➔ **F**ramme vid svarta tavlan i det lilla klassrummet i bergsbyn Chhaps skola står Alisha med sin kompis Poonam. Tillsammans med nio tjejkompisar har de rest i många timmar för att ta sig hit. Redan i gryningen packade de ryggsäckarna fulla med tidningar och egentillverkade affischer om tjejers rättighe-

ter och World's Children's Prize. Första biten åkte de jeep på dammiga bergsvägar. Sedan väntade flera timmars vandring. Inget kan stoppa dem. Tjejerna är World's Children's Prize-barnrättsambassadörer och är här för att prata om det viktigaste de vet: Barnets rättigheter. Framförallt vill de tala om

hur tjejers rättigheter kan stärkas i Nepal.

En hemsk historia

Varje gång Poonam berättar om sitt liv blir det knäpptyst i klassrummen:

”När jag var 14 år var jag föräldralös och fattig. En äldre kille från min by sa att han älskade mig, att vi skulle gifta

Det jag aldrig fick

– På Maiti är vi som en stor familj. Alla vi tjejer som bor här är som systrar, och vi tar hand om varandra. I mitt rum bor Rabina som är fem år. Jag brukar tvätta hennes kläder, kamma henne och hjälpa henne att förbereda sig på morgonen när hon ska till förskolan. Jag gillar det. Jag försöker ge Rabina allt det jag inte fick av min egen mamma, säger Alisha.

Vi förbereder oss

Inför uppdraget i bergen lär sig barnrättsambassadörerna ännu mer om barnets rättigheter. De diskuterar, planerar och gör egna affischer och lär känna barn och barnrättshjältar jorden runt genom tidningen Globen.

oss och få ett bra och tryggt liv tillsammans i den indiska storstaden Mumbai. Jag var ensam och längtade efter att få tillhöra en familj så jag bestämde mig för att hänga med. Men jag blev lurad. Istället för att ta hand om mig, sålde han mig till en bordell. När jag vägrade att låta männen på bordellen utnyttja mig höll de fast mig, piskade mig med elkablar och brände mig med cigaretter tills jag inte orkade stå emot längre.”

Poonam utnyttjades av upp till femton män varje dag i

På slingrande bergsvägar

I en jeep fullastad med affischer och Globen-tidningar åker barnrättsambassadörerna på smala slingrande bergsvägar.

nästan ett år. Men till slut blev hon räddad och fick skydd hos organisationen Maiti Nepal.

– Nu är jag medlem i World's Children's Prize internationella barnjury. Där representerar jag och kämpar för flickor som utsätts för barnsexhandel, slaveri och övergrepp, säger Poonam. Hon håller upp tidningen Globen och visar eleverna bilder av sig själv och de andra barnen i juryn.

Fick stryk

Varje gång Alisha hör Poonams berättelse gör det ont i henne. De är som systrar.

– Jag vet att det lika gärna kunde ha varit jag. Att det egentligen bara är tur att det inte blev så, säger Alisha. Hon växte upp i en mycket fattig familj i Kathmandu. Hennes föräldrar tog tillfälliga jobb på olika byggen men tjänade aldrig tillräckligt för att Alisha och hennes lillasyster skulle kunna gå i skolan

eller äta sig riktigt mätta.

– Mamma och pappa hade dessutom problem med spriten. Pengar som borde ha gått till min och min systers utbildning, gick till deras sprit istället. Ofta kom dom hem fulla och då blev det nästan alltid bråk. Pappa slog mamma och när jag skrek att han skulle sluta och försökte gå emellan, fick jag också stryk.

Istället för att gå i skolan som andra barn i kvarteret tvingades Alisha att ta hand om både hushållet och sin lillasyster på dagarna. Hon lagade mat om det fanns någon, tvättade kläder och städade.

Hängbroar till skolorna

För att komma fram till en del byskolor måste tjejeerna gå över svajande hängbroar!

– Det tar ungefär tre timmar att vandra på de snirkliga stigarna till byskolorna. Sedan är det tre timmars vandring tillbaka!

Barnrätts- utbildning

I den lilla skolan Shree Borlang Bhumi i bergsbyn Chhap berättar tjejerna från Maiti om barnets rättigheter, särskilt tjejers rättigheter, människohandel och World's Children's Prize-programmet. Barnen är nyfikna och ställer frågor.

➔ – Jag blev en ”mamma” fast jag bara var ett barn på sex år. När ingen såg så grät jag.

Mamma försvann

När Alisha var tio år blev allting ännu värre.

– En kväll kom mamma inte hem efter arbetet. I två veckor gick jag, pappa och min lillasyster och letade, men vi hittade henne inte. Jag var orolig och förstod inte alls

vad som hade hänt. Hade hon dött? Eller hade hon bara övergett oss? När jag låg och tittade på ett foto av mamma på kvällarna, innan jag försökte somna, var jag både arg och ledsen.

Efter mammans försvinnande drack Alishas pappa så mycket att han till slut inte kunde ta hand om sina flickor.

– För att jag och min syster skulle överleva blev jag tvungen att börja arbeta som hemhjälp hos mannen som ägde vårt hus. Jag arbetade från sex på morgonen till sen kväll med att tvätta kläder, diska, städa och laga mat. Så fort jag gjorde minsta fel, som att tappa en tallrik, blev mannen rasande. Han skrek att pappa var ett fyllor och att jag var en så dålig person att till och med min mamma hade övergett mig. En dag orkade jag inte längre utan stack.

Ensam på gatan

Alisha vandrade länge omkring ensam och förtvivlad på Kathmandus gator för

att försöka ordna ett bättre liv för sig och sin syster. Till slut, när hon nästan hade gett upp visade någon vägen till Maiti Nepal och deras hem för flickor.

– Det var underbart att komma till Maiti! Både jag och min syster fick ett hem, vänner, mat, trygghet och

kunde äntligen börja skolan. Jag förstod också snabbt att Maiti faktiskt hade räddat mitt liv. Många av mina nya kompisar hade blivit sålda som slavar till bordeller i Indien. Dom hade precis som jag varit ensamma och övergivna och blev enkla offer för människosmugglarna. Det

Äntligen paus!

Tjejerna tar en välbehövlig och svalkande paus vid floden Shivalaya. De har nudlar, chatatibröd och lite godis med sig för att orka med de tuffa vandringarna. På Alishas väska står det ”Stoppa Människohandel”.

Barnrättsklubbar jobbar vidare!

Barnrättsambassadörerna hjälper barnen i byarna att bilda egna barnrättsklubbar. På så sätt kan de fortsätta arbetet för barnets rättigheter när tjejerna från Maiti åker hem. Klubbarna arrangerar World's Children's Prize-programmet i sina skolor, lär sig mer om flickors rättigheter och om människohandel och sprider kunskapen vidare till andra barn. Barnrättsklubbarna håller också ögonen öppna och slår larm om någon flicka i byn råkar illa ut.

– Jag tror också att det är den här synen på oss flickor, att vi är mer som arbetsdjur eller ”saker” man kan tjäna pengar på och utnyttja snarare än som människor, som gör det lättare för andra att sälja oss som slavar till bordeller. Hade man sett oss flickor som människor hade det aldrig gått.

Barnrättsäventyr

Dagens besök i byn Chhap är ett av många som Alisha och hennes kompisar gör i den fattiga regionen Nuwakot. Här är handel med unga tjejer mycket vanligt.

hade lika gärna kunnat vara jag, säger Alisha.

Nu har Alisha bott på Maitis flickhem i fyra år. Hon och de andra tjejerna får lära sig mycket om barnets rättigheter, flickors rättigheter och människohandel. Kunskapen ger dem kraft att hjälpa andra barn. De använder World's Children's Prize-programmet och tidningen Globen i det arbetet.

Lycklig barnrättsambassadör

– Jag har alltid velat dela med mig till andra barn om allt jag har lärt mig, men inte riktigt vetat hur jag ska göra. Så när jag blev tillfrågad om att bli en av World's Children's Prize-barnrättsambassadörer blev jag jätteglad! säger Alisha.

Tjejerna från Maiti har förberett sig noga. De har lärt sig mer om barnets rättigheter och om olika barnrätts-hjältnars arbete. Tillsammans har de bestämt att de ska ägna mest tid åt att prata om flick-

ors rättigheter när de är ute i skolorna.

– Tjejer har det sämre än killar i Nepal, särskilt i byarna, förklarar Alisha. Medan sönerna får gå i skolan tvingas döttrarna ofta arbeta istället. Många gifts bort väldigt tidigt. Man tycker liksom att tjejer är gjorda för hårt kroppsarbete och inte för utbildning. Om familjer är fattiga är det alltid flickornas roll att arbeta och hjälpa till. Kommer det då personer till byn som erbjuder flickorna arbeten på exempelvis restauranger i stan, så att dom kan skicka hem pengar, är det väldigt lätt att föräldrarna går

med på det. Eftersom mamorna och papporna ofta saknar både utbildning och kunskap om flickors rättigheter och människohandel, vet dom inte att dom blir lurade. Deras döttrar kommer aldrig att tjäna några pengar till familjen. Istället kommer dom att säljas som slavar till bordeller i till exempel Indien eller Dubai.

Dags för Global Vote!

Barnrättsambassadörerna är på plats när Chhap-skolan har sin egen Global Vote-dag – en fest för barnets rättigheter.

Fri som en fågel

Alisha tränar skott med Sabina som också är barnrättsambassadör:

– Jag älskar att spela basket! Det är kul att vara med kompisarna och jag känner mig fri när jag spelar. Jag hade ingen tid alls för lek när jag var liten, så det är kanske därför jag gillar det så mycket nu. Men i framtiden skulle jag vilja bli flygvärdinna. Tänk att kunna flyga högt uppe på himlen och se världen där uppfifrån!

Det står Teresa Academy, som är Maitis skola, på tjejernas baskettröjor.

– Vi är otroligt laddade! Första gången var vi uppe i bergen en vecka och besökte fem olika skolor. Varje vandring från Maitis center i området till någon av skolorna tog ungefär tre timmar. Sedan var det tre timmars vandring tillbaka på eftermiddagen. Eftersom vi var tungt lastade var det riktigt slitsamt. Vissa fick feber av ansträngningarna men vi fortsatte ändå. Vårt uppdrag är alldeles för viktigt för att ställa in på grund av lite feber. En inställd dag är en förlorad dag i kampen för tjejers rättigheter! säger Alisha.

I varje skola berättar Alisha, Poonam och deras ambassadörskompisar om tjejers rättigheter. De förklarar hur lätt det är att fattiga flickor blir lurade och säljs som slavar till bordeller. De delar med sig av sina egna livshistorier, men också andra barns berättelser genom tidningen Globen. De förklarar också hur barn kan delta i World's Children's Prize-programmet

för att stärka sin röst och sina rättigheter.

– Det är en härlig känsla när eleverna förstår vad vi vill få sagt. Att dom får veta viktiga saker som dom inte kände till innan. Vandringarna i bergen som barnrättsambassadör är ett fantastiskt äventyr!

Viktigt uppdrag

Alisha och Poonam avslutar sin barnrättslektion i byn Chhaps skola med att uppmuntra alla att fortsätta lära sig om sina rättigheter med hjälp av tidningen Globen. Snart ska också skolbarnen här och i många andra byar arrangera sina egna Global Vote-dagar. Barnen röstar på den barnrättshjälte de känner starkast för och firar sedan barnets rättigheter med sång och dans!

Många av tjejerna som träffat Alisha och Poonam ser lyckliga och förväntansfulla ut. Kalpana, 14 år, är en av dem:

– Innan barnrättsambassadörerna kom hit hade jag ing-

en aning om att tjejer och killar har samma rättigheter. Nu vet jag det och det gör mig glad!

Alisha är också glad.

– Jag har alltid känt en otrolig tacksamhet över att Maiti gav mig ett nytt liv, och att jag slapp ett liv som slav på bordellerna i Indien. Och jag har alltid velat visa min tacksamhet på något sätt. Som barnrättsambassadör kan jag äntligen göra det. Det är

världens chans att göra något viktigt för andra. Jag stärker flickors rättigheter och försöker rädda andra tjejer från människohandeln, precis som jag själv blev räddad, genom att sprida kunskap! 🌍

Vi är World's Children's Prize barnrätts- ambassadörer!

Sukumaya, 18
Bhojpuri-kläder

De stolta tjejerna som är barnrättsambassadörer bor på organisationen Maiti Nepals hem i Kathmandu. Det är till för tjejer som har blivit utsatta för människohandel, eller riskerar att drabbas om de inte får skydd. På Global Vote-dagen i byn Chhap klär de sig i några av Nepals finaste folkdräkter. Men inte bara för att det är vackert...

– I Nepal och i världen finns det många olika folkgrupper som alla har olika traditionella kläder säger Sabitri, 17 år, som idag är klädd i Tamangfolkets kläder.

– Men oavsett vilket land du kommer ifrån, vilken folkgrupp du tillhör eller vilken religion du har måste vi alla kämpa tillsammans för det viktigaste vi har: Barnets rättigheter! Därför har vi några av Nepals många olika folkdräkter på oss idag. Vi vill visa att vi är olika, men ändå samma. Att vi är "ett". Dessutom är kläderna färgstarka och vackra och passar perfekt på Global Vote-dagen som ju är en fest för barnets rättigheter!

Dilmaya, 17
Gurung-kläder

Poonam, 16
Maruni-kläder

Alisha, 15
Newari-kläder

Nishu, 16
Nepali-kläder

Sabina, 16
Sherpa-kläder

Sabitri, 17
Tamang-kläder

Laxmi, 17
skoluniform

Maya, 18
Rai-kläder

Priya, 17
skoluniform

Samjhana, 18
skoluniform

Kalpana talar med Alisha om hur hon och hennes kompisar kan starta en barnrättsklubb i skolan, medan de läser i Globen-tidningen, som klubben ska arbeta med.

Alishas råd till Kalpana

Dagen efter att World's Children's Prize-ambassadörerna har besökt skolan i byn Chhap, dricker Alisha te hemma hos en av eleverna. Kalpana, 14 år, vill veta vad hon kan göra för att stärka tjejers rättigheter i byn.

FÖRUTOM ATT SPRIDA kunskap om barnets rättigheter till barnen i bergsbyarnas skolor har ambassadörerna ytterligare ett viktigt uppdrag. De hjälper flickorna i byarna att bilda egna klubbar för barnets rättigheter.

– Du och andra flickor i skolan kan gå ihop och fortsätta lära er mer om tjejers rättigheter och om handel med barn, berättar Alisha för Kalpana. Sedan kan ni berätta vad ni lärt er för andra flickor när ni är ute tillsammans med getterna eller arbetar på fälten. Till exempel om olika sätt som fattiga tjejer kan bli lurade in i människohandel och som slavar på bordeller utomlands.

Alisha och Kalpana är överens om att flickor i byn Chhap ska bilda en egen barnrättsklubb. De kan stötta varandra och organisera arbetet med World's Children's Prize-programmet.

– Ni kan också hålla ögonen öppna och rapportera till Maiti om någon flicka i byn råkar illa ut, förklarar Alisha, som lovar att hjälpa Chhap-flickorna komma igång med klubben.

Kalpana

06:00

– Jag tar getterna till fältet för bete. Ibland har jag med mina skolböcker och gör läxorna under tiden. Just nu tar jag med mig tidningen Globen och förbereder mig inför Global Vote-dagen.

10:00

– Jag älskar skolan, och mitt favoritämne är nepali!

är nybliven tjejrättskämpe!

– I Nepal behandlas tjejer sämre än killar. Varför det är så kan jag faktiskt inte svara på, men jag tycker det är fel. Därför är det viktigt för mig att försöka göra livet bättre för oss flickor som bor här, säger Kalpana.

Jag tycker att en son och en dotter borde vara lika mycket värda. Att dom ska hjälpas åt och behandlas lika. Men så är det inte här. Döttrar måste arbeta och slita. Min lillebror som är

elva år, och killar i min egen ålder, arbetar inte alls så mycket som vi tjejer gör. Det är inte rätt, och jag vet inte vad det beror på.

Kanske tänker föräldrarna att tjejer ska giftas bort till en annan familj, medan pojkarna blir kvar i familjen och därför blir det viktigare att ta hand om dom.

Därför är det bra att Alisha och dom andra ambassadörerna kom hit och berättade om flickors rättigheter och World's Children's Prize-programmet. Jag har lärt mig många nya saker och förstår mer nu.

Jag visste inte förut att tjejer och killar faktiskt har samma rättigheter. Att vi har

samma värde som killarna och rätt till ett bra liv. Vi har rätt att bli registrerade vid födseln och att få lära oss läsa. Därför ska flickor inte giftas bort så tidigt eller säljas. Vi ska få gå i skolan precis som killarna!

Vill kämpa för tjejer

Här i byn går nästan alla tjejer i skolan, men så är det inte alls överallt i Nepal.

Jag vet att jag är lyckligt lottad och jag älskar skolan! Utan utbildning är det svårt att få ett arbete så jag satsar hårt på studierna. Jag vill bli socialarbetare så att jag kan kämpa mot människohandel som är så vanligt här. Detta är ett fattigt område och livet

är hårt för flickor. Därför lockas många flickor av dom personer som kommer hit och erbjuder jobb i stan, som inte alls är lika hårt och slit-samt som här i byarna. Fattiga familjer får pengar när unga tjejer förs bort. Föräldrarna tror att döttrarna kommer att tjäna pengar och ge familjen ett bättre liv. Men det blir inget bra liv, och ingen lön. Tjejerna blir slavar. Det vill jag kämpa mot när jag är färdigutbildad. Genom att starta en barnrättsklubb kan jag börja kämpa för att livet ska bli bättre för oss tjejer redan nu!”

Mer om Kalpana

18:30
– Mamma och jag lagar middag.

16:30
– Jag går ut i fälten och skär gräs till boskapen.

19:45
– Först diskas jag tallrikar och annat efter middagen. Om det är någon tid över gör jag mina läxor innan jag går och lägger mig.

Kalpana, 14

Bor: Med sin familj i byn Chhap, Nuwakot.

Älskar: Att gå i skolan.

Hatar: Bråk.

Bästa som hänt: Att delta i World's Children's Prize-programmet och rösta i Global Vote!

Vill bli: Socialarbetare.

Dröm: Ett lyckligt liv.

Maiti Nepal

År 2002 prisades Maiti Nepal och deras grundare Anuradha Koirala av World's Children's Prize för sin kamp mot handeln med flickor från Nepal, som säljs som slavar till bordeller i Indien. Maiti förebygger att fattiga flickor blir lurade till bordellerna genom att sprida kunskap och ge skydd. Maiti ger vård och stöd till flickor som varit barnsexslavar och har ett speciellt hem för flickor som blivit hiv-smittade. En del av tjejerna blir Maiti-gränsvakter, som stoppar människohandlarna när de försöker smugla lurade flickor till Indien. Maiti samarbetar med organisationer i Mumbai i Indien, som med risk för personalens liv befriar flickor som hålls inlåsta på bordeller. Omkring 200 000 flickor och kvinnor från Nepal är slavar på bordeller i Indien. Årligen förs 12 000 nya flickor dit, många av dem är under 16 år. Maiti Nepal samarbetar med World's Children's Prize och ECPAT Sverige i en särskild satsning för att stärka flickors rättigheter, som ska nå minst en miljon flickor till år 2014!

Läs mer om Maiti och människohandel på www.worldschildrensprize.org

Kalpanas skolkompis Pasang tycker att tjejer och killar ska behandlas lika. Varje dag hjälper han sin syster att ta hand om familjens boskap.

– Det känns självklart, säger Pasang som idag var ordningsvakt under Global Vote-dagen.

Det var min uppgift att hålla lite ordning i valköerna, och det gick faktiskt väldigt bra. Det känns skönt för det här är en viktig dag. Vi fick chans att hylla personer som kämpar för att barn ska ha det bra, och visade hela byn att barnets rättigheter är viktigt. Att barn har rättigheter är något som både barn och vuxna ständigt måste påminnas om.

När barnrättsambassadörerna kom till skolan delade de ut tidningen Globen till eleverna. Pasang tog hem den och läste varje dag efter skolan.

– Mina föräldrar blev nyfikna, men dom kan inte läsa så jag fick läsa högt. På det sättet lärde sig även mina föräldrar mycket om barnets rättigheter. Jag tror att många av mina skolkompisar gjorde som jag.

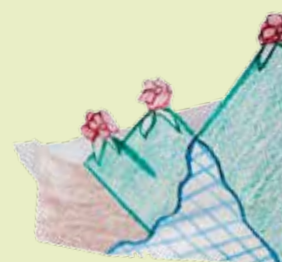
Pasang tycker att Global Vote-dagen är bra för att den syns och väcker stor uppmärksamhet.

– Många nyfikna föräldrar och andra vuxna var

Global Vote – bästa dagen!

– Det var fantastiskt att vara med! Hela dagen handlade om att vi barn har rättigheter, och därför var den så viktig. Kanske allra viktigast för oss tjejer. Det känns som om World's Children's Prize-programmet stöttar oss tjejer och det känns underbart. Vi tjejer måste lära oss om våra rättigheter så att vi vet vad det är vi ska försvara! säger Kalpana.

”World’s Children’s Prize kan stoppa slavhandeln med tjejer!”

här idag och fick lära sig mycket om barnets rättigheter!

Tjejeers rättigheter

– Det allra viktigaste är att alla har fått lära sig att även tjejer har rättigheter. Som jag ser det är det ingen skillnad på killar och tjejer. Vi är lika mycket värda, och har samma rättigheter. Men här i byarna i Nepal är det inte så. Här arbetar tjejer mycket mer än vi killar. Även om flickorna går i skolan måste dom diska, tvätta kläder, laga mat, arbeta i risfälten, se till att djuren kommer ut på bete och mycket annat. Killar har mer fritid, och har tid att leka och ta det lugnt. Det är inte rättvist.

– Jag hjälper alltid min syster att ta hand om djuren innan vi går till skolan, och arbetar tillsammans med henne ute på fälten. Det känns självklart. Det hade inte varit rätt att hon skulle göra allt själv. Om killar hjälpte till mer skulle livet för tjejerna bli mycket bättre.

– Ett annat stort problem är att flickor gifts bort till vuxna män alldeles för tidigt, ibland när dom bara är 14 år. Männen tillåter oftast inte att tjejerna fortsätter i skolan. Istället tvingas dom att arbeta och männen bestämmer allting. Hade tjejerna fått gå färdigt i skolan hade dom haft mer kunskap. Då hade det inte varit lika lätt för männen att bestämma över dom.

Flickor kidnappas

– Allra värst är att många flickor i Nepal blir kidnappade och sålda som slavar. En flicka är också en människa, precis som jag. Jag förstår inte hur man kan göra så mot en annan människa. Det gör ont i mig. Eftersom människohandel är så vanligt här tycker jag det är jätteviktigt att både barn och vuxna lär sig mer om tjejeers rättigheter. Om alla skolor i Nepal är med i World’s Children’s Prize-programmet varje år, tror jag faktiskt att vi kan stoppa slavhandeln med flickor i vårt land! 🌍

– Jag förstår inte hur man kan sälja flickor som slavar och göra så mot en annan människa, säger Pasang. Här övervakar han valkön i Global Vote.

Adelia och Bomkazi från Sydafrika vid World's Children's Prize-ceremonin 2012.

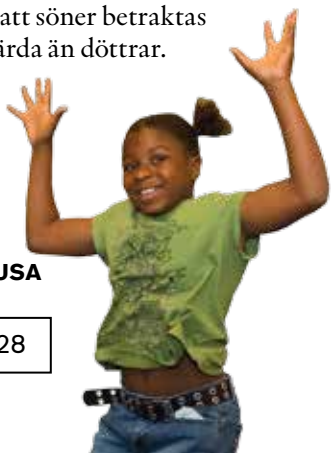
Flickors rättigheter

FN:s konvention om barnets rättigheter slår fast att alla barn har samma värde och ska ges samma möjligheter i livet. Ändå behandlas flickor ofta sämre än pojkar. De diskrimineras av två anledningar: för att de är barn och för att de är flickor!

Överleva och utvecklas

Alla barn har rätt till ett tryggt hem och mat för dagen. Men flickors liv och utveckling drabbas hårt av fattigdom. De är ofta både hungrigare och sjukare än pojkar. Av de 1.4 miljarder människor i världen som lever på mindre än 1,25 dollar om dagen är 70 procent flickor och kvinnor. Flickor diskrimineras redan i sin mammas mage. FN beräknar att det saknas upp till 100 miljoner flickor i världen på grund av abort av flickfoster och mord på nyfödda flickor, för att söner betraktas som mer värda än döttrar.

Janice, 10, USA

.....
Janice, 10, är ett av 1,6 miljoner hemlösa barn i USA. Hon har varit hemlös nästan hela sitt liv tillsammans med sin mamma och storasyster.

– Vi köar varje kväll för att få en plats på ett härbärge där de har familjerum. Annars måste vi sova i den stora sovsalen, bland alla dom hemlösa vuxna, som ofta tar droger. Det är farligt att leva på gatan, särskilt för flickor.

Rätt till utbildning

Att satsa på flickors utbildning är ett av de bästa sätten att bekämpa fattigdom. En flicka som får gå i skolan gifter sig senare och föder färre och friskare barn. När hon lär sig läsa och skriva kan hon bättre kräva respekt för sina rättigheter. För varje extra skolår ökas en flickas framtida lön med upp till 20 procent! Men många föräldrar tycker inte att det

är värt att låta döttrarna gå i skolan eftersom de ändå ska gifta in sig i en annan familj. Av de 125 miljoner barn i världen som inte går i skolan är 75 miljoner flickor.

.....
Nouria, 14, bor i Afghanistan, som är världens farligaste land för flickor och kvinnor. När hon var elva år förbjöd talibanerna flickor att gå i skolan. Nouria fick börja i en hemlig skola.

– Vi satt i någons kök eller vardagsrum. För att kunna gå dit utan att bli upptäckta gömde vi skolböckerna under våra burkor. Vi gick hem en efter en, inte i grupp. Vi litade inte på alla i byn, en del grannar tyckte inte att flickor skulle gå i skolan. Flickor har inte samma möjligheter som pojkar i Afghanistan. Men det borde inte vara någon skillnad. Vi är jämlika.

Nouria, 14, Afghanistan

.....
Föräldralösa Doris, 15, i Ghana startade en egen skola för tonårsmammor.

– Utan utbildning kommer de aldrig att få ett bra liv. Många vuxna tycker inte att det är viktigt att flickor får gå i skolan, men det är vår rättighet. Utan utbildning är du ingen. Utbildning är nyckeln till framgång. När du har utbildning kan du till och med bli parlamentsledamot och tala med presidenten!

Hälsa och sjukvård

Flickor har sämre möjligheter än pojkar att få gå till doktorn, och att bestämma över sin egen kropp. Många tjejer föder barn när de är för unga och förlossnings-skador är den vanligaste dödsorsaken bland fattiga flickor mellan 15 och 19 år. Diskriminerande traditioner som könsstympning gör också stor skada. I den rika världen utsätts flickor också för sexuellt våld och drabbas oftare än pojkar av psykisk ohälsa och åttörningar.

Våld och övergrepp

Flickor utsätts ofta för våld i hemmet och i skolan, där de ska vara som tryg-gast. Nästan hälften av allt sexuellt våld i världen drabbar flickor under 15 år. Flickor som måste gifta sig innan de fyller 18 blir oftare misshandlade av sina män än de som gifter sig när de är vuxna. I krig och konflikter är flickor särskilt utsatta. Många kidnappas och utnyttjas som barnsoldater och sexslavar.

.....
Gloria, 11, i D.R. Kongo berättar:
– När jag var sju år sa soldaterna åt mig att ta av alla mina kläder. Fem soldater våldtog mig och lämnade mig ensam i skogen. I skolan blir jag mobbad för att soldaterna utnyttjade mig. Dom säger: ”Du är ingen

Doris, 15, från Ghana, startade en egen skola!

.....
flicka längre, du är en kvinna. Men trots att du är en kvinna kommer ingen man någonsin att vilja gifta sig med dig!” Jag har ont i både magen och hjärtat.

.....
Felicia, 15, från Kenya, är föräldralös.
– Jag går i sjätte klass och bor på ett hem för föräldralösa barn. Vår fosterfar kallar till sig flickor på natten. Jag är så rädd att det snart är min tur. Om jag vägrar att vara med honom kommer han att säga till alla att jag är en dålig flicka och skicka iväg mig. Jag vet inte vad jag ska göra. Men att prata om barnets rättigheter och om andra flickor som råkar ut för samma sak som jag, gör mig starkare. Det har hjälpt mig att be om hjälp.

.....
Neela i Bangladesh var 15 år när hon tvingades gifta sig med en 20 år äldre man. När hon väggrade ha sex med honom blev han ursinnig.

Han gick fram till sängen och kastade syra rätt i ansiktet på mig. Smärtan var oerhörd. Jag minns att jag hörde en röst som skrek: ”Det här är ditt straff.”

I dag vågar jag visa mitt ansikte utan att skämmas. Jag vågar prata offentligt och leda demonstrationer. Jag kräver saker av myndighetspersoner och besöker skolor, för att ingen av eleverna någonsin ska kasta syra.

Skadligt barnarbete

Miljontals flickor måste börja arbeta istället för att gå i skolan. De arbetar i och utanför hemmet. Omkring 88 miljoner av världens barnarbetare är flickor. Många har de lägst betalda och farligaste jobben, i fabriker, på jordbruk och på byggarbetsplatser. Miljontals är pigor i privata hem och särskilt utsatta för våld och övergrepp. Andra är skuldslavar. Flickor utnyttjas också i barnsexhandel.

.....
Reyna, 11, arbetar som hembiträde i Peru.
– Jag får sitta i köket och äta rester, som en hund. Ibland får jag ingen mat alls. En gång var jag så hungrig att jag letade i soptunnorna bakom huset efter någonting att äta. Då tänkte jag att det hade varit bättre om jag inte fanns alls.

Neela, Bangladesh

Reyna, 11, Peru

Nandini, 13, Indien

Ly, 13, från Kambodja, vill leka som pojkarna får göra.

Jetu, 14, från Indien arbetar på dagarna och studerar på kvällarna.

Nandini, 13, i Indien, berättar:

– Jag fick sluta skolan när jag var tolv år, och arbeta med att slipa stenar för att betala tillbaka min pappas skuld till en affärsman. Ågaren slog mig med en käpp och gav mig bara en skål ris om dagen. Han tog allt jag tjänade som avbetalning på lånet, men skulden ökade ändå, för jag fick betala för riset. Till slut blev mamma frisk och arbetade ihop pengar så jag kunde bli fri. Vi barn får ingen hjälp av regeringen eller av polisen. Därför måste vi hjälpa varandra.

Lek och fritid

Eftersom flickor ofta måste hjälpa till hemma, har de mindre tid att träffa kompisar och för lek. Ibland gör gamla traditioner att flickor inte får cykla, springa eller dansa. Flickor överallt får mindre tid än pojkar i bland annat sporthallar.

Ly, 13, från Kambodja berättar:

– Här i Kambodja måste vi tjejer arbeta mycket mer hemma än pojkarna. Redan i 5-års åldern måste vi börja diska, laga mat, städa, arbeta på risfälten och ta hand om våra småsyskon. Om fattiga föräldrar måste välja mellan att skicka sin son eller sin dotter till skolan, väljer dom nästan alltid sonen. Killarna borde hjälpa tjejerna. Om vi hjälpte varandra skulle allt gå mycket fortare och då skulle vi tjejer också få mer fritid. Vi gillar ju också att leka.

Makt och inflytande

Flickor har svårare att göra sin röst hörd och få bestämma över sina eget liv. Deras åsikter och idéer behandlas ofta med mindre respekt av både jämnåriga och vuxna, som lärare, föräldrar och politiker. Många känner sig också pressade av gammalmodiga idéer om hur en flicka ska se ut och vara. Bilder som förstärks i reklam och medier och ger tjejer dålig självkänsla.

Jetu Devi, 14, bor i en fattig by i Rajasthan i Indien.

– Vi flickor arbetar minst nio timmar varje dag. Mina två bröder följer aldrig med. Vi tjejer får inte samma möjligheter i livet. Här är det pojkarna som får gå i skolan eftersom föräldrarna hoppas att sönderna ska få ett bra arbete och kunna försörja familjen i framtiden. Så tänker dom inte alls om oss döttrar eftersom vi ändå ska giftas bort till en annan familj. I min drömvärld är det lika naturligt att flickor får gå i skolan som pojkar. Där hjälper män och kvinnor varandra

i hemmet med alla sysslor, för det skulle göra livet lättare för oss tjejer. Det är långt dit, men sakta tror jag att det kommer bli mer jämlikt mellan pojkar och flickor.

Jetu går i kvällsskola och har valts till ledare i barnens egen riksdag!

– Jag blev så glad när jag blev vald eftersom jag vill kämpa för våra rättigheter!

Läs mer om barnens riksdag i Rajasthan på worldschildrensprize.org

När Lisa från Zimbabwe var tolv år älskade hon sin docka. Men hon tyckte att flickor lika gärna kunde få leka med leksaksbilar.

– Jag tror att vi flickor får dockor för att vi ska förberedas på att ta hand om barn och bli mammor. Pojkarna ska tränas för att klara svåra tekniska yrken. Jag förstår inte alls det där. Det är så korkat! Min dröm är att tjejer i hela världen ska utbilda sig till yrken som idag nästan bara killar har. Jag tycker vi ska bli läkare, piloter, ingenjörer och till och med presidenter!

Idag är Lisa med i World's Children's Prize-barnjuryn!

Fira flickornas dag!

FN har instiftat en särskild dag för flickor: "The International Day of the Girl Child" (Internationella flickdagen). Den firas den 11 oktober varje år för att påminna världen om att flickors rättigheter måste respekteras! Medierna berättar om hur tjejer har det. Vuxna och barn ordnar fester och demonstrationer för flickors rättigheter. Hur gör din skola?

Barnsexhandel

Nutida slaveri!

– Jag blev kidnappad och såldes till utländska män. Jag kände mig som en levande död, säger Mary från Filippinerna, som var 13 år när hon utsattes för en av de värsta formerna av kränkning av barnets rättigheter. Barnsexhandel drabbar minst 1,8 miljoner barn varje år. De flesta är flickor.

Vad är barnsexhandel?

Barnsexhandel är när ett barn utnyttjas sexuellt av en förövare, oftast en vuxen, som betalar för det med pengar, gåvor eller tjänster. Gåvorna kan vara exempelvis mat eller kläder. En tjänst kan vara till exempel ett löfte om beskydd eller bättre betyg. Barnsexhandel skiljer sig från andra sexuella övergrepp mot barn, för att den blandar in någon slags ersättning. Det kallas också för "kommersiell sexuell exploatering av barn".

Var finns barnsexhandel?

Barnsexhandel finns i hela världen. Barn utnyttjas på gatan och på bordeller, men också i privata hem, på skolor och barnhem. Exempel på barnsexhandel är:

- när personer reser inom eller utanför sitt land för att ha sex med barn (barnsex-turism)
- när barn köps och säljs för att förövare ska kunna ha sex med dem (handel med barn för sexuella ändamål).
- när förövare tar bilder av eller filmar sexuella övergrepp på barn (barnporno-grafi).

Barnhandel

Årligen förs hundratusentals barn från en plats till en annan, i sitt eget land eller utomlands, för att förövare ska kunna utnyttja dem sexuellt. Människohandel är idag den tredje mest lönsamma olagliga handeln i världen efter narkotika och vapen. Fördelen med att handla med

barn istället för exempelvis narkotika är att barnen kan säljas om och om igen.

Barnsexturism

Personer som reser inom sitt eget land, eller utomlands, för att begå sexuella övergrepp på barn, kallas barnsex-turister. En del är på semester, andra är på affärsresa. Barnsex-handel är olagligt i hela världen, men i en del länder är risken för att straffas mindre och barnens kroppar säljs billigare. Men enligt FN:s Barnkonvention måste alla stater stoppa sina medborgare om de utnyttjar barn sexuellt, även om brottet begås i ett annat land.

Barnpornografi

När sexuella övergrepp på barn filmas eller fotograferas kallas det barnpornografi. Förövare byter, köper och säljer bilderna och filmerna genom Internet, på webbsidor, via fildelningsprogram och med e-post. Barnporno-grafin sprids också genom mobiltelefoner, i böcker, tidningar och på DVD. För de utnyttjade barnen är bilderna och filmerna ständiga påminnelser om övergreppen. Varje gång de sprids vidare kränks barnens rättigheter.

Barnäktenskap

Varje dag gifter sig omkring 25 000 flickor under 18 år. Av dem är en tredjedel mellan 10 och 15 år. Många föräldrar arrangerar äktenskap för sina barn, oftast med äldre män, för att familjen ska få något i utbyte, som mark, pengar eller boskap. I krigsdrabbade områden tvingas flickor gifta sig med soldater för att resten av familjen ska få skydd. Det är också barnsexhandel,

eftersom flickorna då ofta tvingas till sexuellt umgänge.

Varför finns barnsexhandel?

En orsak till att barn dras in i barnsexhandel är fattigdom. Fattiga flickor och föräldrar kan vara lättare att lura eller tvinga in i slavhandel. Men grundproblemet är att det finns människor som vill köpa sex med barn. Deras efterfrågan gör att personer som vill tjäna pengar alltid letar efter fler barn att sälja. Ju fler köpare det finns, desto fler unga utnyttjas. Utan köparnas pengar skulle det inte gå att göra någon vinst. Då skulle människohandlarna hålla på med någon annan, mer lönsam verksamhet.

Barnen har inget val

När ett barn utnyttjas sexuellt mot ersättning tror en del att barnet har gått med på att sälja sexuella tjänster. Men ett barn väljer aldrig att bli såld och sexuellt utnyttjad. Det är alltid förövare som lurar, pressar, hotar eller tvingar barnen och ibland deras föräldrar, för att få dem att göra som de vuxna vill.

Skador för livet

Barn som utnyttjas i barnsexhandel skadas svårt, både fysiskt och psykiskt. Övergreppen påverkar hur de mår och utvecklas hela livet. Barnen utsätts för hot och våld och riskerar att smittas av sjukdomar som hiv/aids. De får dålig självkänsla, mardrömmar, depressioner, skuld-känslor, sömnsvårigheter och självmordstankar. De som lyckas ta sig ur stöts ofta bort av sina familjer och har ingenstans att ta vägen. ☹

Såldes många gånger

Katja hade precis gått ut skolan i Moldavien när hon såg en annons om hushållsarbete i Tyskland. Hon ringde till vad hon trodde var en arbetsförmedling.

– Då visste jag inget om människohandel. Ingen talarde öppet om det. Ingen varnade mig.

En vecka senare smugglades Katja och fyra andra tonårsflickor till ett grannland. De låstes in i ett hotellrum. På kvällen kom fyra män som sa åt dem att ta av sig kläderna.

– Jag vägrade men fick en örfil. Jag började gråta men vågade inte annat än att klä av mig.

Nästa dag hämtades Katja av andra män. Efter flera timmars bilfärd kom de fram till en by som var full av barer.

– Vi gick in och jag såg flickor som dansade striptease. Männerna fick pengar av barägaren och sa: "här ska du arbeta".

Vakter bevakade alla utgångar. Om en kund ville köpa sex måste Katja ta honom till sitt rum. Kunden betalade barägaren. Flickorna fick inget.

– Barägaren sa att jag var skyldig honom, eftersom han betalat för mig.

Två månader senare såldes Katja vidare och togs till en annan stad. Hon köptes och såldes flera gånger till. Det tog tre år innan hon lyckades rymma och ta sig hem, trasig inombords. Ingen i Moldavien vet vad hon har varit med om, inte ens hennes mamma och pappa.

Såldes av mamma

Sreyapao från Kambodja var sju år när hennes familj fick besök av ett främmande par. De sa att de behövde ett hembiträde, och betalade mamman för att få ta med sig Sreyapao. Men istället förde de henne till en bordell.

– Dom slängde in mig i ett litet rum och låste dörren. Efter en vecka kom en man och sa: "Ta hand om en kund". Jag sa att jag inte visste vad det betydde.

Mannen blev arg. Han kallade på fyra män som slog Sreyapao med bälten och elkablar.

– Sedan gjorde dom mig fruktansvärt illa. Då visste jag inte vad det var. Nu vet jag att dom våldtog mig.

Det tog fyra år innan Sreyapao lyckades fly. Nu vill hon kämpa för tjejers rättigheter

– Om det här ska få ett slut måste killar ändra sig och börja se på tjejer på ett annat sätt. Dom måste förstå att vi är lika mycket värda och ska behandlas med respekt!

Tvingades gifta sig

Esther från Zimbabwe var elva år när hon tvingades gifta sig med en gammal man. Det var tradition i hennes kyrka att gifta bort unga flickor med äldre män. En söndag var det Esthers tur.

– Jag fick panik och försökte fly, men dom vuxna tog fast mig. Jag skrek och grät, men ingen brydde sig. Dom slängde in mig i en bil och körde iväg. Efter ett tag kom vi fram till ett hus. Dom sa att min man bodde där och släppte av mig. Jag vågade inte göra annat än att stanna. Han låg med mig och jag var rädd för att bli gravid. Hur skulle jag, elva år, kunna ta hand om ett barn?

Esther fick till slut hjälp att rymma.

– Ingen flicka borde utsättas för detta! Jag kan tänka mig att gifta mig när jag är runt 28 år. Men då ska jag först ha gått ut skolan, och börjat arbeta med att hjälpa flickor.

Stoppa barnsexhandel!

Många modiga människor, både kvinnor och män, kämpar för att stoppa barnsexhandel och skydda utsatta barn. År 2002 beslutade FN om ett unikt tilläggsprotokoll om barnsexhandel till Konventionen om barnets rättigheter. Det ställer hårda krav på världens länder att skydda barnen som drabbas, och se till att lagar följs. Många av dem som kämpar för att stoppa barnsexhandel kan du möta i tidningen Globen och på worldschildrensprize.org.

Svenska PostkodLotteriet bekostar projektet *Rättigheter och demokrati för en miljon flickor*. Det är ett samarbete mellan World's Children's Prize Foundation och ECPAT Sverige för att stärka flickors rättigheter och kämpa mot barnsexhandel.

www.ecpat.se

www.postkodlotteriet.se

www.worldschildrensprize.org

Bland WCP-barnrättsambassadörerna finns flera flickor som förts bort av olika väpnade grupper. Nu förbereder de hur de ska stödja tjejers rättigheter i D.R. Kongo.

Från slav till barnrättsambassadör

När Bora var fem år övergav hennes pappa henne för att hon var tjej. 13 år gammal tillfångatogs hon av en av Kongos många väpnade grupper och utnyttjades som sexslav.

– Idag är jag World's Children's Prize-barnrättsambassadör och kämpar för tjejers rättigheter, säger Bora.

ett litet klassrum på en kulle i Bukavu i östra D. R. Kongo, sitter tio tjejer och läser tidningen Globen och pratar om flickors rättigheter. De är barnrättsambassadörer och förbereder sig för att besöka skolor.

– Förklara varför ni vill informera om tjejers rättigheter? Hur tänker ni? undrar

Bora, 16 år, som är ledare för barnrättsambassadörerna. Hennes kompis Olive räcker upp handen och säger:

– För att livet är mycket hårdare för tjejer än för killar i Kongo. Har en familj en pojke och en flicka är det sonen man försöker ge utbildning i första hand. Dottern ska ta hand om hemmet. Det är ju helt fel! Det är vår rättighet

att få precis samma chanser i livet som killarna!

Amunazo håller med:

– Absolut, så är det! Sedan är det vi tjejer som råkar värst ut i kriget som pågår. Olika väpnade grupper använder flickor som sexslavar. Tjejerna i det här landet utsätts för övergrepp hela tiden!

Bora antecknar allvarligt. Hon vet att det som hennes kompisar säger är sant. I nästan hela sitt liv har hon råkat illa ut för att hon föddes till flicka istället för pojke.

– Jag växte upp i en familj med tre systrar. När pappa förstod att han kanske aldrig skulle få någon son blev han vansinnig. Han slog mamma och oss barn. Han hotade all-

Bora, 16

Bor: På BVES hem för utsatta tjejer.

Älskar: Att jag nu är trygg.

Hatar: Krig och våld.

Det bästa: När jag blev räddad från sexslaveri.

Det värsta: Att bli utnyttjad av vuxna.

Vill bli: Kämpe för barns rättigheter.

Dröm: Att alla barn som lider ska få det bra.

Ny familj

– Sedan soldaterna förde bort min mamma och mina systrar har jag aldrig sett dom igen. Vi letar fortfarande efter min familj, och jag hoppas verkligen att vi lyckas spåra upp dom. Men att bo här på BVES hem är det närmaste jag har kommit att ha en riktig familj sen jag förlorade mamma. Vi som är äldre hjälper dom yngre. Vi diskar, städar, tvättar, lagar mat och så där. Precis som i en riktig familj. Och så leker vi mycket med varandra, säger Bora, som här hoppar långhopprep med Awa och Aime.

➔ tid med att han skulle lämna oss och hitta en kvinna som kunde ge honom en son. Och när jag var fem år övergav han oss, berättar Bora.

– Pappa tog all vår mark. Mamman tiggde mat bland grannarna och arbetade i andras fält för att vi barn skulle överleva. Fast egentligen var det inte så mycket bättre när pappa bodde med

oss. Han slösade inte pengar eller mat på sina döttrar i onödan. Skola var det inte tal om för oss, säger Bora.

Äntligen skola

– Jag fick slita hårt för att få gå i skolan. Varje dag efter skolan och på helgerna var jag tvungen att arbeta tillsammans med mamma ute på fälten för att tjäna egna pengar som skulle gå till min utbildning. Eftersom vi hade så lite mat var jag ofta väldigt trött, både i skolan och ute på fälten. Men jag älskade skolan och visste att utan utbildning skulle jag aldrig få ett bra liv, utan alltid vara lika fattig och hungrig.

Bora drömde om ett bättre liv och kämpade på. Men en sen kväll när hon var tretton år krossades hennes dröm.

– Jag vaknade av skottlossning. Vi satt tätt, tätt och höll om varandra, men vi hade ingenstans att ta vägen när soldaterna kom. Dom tvinga-

de ut oss ur huset, drog av oss våra kläder och band ihop mammans händer bakom hennes rygg. Vi tvingades att gå rakt in i skogen. Jag trodde att vi skulle dö där ute i mörkret.

Bora, som gick längst bak i ledet snubblade och föll.

– Ingen märkte att jag hade ramlat så jag kröp så tyst jag kunde in bland några buskar och gömde mig. Det var så hemskt att mamma och mina systrar var kvar med soldaterna, men det fanns ingenting jag kunde göra.

Åt jord

När soldaterna hade försvunnit kröp Bora fram ur gömstället och sprang skräckslagen åt andra hållet. Det var mörkt och hon gick vilse i regnskogen. På nätterna sov hon under träd och buskar. Efter tre dagar var hon så hungrig att hon började äta jord.

Tidigt en morgon vaknade

Bora av att hon var omringad av några män som var ute på jakt. Hon var naken och smutsig och låg hopkrupen under en buske.

– Jägarna trodde först att jag var ett djur men när jag började gråta och dom såg mitt ansikte förstod dom att jag var en människa.

Bora fick följa med till männens by där hon fick mat och kläder. En av männen erbjöd Bora att bo med hans familj. Han lovade också att ta reda på vad som hade hänt med hennes mamma och systrar. Bora hjälpte till i familjens jordbruk, precis som hon hade gjort hemma. Men det fanns ingen möjlighet att gå i skolan. Livet var hårt, men för Bora fanns det ingen annanstans att ta vägen.

Blev slav

Mitt i natten ett år senare, sparkade en grupp soldater in dörren till huset.

– Det kryllade av soldater i

Chans att göra sin röst hörd

Barnrättsambassadörerna delar upp sig i två och två, här Faida och Lidia, när de besöker klasserna på BVES skola för tjejer.

– I Kongo lyssnar man aldrig på oss tjejer. Varken i skolan, familjen eller i samhället. Vad vi tycker eller säger spelar ingen roll. Att vara barnrättsambassadör är ju totalt annorlunda och därför helt fantastiskt! Nu står vi här och berättar om så viktiga saker som barnets rättigheter. Vi gör det till och med inför killar, och dom lyssnar faktiskt! Jag får massor av självförtroende av det. World's Children's Prize ger oss tjejer en chans att göra våra röster hörda! säger Bora.

byn som slogs och stal mat, kor och getter. Soldaterna fick en order att ta med sig alla flickor som fanns i byn. När jag grät och sa att jag bara var ett barn blev en av soldaterna så arg att han skar mig över

revbenen med sin stora kniv så blodet forsade.

Soldaterna tvingade Bora och de andra flickorna att vandra in i skogen. Om någon skrek eller grät blev de slagna. För Bora kändes det

Stark av Globen

– Jag har lärt mig massor om barnets rättigheter genom berättelserna i Globen. Jag känner mig glad och stark av det, säger Bora.

som att vara tillbaka i samma mardröm som när soldaterna förde ut hennes familj i skogen. Efter flera timmar kom de fram till soldaternas basläger djupt inne i skogen. Där väntade redan massor av andra soldater på tjejerna.

– Vi blev omringade direkt. Soldaterna slet av oss kläderna och slängde ner oss på marken. Någon stod hela tiden med sitt vapen riktat mot oss. Sedan började det. Många soldater turades om att utsätta oss för övergrepp. Jag var deras slav och var så rädd att jag bara ville dö.

Äntligen skola

– Eftersom jag kom hit mitt i terminen fick jag börja i BVES sykurs och utbilda mig till sömmerska. Men jag ser fram emot när jag kan börja den vanliga skolan igen nästa termin, säger Bora.

Välkomna till vår Global Vote i Kongo!

Bora och de andra ambassadörerna har besökt alla barn på BVES egen skola för utsatta tjejer. De har talat om tjejers rättigheter och World's Children's Prize-programmet. Nu är det dags för Global Vote.

➡ Räddad

Fyra dagar senare vaknade Bora upp på ett sjukhus. Det visade sig att en annan väpnad grupp hade anfällt soldaterna som kidnappat henne, och sedan sett till så att alla skadade kom till sjukhuset.

– Jag vet inte om soldaterna fortsatte att utnyttja mig även när jag blev medvetlös, men jag tror det eftersom jag var så skadad. Jag kunde varken stå eller gå, och läkarna behöll mig på sjukhuset i över tre månader. I början ville jag bara dö, men sen bestämde jag mig för att jag faktiskt ville leva.

Efter en tid kom Bora till

organisationen BVES som tar hand om barn som har råkat illa ut i kriget.

– Det kändes underbart att komma hit! Som att komma hem. Här finns många tjejer som har liknande upplevelser och vi stöttar varandra. Jag får äntligen gå i skolan igen! Här lär vi oss också mycket om barnets rättigheter, framförallt genom att jobba med World's Children's Prize-programmet.

Barnrättsambassadör

Bora och nio andra tjejer har utbildat sig till barnrättsambassadörer för att berätta på skolor om barnets rättigheter, speciellt flickors rättigheter, och World's Children's Prize.

– Dom andra tjejerna valde mig till ordförande. Jag blev glad för jag tycker det här är så viktigt! Genom Globen

– Eftersom jag är WCP-ordförande och ansvarig är det extra roligt att allt fungerar. Att våra skolkompisar faktiskt har förstått vad vi vill lära ut är en skön känsla. Det känns också otroligt bra att få rösta och visa mitt stöd för människor som kämpar för oss barn. Jag tror att vårt stöd kan hjälpa dem att orka kämpa vidare med sitt viktiga arbete, säger Bora.

har jag lärt mig att det var brott mot mina rättigheter både när pappa inte tog hand om mig bara för att jag är tjej, och när soldaterna utnyttjade mig. Mina egna upplevelser har gjort att jag vill kämpa för flickors rättigheter. Som WCP-ambassadör kan jag verkligen göra det.

– Genom att berätta i skolorna hoppas vi att andra tjejer inte ska behöva råka ut för samma saker som många av oss ambassadörer har upplevt. Då är det också viktigt att vi berättar om vilka rät-

tigheter flickor har för både tjejer och killar. Om killar lär sig om tjejers rättigheter nu, är det mindre risk att dom behandlar sina döttrar eller andra tjejer som min pappa och soldaterna behandlade mig. På skolbesöken möter vi även killar som har varit barnsoldater, men jag är inte rädd för att berätta min historia. World's Children's Prize har gett mig mod, och det här är alldeles för viktigt för att man ska gå omkring och vara rädd! 🌍

Stämpeldyna mot valfusk

Alla röstande får visa upp sitt högra lillfinger. Färgen från stämpeldynan gör det omöjligt att rösta två gånger.

En röst för barnets rättigheter med Globen som solskydd på huvudet och eget målat WCP-märke på magen.

Det här visste jag inte förut!

Boras lista över nya saker hon lärt sig genom berättelserna i Globen och uppdraget som barnrättsambassadör:

Lika värda

Att alla barn, oavsett om man är kille eller tjej, svart eller vit, kristen eller muslim, har en funktionsnedsättning eller ej, är lika mycket värda.

Rätt till skola

Att alla barn, oavsett om man är kille eller tjej, har rätt att gå i skolan.

Rätt att uttrycka sig

Att alla barn, oavsett om man är kille eller tjej, har rätt att säga vad de tycker, och även har rätt att bli lyssnade på.

Inga övergrepp

Att inget barn får utsättas för sexuella övergrepp eller tvingas att vara soldat.

Lek

Att alla barn har rätt att få leka.

Trygghet

Att alla barn har rätt att få känna sig trygga.

Ett av historiens värsta krig

- Kriget i Demokratiska Republiken Kongo har pågått sedan 1998. En fred slöts 2003, men strider pågår fortfarande i östra delarna av landet, där barnen du möter i Globen bor.
- Över fem miljoner människor har dödats i strider, eller dött av hunger och sjukdomar som är en direkt följd av kriget.
- Som mest har det funnits över 30 000 barnsoldater i landet. Tusentals barnsoldater har fortfarande inte återförenats med sina familjer. Många är kvar i olika väpnade grupper.
- 200 000 våldtäkter på flickor och kvinnor har rapporterats sedan kriget startade, men man tror att många fler har utsatts för övergrepp. 2009 var hälften av offren barn.
- Uppskattningsvis är över 1,5 miljoner människor på flykt.
- Över fem miljoner barn i Kongo går inte i skolan.

Räddar barnsoldater

Murhabazi Namegabe fick World's Children's Prize for the Rights of the Child 2011 för sin över 20 år långa och farliga kamp för barnen i det krigshärjade Demokratiska Republiken Kongo. Sedan 1989 har Murhabazi genom organisationen BVES räddat tusentals barnsoldater, ensamma flyktingbarn och flickor som blivit sexuellt utnyttjade av väpnade grupper.

Läs mer på www.worldschildrensprize.org

Vi är ambassadörer för

Barns rätt gör Kongo bättre

”DET JAG VERKLIGEN vill få stopp på i Kongo är att tjejer blir våldtagna. Det är jättevanligt. Här på BVES finns många tjejer som har blivit det. Det är killar och män från olika väpnade grupper som krigar mot varandra som gör tjejer illa. Jag tror det är väldigt viktigt att killar lär sig om barnets rättigheter. Att dom får veta att det är ett brott mot tjejers rättigheter att göra så. Om killarna vet det betar dom sig förhoppningsvis bättre mot flickor och kvinnor än dagens vuxna män. Därför är World’s Children’s Prize-programmet så bra och viktigt just här! Som ambassadörer åker vi runt i skolor och berättar om barnets rättigheter. Jag ser verkligen fram emot att få berätta för killar om tjejers rättigheter. Om jag lyckas förklara att killar och tjejer är lika mycket värda och att vi ska behandlas lika, kommer Kongo bli ett mycket bättre land i framtiden!”
Riziki, 14

Vill bli president

”OM MAN VET att alla har rättigheter så tror jag att det är svårare att göra andra människor illa. Då får alla det bättre. Därför har det också känts så roligt att vara en del av World’s Children’s Prize och som ambassadör lära andra barn om barnets rättigheter. I framtiden vill jag bli president och slåss för barnets rättigheter i Kongo. Jag vill kämpa för att alla barn ska ha det bra.”
Furaha, 15

Pappa dödad i kriget

”ATT VARA BARNRÄTTSSAMBASSADÖR har lärt mig så mycket som jag inte visste tidigare. I Globen fick jag veta att vi barn inte får tvingas till hårt arbete och att alla barn har rätt till en egen familj. Så är det inte alls här. Kriget har gjort många barn föräldralösa och det finns ingen som tar hand om dom. Min pappa blev dödad i kriget, så jag har bara mamma kvar. Jag vill verkligen hjälpa föräldralösa barn här i Kongo. Dom behöver någonstans att bo, få gå i skolan, ha kläder och få omsorg och lära sig om sina rättigheter. Kanske kan jag arbeta för någon organisation för barn när jag blir äldre. Allra helst vill jag vara WCP-ambassadör på heltid! Jag är ju med och lär ut väldigt viktiga saker. Jag känner mig riktigt stolt!”
Amunazo, 17

Global Vote är examensfest!

”I KONGO KRÄNKS alla rättigheter som ett barn kan ha. Mängder av barn får inte gå i skolan utan tvingas arbeta eller kriga istället. Tjejer utsätts för sexuellt våld hela tiden. Genom berättelserna i Globen lär vi oss om våra rättigheter och det gör att vi vet vad vi ska kämpa för. Då blir det lättare att veta vilket sorts liv som varje barn har rätt till. Som barnrättsambassadörer lär vi både oss själva och andra barn om våra rättigheter! Global Vote är som en examensfest efter att vi klarat vår barnrättsutbildning!”
Noela, 17

tjejeers rättigheter!

Fick inte gå i skolan

"MINA BRÖDER FICK gå i skolan, men inte jag. Då tänkte jag att det kanske bara är killar som har rätt att gå i skolan. Tack vare tidningen Globen vet jag nu att mina rättigheter blev kränkta, för tjejer har lika stor rätt att gå i skolan som killar. När jag hittade den här skolan på BVES gick min mamma med på att jag fick börja eftersom den är gratis. Hade det kostat pengar hade vi aldrig haft råd. Genom World's Children's Prize har jag lärt mig att alla barn har rätt till överlevnad, trygghet, säkerhet och kärlek.

Jag vet också att svarta och vita barn är lika mycket värda. Som barnrättsambassadör ser jag fram emot att besöka olika skolor och lära andra om det viktiga jag har fått veta. Jag var så lycklig idag när vi arrangerade Global Vote här på BVES. Det blev en stor fest för våra rättigheter. Jag kunde nästan inte sluta dansa! Det borde ordnas många fler fester för barnets rättigheter i både Kongo och resten av världen!"

Olive, 15

Tjejeers rättigheter kränks

"WORLD'S CHILDREN'S PRIZE är så bra eftersom det förklarar vilka rättigheter vi barn har. Jag har lärt mig hur barnets rättigheter kränks på många platser i världen, men även att dom respekteras på andra håll. Det kändes jättebra att som World's Children's Prize-barnrättsambassadör få lära andra barn om just detta viktiga. Här i Kongo behöver vi den kunskapen eftersom barns rättigheter verkligen kränks här. Tjejer har det allra svårast. Jag tänker kämpa för att det blir självklart att även tjejer ska få utbildning! I framtiden vill jag arbeta med dataprogrammering."

Bahati, 16

Vill bli modig priskandidat

"DET ALLRA BÄSTA med att vara WCP-ambassadör är att få lära mig om barnrättshjältarna och allt dom gör för barn som har det svårt. Min dröm är att gå färdigt skolan och sedan bli en person som liknar dom. Någon som är modig och kämpar för barnets rättigheter. Priskandidaterna är mina idoler! Jag bor här på Murhabazi Namegabes hem för tjejer i Bukavu. Han tar hand om mig och kämpar för oss barn i Kongo. 2011 fick Murhabazi World's Children's Prize, och jag är väldigt stolt över honom!"

Awa, 16

Hjältar som inspirerar!

"DET VÄRSTA I KONGO är allt våld mot barn och att tjejer inte kan gå i skolan lika lätt som killar. Det är ett brott mot våra rättigheter, som står i FN:s Barnkonvention. Det visste jag faktiskt inte innan jag var med i World's Children's Prize-programmet. Jag har lärt mig massor om mina rättigheter. Berättelserna i Globen om olika barnrättshjältar har verkligen inspirerat mig! I framtiden vill jag kämpa för att barn ska ha det bra. Eftersom det är krig har gatubarn och barn med funktionsnedsättning extra svårt här. Jag vill se till att dom har någonstans att bo, har tillräckligt med mat och får en chans att gå i skolan."

Lidia, 15

Dags för Global Vote

Du som är elev i en Global Friend-skola har rösträtt i världsomröstningen Global Vote tills du blir 18 år. I Global Vote bestämmer ni vem som får *World's Children's Prize for the Rights of the Child 2013*. På sidorna 40–48 kan du besöka Global Vote-dagen i olika länder.

Redan när ni börjar arbeta med årets World's Children's Prize-program är det viktigt att bestämma datum för er Global Vote Day. På en del håll har flera skolor, till och med hela städer och skoldistrikt, sina valdagar samtidigt. Det är viktigt att ni innan er Global Vote Day har gott om tid, gärna veckor eller månader, för att lära er om och diskutera barnets rättigheter där ni bor och i världen. Och för att hinna läsa hela Globen!

Bjud in medierna

Kom ihåg att i god tid bjuda in alla lokala medier till er Global Vote Day. Det är ni barn som gör det och berättar om ert arbete för barnets rättigheter. Ni kan också bjuda in föräldrar och lokalpolitiker.

Val med rösthemlighet

Det är mycket som behöver förberedas för att Global Vote ska bli ett demokratiskt val, där din rösthemlighet garanteras. Ingen annan ska få påverka ditt val, vare sig kompisarna, din lärare eller dina föräldrar. Om du inte själv talar om det ska ingen annan kunna få veta vem du röstar på. Ni behöver förbereda:

▪ Röstlängd

Alla som har rösträtt ska stå med i en namnlista och noga

prickas av när de får sin valsedel eller när de lämnar sin röst i valurnan.

▪ Röstsedlar

Använd de ni får från World's Children's Prize, kopiera upp flera eller tillverka egna.

▪ Valbås

Tillverka gärna själva ert valbås. Ni kan också låna valbås från vuxenval. Ni ska komma en i taget till valbåset så att ingen annan ser hur ni röstar.

▪ Valurna

I Globen ser du valurnor av olika slag. De kan tillverkas av till exempel en kartong, en stor burk eller av flätade palmblad. Skicka gärna ett foto på er valurna till World's Children's Prize.

▪ Färg mot valfusk

Färg på tummen, målad nagel, streck på handen eller i ansiktet. Det finns många sätt att visa att du redan röstat.

▪ Utse valförrättare, valkontrollanter och rösträknare

Valförrättarna prickar av i röstlängden och delar ut valsedlar. Valkontrollanterna övervakar att valet, färgmärkingen och rösträkningen går rätt till. Rösträknarna räknar rösterna. Glöm inte att rapportera röstresultatet för alla tre kandidaterna!

Se Global Vote-video på worldschildrensprize.org

Jordglob som valurna i Nepal.

Det ska vi fira!

När röstningen är över firar många skolor barnets rättigheter och sin Global Vote Day med uppträdanden, te, kex och tårta eller på annat sätt. Andra ordnar en demonstration för barnets rättigheter.

World's Children's Prize-tårta.

Global Vote = världsfred

UNDER GLOBAL VOTE i Nepals huvudstad Kathmandu satt Buddha och vakade över valurnan. Men just den här buddhan heter egentligen Sumi och är 6 år...

– Jag har alltid bott här hos Maiti Nepal. Nu går jag i Maitis förskola och jag tyck-

er mycket om matte. Men jag hinner leka mycket också! säger Sumi.

Sumi spelade en viktig roll under Global Vote och Janeit Gurung från Maiti Nepal förklarar varför:

– I Nepal representerar Buddha fred, även för alla som inte är buddhister. Vid

Polisen i Zimbabwe beskyddade Global Vote

När lokalpolisen fick höra talas om Global Vote-dagen på Hopley Farm i Zimbabwe, krävde de att få veta mer om vad för slags val det var. Och om det på något vis hade med zimbabwiska politiker att göra.

POLISEN FICK DÅ lära sig mer om World's Children's Prize och fick en Globen-tidning att läsa. Det resulterade i att polisen lovade att se till så att ingen kunde störa världsomröstningen. Hellen, som är 12 år och går i sjunde klass i Hopley Tariro Primary School, berättar:

"Jag är så glad över att vi har möjlighet att rösta för barnrättshjältar här i Zimbabwe. Det bidrar till att vi en dag kommer att nå fram till att barnets rättigheter respekteras i det här landet. Jag blev ledsen när polisen missförstod vår Global Vote och trodde att det var ett politiskt val. Men jag är glad över att vi sen kunde genomföra valet med polisens hjälp. Barnets rättigheter följs fortfarande dåligt i Zimbabwe. Av vad jag lär mig i Globen om barnets rättigheter förstår jag att det är långt kvar tills de respekteras här."

"World's Children's Prize gör så vi kan kämpa för barns rätt!"

"VI RÖSTADE TILLSAMMANS med andra skolor. Vi bad för våra vackra valbås och hade våra finkläder på oss för att visa att det är viktigt för oss barn att få rösta för våra rättigheter. Genom World's Children's Prize kunde vi utbilda våra skolkompisar om barnets rättigheter. Dagen då vi röstade firade vi med att ha roligt. Vi målade, dansade och sjöng. Allra viktigast är att World's Children's

Prize gör så att vi kan kämpa för barns rättigheter!"

*Mame Diarra, 14, i röd tröja
Pikena East School i Senegal*

"DET VAR FÖRSTA gången som jag var med i World's Children's Prize och jag kommer aldrig att glömma det. Jag lärde mig om de svårigheter barn jorden runt upplever. För att kunna kämpa mot de svårigheterna måste vi stödja kandidaterna och fortsätta deras arbete. Jag vill gratulera och tacka World's Children's Prize och de som söker efter lösningar på de problem barn drabbas av och som stöder barn."

*Saliou, 13, i grön tröja
Pikena East School i Senegal*

"Jag kommer alltid att minnas detta"

"JAG ÄR MYCKET glad över att få vara med i World's Children's Prize. Det är fantastiskt att se att så många människor kämpar för att barn ska beskyddas. Det här ögonblicket kommer jag alltid att minnas. Tack alla kandidater för ert arbete för barnen!"

*Amy Ndèye, 16
Pikena East School
i Senegal*

valurnan hade vi också en fredsduva som ju är den internationella symbolen för fred. Valurnan i sig var tillverkad av en jordglob. Alla barn här på Maiti Nepal önskar fred för alla jordens barn. Och att vara med i World's Children's Prize tror vi är ett jättebra sätt att få fred på jorden!

I Kathmandu deltog skolorna Teresa Academy, Shree Satya Sai, Pyramid International, Sharada och Pathfinder.

Global Vote i Österrike

NYFIKENHETEN ÄR STOR när valurnan på Volksschule Unteraspang i Österrike töms.

Vi är många! I Nghezimani School, Malelmulele, i Limpopo i Sydafrika, känner barnen att de kämpar för barnets rättigheter tillsammans med barn från hela världen. Och de vet att de måste lära de vuxna om sina rättigheter.

Tillsammans för våra rättigheter

”Vi lärde oss att barn över hela världen kämpar för barnets rättigheter och att vi står upp tillsammans för våra rättigheter. Vi barn behöver rättigheter som skyddar oss mot övergrepp. Många barn har våldtagits. Snälla, respektera deras rättigheter. Som barn måste vi kämpa mot att utsättas för övergrepp hemma och i samhället.”

Rebotile, 10 år

Vuxna vet inte våra rättigheter

”Jag gillar att Globen övervakar alla barns rättigheter och inte bara i Sydafrika. Jag gillar att den lär oss om barn med funktionsnedsättning. Vi kunde läsa och lära oss om våra rättigheter bättre. Vi lärde oss att vi är lika jorden runt, med samma rättigheter, även om de vuxna inte vet det.”

Tisetso, 10 år

Global Vote

1 500 inlåsta barn på Bosasas tretton utvecklingscenter för unga i Sydafrika deltog i årets World's Children's Prize-program. De väntar på sin rättegång eller har redan fått sin dom. En av de inlåsta pojkarna, Abongile, berättar vad barnets rättigheter, som han lärt sig av World's Children's Prize, betyder för honom:

”**B**arnets rättigheter är barnets säkerhet, för barn behöver skydda sig själva från att mobbas och bli sårade. Om vi inte känner till våra rättigheter vet vi inte vad som är fel när vi försummas. När dåliga saker händer dig kan det sluta med att du gör dåliga saker mot andra. Det är mer möjligt att respektera andras rättigheter om du vet vilka dina egna rättigheter är.

Vuxna måste försöka förstå barnet genom att läsa Globen. Jag gillar Globen-tidningen för den berättar att många barn i världen upplever samma svårigheter. I varje land berättar barnen sin historia. Det fick mig att berätta min.

Global Vote-dagen var speciell för mig. Vi var glada att för första gången få rösta. Jag kunde mina rättigheter den dagen!”

En röst för barnets

ELEVERNA I BRANDWACHT Primary School i Worcester i Sydafrika röstar för barnets rättigheter genom att lägga sin röst i en dockas mun. De har själva tillverkat den annorlunda valurnan. Sydafrikas Oberoende Valkommission IEC (Independent Electoral Commission) hjälpte till vid valet. IEC, som övervakar Sydafrikas val vart fjärde år tycker att World's Children's Prize-programmet är bra för att lära ut barnets rättigheter och hur ett demokratiskt val går till. IEC utbildar därför lärare att använda programmet.

Fria val i Burma

Barn från flera byskolor i Burma samlades vid Yo Za Li-floden för sin Global Vote-dag. De använder den engelska Globen och ett häfte där alla texter i tidningen finns på karenspråket.

– Med hjälp av Globen kan jag lära mig mer om barnets rättigheter och prata om dem med mina skolkompisar och mina föräldrar. När jag är med i Global Vote lär jag mig om ett fritt val där jag kan fatta mitt eget beslut, säger en av flickorna.

bakom lås

Sångare för barns rätt

Den unga sångerskan Adelia Douw, som uppträtt vid prisceremonin i Sverige, är en ambassadör till skolor i Kapstaden i Sydafrika för barnets rättigheter och World's Children's Prize:

"Jag säger till eleverna att dom av oss som har hem och familjer ska vara tacksamma, även om vi bor i ett fattigt område. Vi är dom som ska lära barn om deras rättigheter, så att dom kan förstå att livet inte är menat att vara så här svårt. När jag talar på skolor känner jag mig säker för jag vet att jag delar mina erfarenheter av World's Children's Prize-programmet med andra barn. Jag uppmuntrar dom att själva ta ansvar för sin utbildning: Ett sätt att göra det på är att ni pratar med varandra om era rättigheter och om hur ni kan skydda er själva."

En röst för mina rättigheter!

O/B2
POLLING
STATION

T/B1

GLOBAL VOTE
2012
World's Children's Prize for the
Rights of the Child (UNICEF)
BOSASA BOSASA

I omröstningen bakom galler hade pojkarna olika uppgifter. En av dem var att märka dem som röstat, så att ingen kunde rösta två gånger.

rättigheter i munnen!

Valbås för valhemlighet!
Ingen ska se vem Jolecia röstar på.

Varje barns röst räknas.
Devonay är valövervakare.
Hon håller uppsikt medan Jolecia lägger sin röst i valurnan, som denna gång är i en dockas huvud och nås genom en mun!

FOTO: JULIENNE SCHROEDERS/STANDARD

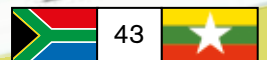
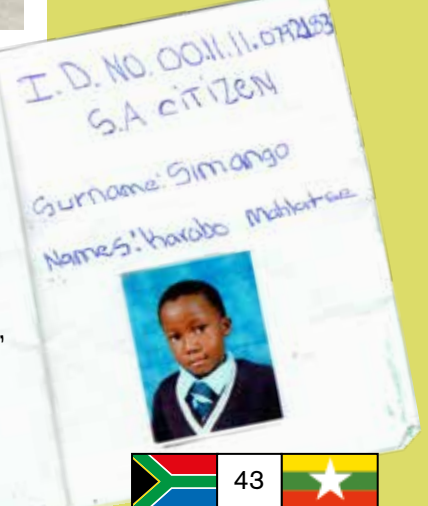
Valurnor för barnens demokratiska val i Burma.

Vi gjorde ID-kort för att få rösta!

"Alla barn i vår skola tillverkade ID-kort, för att på Global Vote-dagen kunna bevisa vem vi är."

Karabo, Soshanguwe
Primary School, Tshwane
North, Sydafrika

Utsmykningen av skolgården inför Global Vote-dagen börjar med tillverkningen av skyltar, valbåsar och valurna.

Tjejerna i WCP-barnrättsklubben bär papperskrona med WCP-märket och Nepals flagga. De kontrollerar att barnen i valkön står i vallängden innan de ger dem röstsedeln.

Global Vote i bergen

När barnen i den lilla skolan i bergsbyn Chhap i Nepal två gånger fått besök av World's Children's Prize-barnrättsambassadörer, studerat tidningen Globen och diskuterat barnets rättigheter är det dags för deras Global Vote-dag. Ambassadörerna är med och hjälper flickorna, och ett par pojkar, i skolans World's Children's Prize-barnrättsklubb att arrangera dagen.

Nyfikna föräldrar och andra vuxna kommer på besök när de hör talas om barnens speciella dag. Barnen förklarar för dem att de firar barnets rättigheter och att det är rättigheter som ska respekteras. Innan WCP-barnrättsambassadörerna kom till byn visste inte heller barnen om att de hade speciella rättigheter, men nu vet alla det.

Dagen avslutas med att barnrättsambassadörerna uppträder med dans till musik ur en raspig högtalare, som ekar över bergen.

Vi deltog i bergen!

Elever i bergsskolorna Shree Borlang Bhumi, Shree Bhumidevi, Shivalaya och Shree Thulo Thakani har deltagit i World's Children's Prize-programmet. På bilden ser du Shree Bhumidevi-skolan.

Sedan stämplas de på armen med Nepals flagga, så att det inte går att valfuska och rösta två gånger.

Med bestämda steg mot valbåset.

FOTO: JOHAN BJERKE

I valbåset är det ingen som ser vad jag röstar på eller kan påverka mig hur jag röstar. I barnens demokratiska val respekteras rösthemligheten.

Äntligen! En röst för barnets rättigheter medan valövervakarna från skolans WCP-barnrättsklubb och WCP-barnrättsambassadörerna kontrollerar att allt går rätt till.

WCP fick mig att sluta slå elever

"Sedan jag kom i kontakt med tidningen Globen och World's Children's Prize-programmet har jag lärt mig att det är ett brott att mobba och slå barn. Jag har slutat att slå barn, både hemma och i skolan, trots att vår tradition tillåter att barn blir slagna för att de ska bete sig bättre."

Lärare Gabriel Eben-Mosi Ajala, Govt. Science Secondary School

Föredöme för vuxna

"Jag önskar verkligen att vi vuxna kan ta efter det goda föredöme som WCP-klubbens medlemmar är när de organiserar ett demokratiskt val. Jag älskar tidningen Globen för det är från den jag lärt mig att barns rättigheter är lika viktiga som vuxnas rättigheter. Jag kommer att fortsätta att stödja att det är så och WCP-programmet i min skola och var jag än befinner mig. Heder åt grundaren av det här programmet."

Lärare Adeyinka George Sanni, GRAMP Schools

Hjälper oss barn att förenas

"Det bästa sätt jag kan beskriva World's Children's Prize-programmet på är att det är barnens stora årliga festival som gör barn i vårt samhälle upplysta. I vår skola har vi även kulturella uppträdanden från olika folkgrupper när vi har vår omröstning. Det får oss att glömma motsättningar och att känna oss som ett Nigeria. WCP-programmet förenar oss barn med olika bakgrund."

Alaba, 13 UBE School

Globen lärde mig mina rättigheter

"Tidningen Globen och att delta i World's Children's Prize-programmet har en oerhörd betydelse i mitt liv. Jag vet mina rättigheter sedan den dagen då jag träffade på Globen. Tidningen har bidragit till att jag sedan fått träffa viktiga personer, eftersom jag är med i styrelsen för World's Children's Prize-klubben på min skola."

Elyon Omowumi, 16 Govt. Science School

Nu lär jag vuxna om barns rättigheter

"Jag älskar att läsa Globentidningen. Den har lärt mig mycket, speciellt om mina rättigheter. Jag kände inte tidigare till att jag hade rättigheter som barn och att vuxna måste respektera dem och visa hänsyn. Nu när jag vet allt om detta har jag börjat lära vuxna där jag bor om barns rättigheter. De uppskattar det mycket, välkomnar mig och lyssnar på mina kampanjer för barns rätt."

Amazing Grace, 17 CCH School

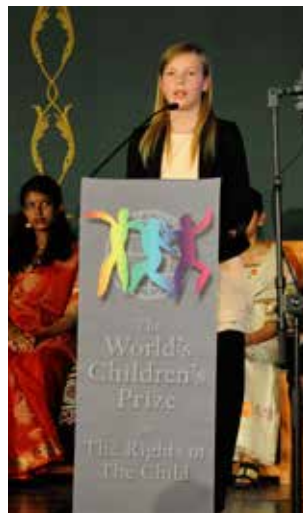

Fatta beslut om WCP för alla!

"Vi måste uppmärksamma de som bestämmer våra lagar, speciellt i regering och riksdag, att anta en lag som gör World's Children's Prize-programmet till ett program för hela landet. Det lär oss om fri och rättvis demokrati utan fusk, våld och mutor!"

Lärare Ann Oyiza Faith Academy School

Följ med oss

Under prisceremonin på Gripsholms slott berättade María, 12, om hur eleverna i Vänge skola i Uppsala varje år ger sig iväg på en simulerad global resa med World's Children's Prize-programmet. Resan varar i två månader. När de måste resa hem med låtsasflyget vill många barn inte lämna landet de besöker.

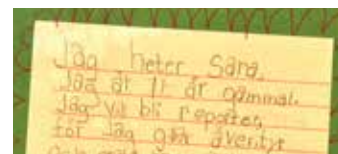
"PÅ DAGEN för årets första World's Children's Press Conference börjar alla i min skola att arbeta med World's Children's Prize och tidningen Globen.

Vi är så nyfikna på att få läsa den nya tidningen, om de nominerade och om barnen som deltar jorden runt. Vi samtalar om vad vi läst och skriver texter som dagbok, artiklar och faktatexter utifrån vad vi lärt oss.

Vi arbetar med temat World's Children's Prize under två månader och sedan har vi vår världsomröstning, Global Vote!

Vi gör simulerade resor till priskandidaternas länder medan vi arbetar med priset i alla ämnen. Vi bara älskar de resorna och känner oss ofta ledsna när vi varje dag måste ta planet hem igen!

Välkommen att flyga med oss!"

Eleverna ansöker om att få bli reportrar: "Jag heter Sara. Jag är 11 år. Jag vill bli reporter..."

En stolt Sara med sitt presskort. Eleverna delas upp i grupper, som på presskortet får sina reporteruppdrag. De får där också veta vilket förskott de får för utgifter under resan.

Reportrarna förbereder sin resa genom att läsa allt i Globen och söker information om barnhjältarnas länder på internet, i kartböcker, i dagstidningar med mera.

Eleverna tar reda på vilka vaccinationer de måste ta inför resan.

på globala resan

I kassaboken skriver barnen ner sina utgifter, så att de kan redovisa det förskott de fått på sitt bankkonto. De betalar med sitt Global Friend Bankkort. Flygbiljetten är också klar.

Ingen resa utan pass! Barnen skaffar riktiga passansöknings-formulär, fyller i det och tillverkar sedan sitt eget pass. De skriver också visumansökningar för länderna de ska besöka.

Det är dags att beställa flygbiljetten, ta reda på vad den kostar och på mattelektionen räkna ut skillnaden på flygbolagens priser.

I Global Friend Bank hämtas kassabok och betalkort inför resan.

Utän resväska kan man ju inte resa. Här ryms bland annat tidningen Globen, kartor, biljett, pass, kassabok, betalkort, presskort, dagbok och anteckningsblock.

Resfebern ökar. Alla har checkat in och passerat pass- och handbagage-kontrollerna. Äntligen hörs uppropet i högtalarna: "Gate 29 öppnas nu för passagerare till ..."

Ombord på planet serverar flygvärdinnan salta pinnar och ...

... malarialtabletter.

Planet har landat och passkontrollen har öppnats.

Resenärerna visar upp pass och visum.

På väg till hotellet påbörjas planeringen av hur de ska utföra sina reporteruppdrag. De ska bland annat boka intervjuer med barnrättshjältarna och barn som de hjälper. Men också hinna besöka kända platser.

Dagböckerna från resan, artiklar och dikter ska skrivas klart och reporteruppdraget redovisas.

Väl hemma i Sverige igen påbörjas arbetet med att bland annat tillverka löpsedlar och valaffischer.

Så blir det dags för Global Vote i Vänge skola!

"Jag kräver respekt för barnens rättigheter", har Angelina, 12, skrivit.

– Arbetet med World's Children's Prize har förändrat mig som person. Världen är så stor, men om man samarbetar kan man förändra stora saker. När jag blir stor tänker jag förändra. Jag tänker låta min och barnens röster bli hörda, säger Angelina.

Vi firar barnets rättigheter och vår Global Vote-dag med World's Children's Prize-tårta.

Vill bli barn-rättshjälte

"Här i D.R. Kongo kränks barns rättigheter. Många barn, som övergivits av sina föräldrar, vandrar omkring på gatorna och letar efter mat. De tillbringar nätterna på gatan också. Andra barn, speciellt flickor från byarna, utsätts för sexövergrepp. Det är svårt att sedan reparera flickornas liv. En dag vill jag bli stor förkämpe för barns rättigheter och skapa ett center för de barn som lider. Jag älskar Globen-tidningen mycket eftersom den hjälper oss att kräva våra rättigheter. World's Children's Prize lär mig hur barnen lider i världen. Och genom WCP kunde jag organisera en presskonferens, radiosändning och röstning om barnens pris."

Lwesso Kyambo, 16, Club Byäene Bukavu, D.R. Kongo

Global Vote Day trots malaria

Varje lördag möts flickorna i gruppen **The Stars** i byn **Lunga Lunga** i Kenya. Bland annat lär de sig om sina rättigheter. Under två månader arbetade de med **WCP-programmet**, läste **Globen** och förberedde sin **Global Vote Day**. När den stora dagen kom var flera av de **38 flickorna sjuka i malaria**. Men de ville absolut inte missa dagen de sett fram så emot och kom ändå.

– Det här är verkligen en bra dag, säger **Salma**, 17, som flickorna valt att leda valfunktionärernas arbete. **World's Children's Prize** är bra för oss. Det hjälper oss att förstå mer om barnets rättigheter och att vi bör hjälpa de som är mycket fattiga. Det är bra att barn ansvarar för omröstningen. Det känns bra att leda arbetet och hjälpa flickor att våga uttrycka sig själva.

Salma och andra valfunktionärer under Global Vote i Lunga Lunga.

– Att välja någon som kämpar för barnets rättigheter känns bra, säger **Mwanasha** och lämnar sin röst.

TEXT & FOTO: LOUISE FELDIN

Global Vote på träningen

När barnen i **Gothia Brazzaville** i Republiken Kongo tränar fotboll, lär de sig också om barnets rättigheter i **World's Children's Prize-programmet**. De röstar i **Global Vote** vid Gothias alla tre träningsplaner.

Barfotaskolans Global Vote

2001 var Barfotaskolan i Rajasthan i Indien en av **World's Children's Prize-pristagarna**. Sedan dess deltar 3 500 barn i organisationens drygt 100 kvällsskolor i **World's Children's Prize-programmet** varje år.

Cool valurna!

Stolta tjejer i **Hibago Elementary School** i Filippinerna visar upp valurnan som de gjort.

Första gången

4 045 elever i 32 skolor i Burundi deltog för första gången i **World's Children's Prize-programmet**. Organisationerna **DAJBU** och **DYF** vill att alla barn i landet som upplevt så mycket hemskheter ska kunna vara med och lära sig om barnets rättigheter och demokrati.

Barnrättshjältar 2013

World's Children's Prize-barnjuryn väljer varje år ut tre barnrättshjältar bland de som nominerats. De blir slutkandidater till att få *World's Children's Prize for the Rights of the Child*. För att du ska kunna göra ett rättvist val i världsomröstningen Global Vote är det viktigt att du vet lika mycket om alla tre kandidater. Det gör du om du läser allt om dem på de kommande sidorna. De två kandidater som inte får de röstande barnens pris får hederspriset *World's Children's Honorary Award*. Alla tre barnrättshjältar erhåller prispengar till sitt arbete för barnen.

Kandidat 1

JAMES KOFI ANNAN

Ghana

Sidorna 50–69

Kandidat 2

SOMPOP JANTRAKA

Thailand

Sidorna 70–89

Kandidat 3

KIMMIE WEEKS

Liberia

Sidorna 90–109

JAMES KOFI ANNAN

NOMINERAD BARNRÄTTSHJÄLTE SIDORNA 50–69

VARFÖR NOMINERAS JAMES?

James Kofi Annan nomineras till World's Children's Prize 2013 för sitt arbete mot barnslaveri.

JAMES var i sju år själv fiske-slav som barn. Han lyckades fly, utbilda sig och bli chef på en bank. För sex år sedan lämnade han banken för att bara arbeta mot barnslaveri. Han hade då, 2003, redan startat organisationen Challenging Heights, som befriat över 500 barn från slaveri. James menar att fattigdom, som orsakar slaveri, bekämpas med utbildning. Befriade slavbarn kommer först till Challenging Heights skyddade hem för 65 barn. Barnen har haft svåra upplevelser och får rehabilitering och trygghet. När de är starka nog får de komma hem till sina föräldrar igen och gå i vanlig skola. Det kan ta ett år. Challenging Heights driver också en skola för 700 elever i olika åldrar. De ger utbildning och lån till fattiga mammor så att de kan försörja sig och inte tvingas sälja sina barn till slaveri. I 21 barnrättsklubbar lär Challenging Heights 630 utsatta barn om barnets rättigheter och driver kampanjer mot slaveri. James har genom sitt arbete och Challenging Heights stött fler än 10 000 barn som varit slavar eller riskerat att bli det.

Tidigt i gryningen går James hemifrån tillsammans med fyra andra pojkar från byn. De har alla blivit hämtade av finklädde män. James är sex år och vet inte vart han är på väg eller hur länge han ska vara borta. Om han visste det skulle han nog försöka fly redan nu.

Några månader tidigare hade tre män vandrat in i byn. De hade ett par pojkar med sig, och alla i byn hade stannat upp och stirrat på dem. Fina som kungar var de, till och med pojkarna. Med kläder i glänsande tyger och matchande färger och på fötterna bar de nya fina skor. Herrarna log och var så vänliga mot alla de mötte. De hade gått runt i byn och talat med de vuxna.

Det började spridas rykten bland barnen. Om man hade tur och fick följa med dem nästa gång de kom skulle man själv få lika fina kläder.

Och man skulle få gå i skolan och äta sig mätt. Kanske skulle man till och med lära sig engelska. Det ville James. Tänk att kunna prata engelska! Mamma beundrade dem som kunde det. Men familjen var fattig och tolv barn var svåra att mätta. Att gå i skolan var omöjligt. Det fanns inte pengar till skrivböcker, skolväskor eller skoluniformer.

Pojkarna försvinner

Efter de finklädde människens besök började pojkar försvinna ifrån byn. En efter en.

– Kanske är det din tur

nästa gång, sade kompisarna till James. De hade ju sett att männen suttit och pratat med hans pappa.

Och nu är han på väg. Ingen har berättat vad som ska hända, inte ens mamma, så det är lite pirrigt.

Efter några timmars vandring kommer de fram till en liten buss som tar dem till ett vägskäl där en stor, bucklig och rostig gammal buss väntar.

Bussen är full av barn, mest pojkar. Två eller tre barn trängs på varje säte, till och med mittgången är full av barn. Några vuxna män

sitter här och där. Men det är något som inte stämmer.

Varför är det så tyst? En pojke längre fram i bussen mumlar något till pojken bredvid. Då far en av männen upp och slår honom hårt med handen över ansiktet.

– Ni inte får prata med varandra! skriker han.

James blir skräckslagen. Tårarna vill ut, men han kämpar emot.

Det blir kväll och den skraltiga bussen skumpar fram på vägar och stigar av röd sand. Den stannar till då och då.

Varje gång tror James att de är framme, men motorn startar alltid igen och bussen skumpar vidare. Det blir en lång natt. I mörkret kämpar han med skräcken. Tänker de döda oss? Det blir morgon och eftermiddag och ännu en natt. När de ska kissa måste de ha en vakt med sig.

Tiotusentals slavbarn

Den tredje dagen har de kommit fram till en stor marknad. Nu är de i byn Yeti, vid norra delen av Voltasjön. Hit forslas tiotusentals barn varje år för

Träd i sjön

VOLTASJÖN I GHANA är världens största konstgjorda sjö. Den blev till när man byggde en damm för att skapa elektricitet för mer än fyrtio år sedan. Dammen dränkte skogar och därför har botten på sjön stora döda skogar. Träd sticker upp över ytan, men många träd syns inte. Det är vanligt att båtar kör in i dem och går under. Men träden gör också att fisket är så bra i Voltasjön. Fiskarna leker gärna bland grenarna där ynglen får skydd. Där är det också gott om näring.

Många barn drunknar

ALLA GRENAR ÖVERALLT gör att näten ofta fastnar i dem och att barn tvingas dyka för att lirka loss dem. Många barnslavar drunknar varje år. Oftast för att de fastnar i näten och inte kan komma loss.

– Ett av fem barn dör där ute, säger James Kofi Annan, som själv var nära att drunkna.

Nu har ett företag börjat såga ner träden, som är dyrbara träslag. Många fiskare är oroliga över att träden som kan rädda dem om de råkar ut för en kraftig storm försvinner.

”Pojkarna som åkt till Yeti”

DET FINNS INGA ord för människohandel eller barnslaveri i Ghana. Fiskeslavar kallas ”Pojkarna som åkt till Yeti”. Det är byn där de flesta barnslavar inom fisket hamnar. Sedan skickas de ut till olika slavägare runt sjön. Barnslaveri är mycket vanligt i Ghana. Barnen säljs av sina föräldrar eller släktingar. Ofta av ensamma mammor med många barn som de inte har råd att köpa mat till. Det är också vanligt att fattiga människor lånar pengar från en slavhandlare till begravningen när någon dör. När de inte kan betala till-

baka tar slavhandlaren deras barn istället. Barnen kostar mellan 70 till 250 kronor och ska då jobba i minst två år. Ofta blir det mycket längre.

Man tror att det finns nära 250 000 barnslavar i Ghana och 1,3 miljoner barnarbetare. Barn från Ghana skickas också som slavar till grannländerna. Barnslaveri förbjöds i Ghana för sju år sedan, men fortsätter ändå. Eftersom det finns en lag nu, kan Challenging Heights ta polisen till hjälp när de fritar barn.

att arbeta som slavar åt fiskare runt om den stora sjön. Barnen säljs för mellan 70 till 250 kronor och ska arbeta hårt i minst två år. Föräldrarna som får pengarna har ofta blivit lurade att barnen ska få gå i skola och lära sig ett yrke.

På stranden ligger kanoter och väntar och barnen fördelas mellan dem. Efter sex timmars båtresa kommer James fram till den fiskeby där han nu ska vara kvar tills han blir tonåring. Slavägaren som är fiskare sätter honom i arbete direkt. Han får ösa kanoten och förbereda näten. Det är faktiskt inte så svårt. Han känner lugn för första gången på flera dagar. Det här kommer att gå bra

Men skrällen ska komma tillbaka. Redan i morgon.

På natten sover han på golvet längst inne i en hydda där alla andra barn som fiskaren köpt ligger på rad.

Vill ha små slavar

Vid tretiden på natten när det fortfarande är mörkt väcks James av att en massa vatten slängs i ansiktet på honom. Slavägaren vill att det ska gå snabbt att vakna och börja

arbeta. Får man en spann vatten över sig kommer man på benen direkt.

De ger sig ut i kanoterna. James tar hand om näten som han gjorde i går. Men i dag går det inte lika lätt och näten trasslar sig. När fiskaren ser det lyfter han den tunga träpaddeln och slår James i huvudet så det svartnar för ögonen på honom.

Från och med nu måste han

vara beredd på att få stryk när som helst, och av vilken anledning som helst. Det är ofta hårda slag med paddeln, det är örffilar och sparkar. Han ska slängas i sjön, bli utan mat och få höra ständiga förolämpningar. Som att han inte duger något till, eller att han inte gjort sig förtjänt av någon mat. Det kan vara för att näten trasslar, för att han inte får tillräckligt med fisk

eller för att han bara säger fel saker.

Som till exempel när han berättar för en annan pojke om när han fick en fotboll av sin mamma en gång på en marknad. Då får han ett slag i ansiktet. Slavägaren vill inte att pojkarna ska prata om sina föräldrar. Då längtar de hem ännu mer och försöker kanske fly. Glömmer barnen sina föräldrar blir det mycket

James höll på att dö när han fastnade i nätet.

Det är nästan omöjligt att fly för slavbarnen, men James bestämde sig för att lyckas.

enklare att få dem att göra som han vill. Därför vill de helst ha riktigt små barn som slavar. De små glömmes så snabbt.

Livsfarligt dykande

Men James glömmes inte. Särskilt inte mamma. Han tänker på henne varje dag. Och slutar inte längta fast dagarna blir till veckor, månader och år.

Varje gång James försöker fly från slavägaren får han ett kok stryk och tvingas ut på sjön för att arbeta igen.

James blir tystare och tystare. Säger man att man är hungrig eller trött får man stryk. Han inser att det bästa är att inte tala alls och tystnar.

Arbetsdagarna är långa och börjar alltid mitt i natten. Han får bara några få timmars sömn om dygnet.

Av alla uppgifter som ska utföras är de trassliga näten den värsta. När de fastnar i grenar på botten måste James dyka ner i det grumliga vattnet och utan att kunna se något försöka lirka loss nätet. Han får absolut inte slita i dem så att de går sönder.

Dykandet skrämmer James lika mycket varje gång. Det är ofta djupt och han måste hålla andan och försöka känna med händerna var det trasslar och så lirka med nätet utan att se något annat än en gulbrun sörja. Det är lätt att få panik och det händer att pojkar drunknar. En dag är James nära att dö själv.

Han har dykt ner för att ta loss ett nät som ligger djupt. Plötsligt kan han inte röra sig i vattnet. Han har fastnat med benen i nätet där nere i mörkret. Luften håller på att ta slut och han sliter av all kraft för att komma loss. Till sist får han sönder nätet och

far upp mot ytan med sina sista krafter. Så fort han kan. Men han har hamnat under båten och slår huvudet i botten. Sedan minns han inte mer. När han vaknar ligger han blodig på stranden och ser ansikten i en ring runt omkring sig.

Stoltheten växer

Han bara måste härifrån! Han ska hem igen till varje pris! Men det finns inga vägar. Bara tät djungel med farliga ormar och på andra sidan ligger den stora Voltasjön. Några gånger försöker han smyga upp på natten för att ge sig ut på vinst och förlust i den mörka djungeln, men då måste han kryssa försiktigt över de sovande barnen som alltid vaknar. Slavägaren har lärt de allra minsta att de ska ropa på honom om någon försöker gå ut ur hyddan. Därför ligger alltid småbarnen precis vid utgången. Efter varje misslyckat försök blir det ett rejält kok stryk.

Men med åren bygger James upp en styrka. Han kan till och med säga saker

James fick stryk av slavägaren med paddeln. Det får många slavbarn.

som "idag är jag så trött så jag vägrar ge mig ut och fiska". Naturligtvis blir han slagen då. Men han tar det. Biter ihop, för han mår så bra av att protestera.

När slavägarens fru skriker åt honom att han inte är värd någon mat, då vägrar han äta. Stoltheten och självkänslan är viktigare nu än både hunger och smärta. Många av pojkarna här har gett upp allting. De sitter apatiska och tysta och vill inget längre. James tänker inte bli sån. Han ska hem och han ska lyckas fly.

Flykten

När James är tretton år kommer tillfället. En nära släkting har dött och hans mamma besöker fiskebyn. Det är första gången James ser henne på sju år. Hon försöker övertyga slavägaren att James måste gå på begravningen. Han vägrar. Han tror att James skulle försöka fly. Och plötsligt är James är säker på att det är det som är mammas plan. Hon vill att han ska fly. Hon bönar och ber fiskaren. Det är så viktigt att James är med.

Till slut lyckas mamma övertala slavägaren och lovar att James ska komma tillbaka så snart begravningen är över. Det bestäms att han ska ta båten och sedan ta en buss till byn där begravningen ska hållas.

James tar aldrig bussen. Han hittar några män i en lastbil med timmer som är på

James arbete började alltid mitt i natten och han fick bara sova några timmar.

➤ väg i riktning mot hans hemby. James erbjuder sig att hjälpa till mot lite fickpengar. Det går de med på. När timret lossats ska de tillbaka och hämta mer, men James säger att han väntar på dem istället. Han söker sig ner till stranden, då blir det lättare att hitta hem.

Efter sju år som fiskeslav har James lärt sig navigera med hjälp av stjärnorna. Det hjälper honom under de mörka nätterna. Det kommer att ta två dagar och två nätter innan han är framme. Men inget är svårt just nu. Han hittar vild mango och mättar sig med de saftiga frukterna. Känslan av frihet bär honom mil efter mil och stegen är lätta. Snart är han hemma! Men det är lite svårt att känna igen sig. Mycket har förändrats på sju år och det är nya vägar och hus överallt. Kommer någon att känna igen honom?

Visst känner de igen honom. Titta, det är ju Annans grabb som kommer där! James Kofi! Vad stor han har blivit. Folk hälsar glatt.

James är fri och ett nytt liv ska börja. ☺

James efter slaveriet

Barnen framför

Det sitter en kille i tonåren tillsammans med några förstaklassare på skolgården. De har ettans läsebok framme. Tonårskillen verkar hjälpa de små med läsningen. Men det är precis tvärtom. Det är sjuåringarna som lär James Kofi Annan att läsa.

När James hade lyckats rymma och kom hem igen efter sju år var hans mamma lycklig. Men hans pappa var inte lika glad. Han tyckte att James hade brutit kontraktet med slavägaren och var rädd att de skulle få problem.

– Han tjatade på mig i över ett år att jag skulle åka tillbaka, säger James. Men han gav upp till slut.

Småbarn som lärare

James ville lära sig läsa och skriva. Han var tretton år och gick runt till olika skolor för att få skriva in sig.

Men de sa nej.

– De var rädda för mig. De såg en stöddig tonåring med hat i blicken och trodde att jag skulle ställa till en massa bråk.

Till slut var det en skola som tog emot James. Han fick börja i sjätte klass.

– Jag kunde ju varken läsa

När barnen kommer till James skyddade hem får de ofta mycket dåligt. Men snart får de vänner som de kan leka med och som delar deras hemska erfarenheter.

James är ute på Voltasjön för att befria en slavpojke.

pengarna

eller skriva och förstod ingenting på lektionerna.

Det fanns bara en lösning. Att gå ner till de små förstaklassarna på luncher och raster och be om hjälp. Och att använda deras böcker.

– Jag fick svälja stoltheten och småbarnen blev mina lärare.

James kom snabbt ikapp sina jämnåriga. Han gick ur skolan med strålande betyg och fortsatte till universitetet. För att ha råd med studierna köpte han en gammal

kopieringsmaskin och började tillverka reklam åt olika företag.

Chef på bank

Efter universitetet fick James jobb på en stor bank.

– Plötsligt hade jag ett chefsjobb och tjänade mycket pengar. Det var fantastiskt!

Han var duktig på banken och fick ett ännu högre chefsjobb.

– Jag hade det bra, men tänkte varje dag på de barn som fortfarande var slavar

och led som jag hade gjort.

James började ta av sin lön varje månad för att hjälpa några barn från byn att gå i skolan. Det började med två barn. Efter ett år var det 52 barn som fått hjälp att gå i skolan och Challenging Heights hade bildats. Banken gav honom ett pris för hans arbete för barnen och pengar till projektet. Och så fick han ett ännu finare chefsjobb.

– Men det var inte alla som tyckte om mitt arbete med barnen, säger James. Många slavhandlare var ilska. Vi övertalade ju familjer att kräva tillbaka sina barn och vi undervisade barnen om deras rättigheter. Slavhandlarna spred ut rykten om att jag höll på med häxkonster. De hotade till och med min familj.

Säger upp sig

För att hinna med arbetet med Challenging Heights började James arbeta halvtid på banken.

– Jag hade gjort en fantastisk karriär, men nu kändes bankjobbet meningslöst. Jag började fundera på att ägna mig helt åt Challenging Heights. Men hur skulle jag då försörja min familj?

På sin födelsedag 2007 satt James vid datorn på jobbet och började skriva på sin uppsägning. Just när han var klar kom ett e-mail.

– Det var från ledningen på banken. De erbjöd mig ett av de högsta toppjobben. Och där satt jag med min färdigskrivna uppsägning. Jag tryckte på "skicka" och lämnade banken för gott. ☹

Barnen fick aldrig sova när de var slavar, men på det skyddade hemmet får de sova ut.

Challenging Heights båt har fört många slavbarn till friheten.

När han jobbade på banken tänkte James på slavbarnen. Han grundade organisationen Challenging Heights och byggde det skyddade hemmet för befriade slavbarn.

48 slavbarns dr

De här 48 barnen på James och Challenging Heights skyddade hem för slavbarn har varit slavar i mellan sex månader och tolv år innan de befriades. Sammanlagt har de levt som slavar i 222 år! Men nu är de fria och drömmer om framtiden. Den vanligaste drömmen är att bli fotbollsproffs, chaufför, lärare eller bankdirektör. James var barnslav och blev sen bankdirektör!

Mprem, 12
3 år som slav
Vill bli bankdirektör

Samuel, 16
10 år som slav
Vill bli bankdirektör

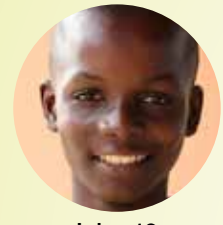
Kwame, 15
7 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

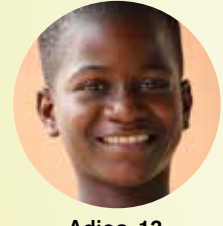
Kwesi David, 15
7 år som slav
Vill bli bankdirektör

Kobena A, 13
4 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

John, 13
3 år som slav
Vill bli bankdirektör

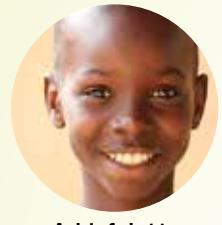
Adjoa, 13
5 år som slav
Vill bli bankdirektör

Kofi, 16
9 år som slav
Vill bli skräddare

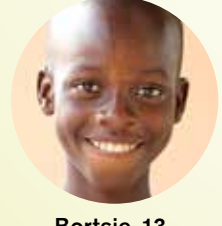
Kweku, 14
10 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

Arhinful, 11
2 år som slav
Vill bli läkare

Justice, 12
1,5 år som slav
Vill bli snickare

Bortsie, 13
4 år som slav
Vill bli skräddare

Kobina, 14
8 år som slav
Vill bli fotbollsspelare

Kwame, 15
8 år som slav
Vill bli bilförare

Mabel, 15
9 år som slav
Vill bli sjuksköterska

David, 10
4 år som slav
Vill bli taxichaufför

Daniel, 17
2 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

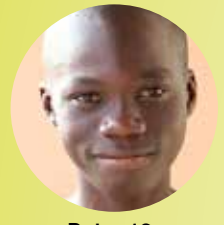
Kojo Joe, 6
1 år som slav
Vill bli pilot eller snickare

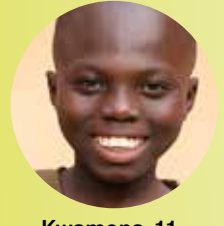
Eriel, 14
10 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

Abene, 7
2 år som slav
Vill bli modedesigner

Peter, 13
5 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

Kwamena, 11
5 år som slav
Vill bli bilförare

Joshua, 10
5 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

Kobina, 15
6 år som slav
Vill bli busschaufför

ömmar om framtiden

Ekow, 10
6 år som slav
Vill bli taxichaufför

Daniel, 10
2 år som slav
Vill bli skraddare

Nenyi, 13
7 år som slav
Vill bli busschaufför

Apreku, 14
10 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

Sammy, 10
2 år som slav
Vill bli lärare

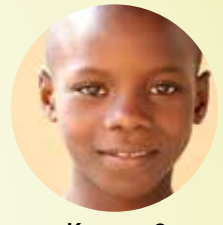
Kow, 14
12 år som slav
Vill bli busschaufför

James, 13
4 år som slav
Vill bli fotbollspelar

Kojo, 16
1 år som slav
Vill bli byggmästare

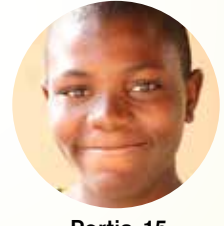
Kwame, 8
1 år som slav
Vill bli chaufför

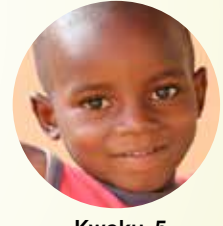
Donkor, 8
6 månader som slav
Vill bli fotbollsproffs

Otoo, 13
2 år som slav
Vill bli chaufför

Portia, 15
6 år som slav
Vill bli lärare

Kweku, 5
1 år som slav
Vill köpa bil

Afedzi, 15
1,5 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

Nkonta, 12
9 år som slav
Vill bli taxichaufför

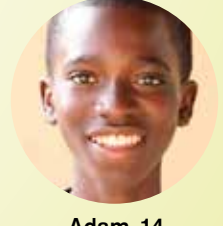
Yaw, 14
10 år som slav
Vill bli lärare

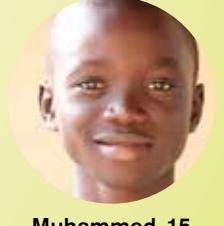
Charles, 12
6 år som slav
Vill bli lärare

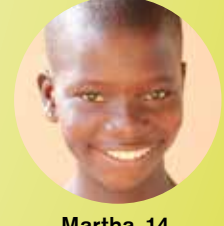
Junior, 6
2 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

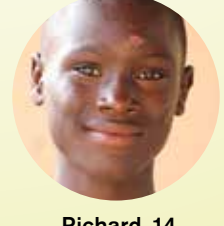
Adam, 14
Flykting från Liberia
Vill bli ingenjör

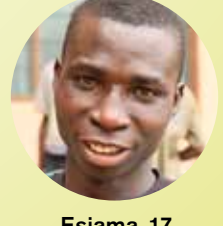
Muhammed, 15
Flykting från Liberia
Vill bli civilingenjör

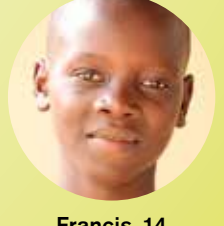
Martha, 14
"Flera" år som slav
Vill bli modedesigner

Richard, 14
Annan bakgrund
Vill bli bankdirektör

Esiama, 17
10 år som slav
Vill bli fotbollsproffs

Francis, 14
Annan bakgrund
Vill bli lastbilschaufför

– Alla som använder barn som slavar borde hamna i fängelse, och hela världen måste få veta det här, säger Kwesi.

Fullmånen lyser vit över djungeln. Under en buske ligger två små pojkar tätt intill varandra. De är så tysta de kan för att inte bli upptäckta. Varje ljud i natten skrämmer dem. Det är gott om ormar i djungeln, men de har äntligen lyckats fly!

Kwesi lämnades att dö

De två pojkarna är slavar hos en fiskare långt hemifrån. En av dem är Kwesi från byn Senya. Han är tio år och ska arbeta hos fiskaren i tre år.

När Kwesis pappa dog hade hans mamma Yaba inga pengar till begravningen. En man hon kände erbjöd henne att låna pengar och hon tackade ja. Strax efter begravningen krävde mannen pengarna tillbaka. Men Yaba är fattig och har åtta barn. Hon försöker leva på att leta pinnar och ved som hon säljer. Hon har inga pengar. Då hotade mannen med att han skulle kalla på polis och se till att hon hamnade i fängelse. Hur skulle det gå för de åtta barnen då?

Kwesi hörde alltsammans. Han visste att andra familjer i byn hade fått pengar när deras pojkar åkt till Yeti för att fiska. Han erbjöd sig att följa med mannen och arbeta av mammas skuld.

– För de pengarna måste du jobba i tre år, sa mannen.

Nära att drunkna

Första morgonen ska Kwesi bära sex paddlar ner till stranden. Han orkar knappt lyfta dem och säger det till fiskaren, som skriker:

– Tror du att du har kommit hit för vila dig?

Den kvällen får Kwesi ingen mat.

Slavägaren har köpt många barn som arbetar åt honom. Arbetet börjar vid elvatiden

på kvällen. Då kastar de ut nät och håller på med det till sex på morgonen när näten ska dras in igen. Sedan ska de rensas på fisk. Det tar fram till eftermiddagen. Det blir

inte många timmars sömn för Kwesi.

Slavägaren blir arg på barnen för minsta misstag de gör. Han använder ofta den tunga paddeln när han slår dem.

Slavägaren har skrämt barnen att tro att de som kommer för att hämta dem är onda och farliga människor. Men Kwesi litar på Steven och följer med.

Kortet togs från Challenging Heights båt när den var på väg mot kanoten med slaven Kwesi.

Challenging Heights hittade Kwesi när han höll på och dra upp nät. De förstod direkt att han mådde mycket dåligt.

Kwesi får ofta dyka ner på djupet för att lösgöra nät som trasslat in sig i grenar. Det är farligt och det är lätt att fastna i nätet själv. Man ser nästan ingenting där nere heller.

En dag får Kwesi en kallsup just som han dyker ner och måste upp fort. Men han fastnar i nätet med ena benet. Han blir yr, men lyckas slita sig loss.

När Kwesi kommer upp till ytan drämmer slavägaren till honom över ansiktet med paddeln. Han tycker att Kwesi har varit för långsam. Överläppen spricker i två delar. Det är därför Kwesi fortfarande har en stor bula på höger sida av överläppen.

Piskas med rep

Nu ligger Kwesi vaken under fullmånen och lyssnar spant på alla ljud. Han har försökt fly förut, men har alltid upptäckts, och fått stryk.

Tidigare på dagen har slavägaren anklagat Kwesi och en pojke till för att ha stulit fisk. Det spelar ingen roll att de nekar och svär på att de är oskyldiga. Fiskaren binder fast dem med händer och föt-

ter vid varsitt träd och piskar dem med tjocka rep. Pojkarna gråter och skriker av smärta. Plötsligt dyker två främmande män upp, den ena kastar sig över slavägaren och den andra knyter loss dem.

– Spring nu så fort ni kan, säger en av männen.

Pojkarna springer in i djungeln medan männen håller fast fiskaren. De vet inte åt vilket håll de ska, men springer för livet. Ibland

känns det som om de bara springer runt och kommer tillbaka till samma platser igen. De kommer ner till vattnet några gånger, men det är för långt att simma. Man ser inte land. När det blir mörkt lägger de sig under en buske och drar upp knäna i sina stora t-shirts. Det är svårt att sova och ryggarna svider av sårerna efter piskrappen.

Arg byhövding

När solen går upp fortsätter pojkarna vidare in i djungeln. De ser ofta ormar och rör sig mycket försiktigt. Vid en liten bäck kan de äntligen dricka vatten. I vilken riktning pojkarna än rör sig kommer de alltid fram till vattnet. Till slut inser de något de inte förstått förrän nu. De är på en ö! Det finns ingenstans att fly.

De är hungriga och trötta. Det blir ännu en natt under månskenet och nästan ingen sömn. Dagen efter går de omkring planlöst och magera skriker av hunger. Pojkarna hittar en liten ananasodling i en glänta och äter av frukterna tills de blir mätta.

Plötsligt dyker en man upp från ingenstans. Det är han som äger ananasen! Men istället för att skälla på dem eller slå dem, tittar han på deras såriga ryggar och kallar på byhövdingen. Byhövdingen blir rasande och tar med sig de båda pojkarna tillbaka till

Så här såg Kwesis händer ut när han blev räddad. Händer och naglar blir angräpnade och skadade av allt vatten. Så här ser alla fiskeslavars händer ut.

Den här bilden är från när **Challenging Heights** kom för att rädda Kwesi. Då var han mager och utarbetad.

Trädskronorna mitt i sjön räddade livet på Kwesi.

slavägaren. Han skäller ut honom och säger att han ska anmäla honom för polisen om han någonsin gör något liknande igen.

Träden räddar Kwesi

Från den dagen blir fiskaren faktiskt lite snällare. Han slår inte Kwesi igen. Men fiskarens vuxna söner har inte blivit snällare. Kwesi är ute med dem ibland och fiskar. När de behöver gå på toaletten måste de använda sjön. En dag när Kwesi är ute med slavägarens söner sätter sig en av dem

över relingen och gör det han behöver. Sedan ger han order åt Kwesi att dyka i just där. Kwesi vägrar. Då knuffar han i honom.

– Vi kommer att säga att du flydde och att vi inte hittade dig igen, säger de och försvinner med båten.

Kwesi är ensam i vattnet ute på den stora sjön och det är flera kilometer till land. Det finns stora döda skogar under vattenytan och här och där sticker kala trädskronor upp ur vattnet. Kwesi simmar mot det närmaste trädet han

ser. Han kan hänga i en gren och vila tills han orkar fortsätta igen. Så tar han sikte på nästa träd och simmar dit.

Genom att simma från träd till träd och vila, kommer Kwesi till slut i land på en ö. Där faller han ihop på den heta stranden. Så småningom hittas han av öns byhövding, som tar med Kwesi i en båt till byn där slavägaren bor.

– För att bli förlåten för vad du gjort mot pojken måste du offra ett får, säger byhövdingen.

Och fiskaren offrar faktiskt ett helt får.

På väg mot friheten. Kwesi tillsammans med sina räddare från Challenging Heights.

Äntligen hemma hos mamma Yaba igen.

– Jag visste inte vart de tog Kwesi eller hur hemskt han hade det. Han kunde ju ha dött! Jag är så glad nu att han är hemma igen och går i skolan.

Kwesi gillar att dansa.

Kwesi befrias

Kwesi har nu varit slav i ett år och åtta månader. Tiden går så långsamt. Han har ett år och fyra månader kvar.

En dag lägger en motorbåt till invid Kwesis kanot. En kvinna och en man börjar prata med honom. De säger att de heter Linda och Steven. De ställer en massa frågor. Vad heter han, varifrån kommer han, vad heter hans mamma och vad heter slavägaren han arbetar för? Kwesi förstår inte vad de vill, men han svarar på alla frågor.

Linda och Steven kommer från James organisation Challenging Heights och har hämtat flera barn tidigare. De

startar båten igen och Kwesi ser att de går iland och går upp emot slavägarens hus.

Slavägaren har varnat barnen många gånger:

– Det kan komma några onda människor i en båt och försöka ta er med. Lita inte på dem. Det är fruktansvärt farligt att följa med dem! Deras båt kommer att gå under. Det är onda människor som vill er illa. Lita absolut inte på dem! Spring och göm er om de kommer!

Kvinnan och mannen kommer tillbaka med båten. De säger att Kwesi kan bli fri. Att han kan följa med dem till ett skyddat hus där han ska tas omhand och inte behöva sla-

va längre. Kwesi vet inte vad han ska tro. Han är osäker. Men så nämner Steven namnet på en lärare som Kwesi tyckte mycket om i skolan, innan han blev slav. Då förstår han att de måste ha träffat hans mamma och bestämmer sig för att följa med.

Äntligen hemma

Linda och Steven har hämtat flera barn och har en buss som väntar. Det skyddade huset ligger högt uppe på en kulle med utsikt över djungel och byar och där finns en massa andra barn. De spelar fotboll och volleyboll och Kwesi älskar att spela fotboll. Det är mat flera gånger om

dagen. Precis som alla andra barn här är Kwesi för mager och måste gå upp i vikt. Han får gå i skola och ta igen det han missat. Och kan känna sig trygg. Nu får Kwesi leka och skratta igen.

Kwesi stannar nästan ett år i det skyddade huset, tills han är frisk och stark och har fått sin självkänsla tillbaka. Han har en massa ärr på kroppen och en stor bula på läppen som slavägaren spräckte med paddeln. Men nu är han hemma hos sin mamma igen och går i sexan i vanlig skola. Hans bästa ämne är matematik och han vill bli bankdirektör. ☹

– När Kwesi och jag spelar fotboll i samma lag är vi helt oslagbara! säger Kwesis kompis Daniel. Kwesi brukar hjälpa mig med matten. Han är jättebra på det.

Om det skulle börja brinna och Kwesi skulle hinna rädda ett enda föremål, skulle han ta kistan med pappas kläder.

James var slav och blev bankdirektör. Det vill Kwesi också bli.

Byn där Esiama i tio år hölls som slav.

Uppdrag: Rädda Esiama!

Telefonen ringer. En farfar är orolig för sina två barnbarn. De har blivit sålda till en fiskare vid Voltasjön. Han ber om hjälp.

– Rädda dem därifrån. De har det inte bra.

Nu börjar Steven och David på Challenging Heights planera en räddningsaktion. Och de ska också leta efter Esiama. En pojke som varit slav i över tio år och som ska finnas i närheten.

Bussen till Yeti, en av byarna vid Voltasjön, tar elva timmar.

Steven och David kommer fram sent på kvällen och tar in på ett enkelt hotell. På morgonen ligger Challenging Heights båt beredd nere vid stranden.

Ute på sjön är det fullt med kanoter och båtar. I de flesta sitter små barn och paddlar eller drar upp nät.

Steven är den som leder fritagningarna och han vet att man måste vara försiktig. Slavägarna blir ofta mycket

aggressiva när de kommer och det blir bråk och hot. Hälften av försöken misslyckas.

Fisk för information

De vet vad fiskaren heter som har de två bröderna, men de vet inte exakt var han bor.

Efter ett par timmar på sjön saktar Challenging Heights båt ner och närmar sig en kanot med fiskare och barn.

– Har ni någon fisk? frågar Steven. Det har de. Han köper några fiskar och säger att de ska hälsa på slavägaren och

undrar om de vet var han bor.

De vet ungefär men inte exakt.

Steven tackar och båten kör vidare. Den lägger till vid ännu en kanot med fiskare och barn.

– Har ni någon fisk? Jodå. Steven köper ett par fiskar till. Nu får han en mer exakt uppgift på var slavägaren bor och båten tar kurs ditåt.

Slavägarens fru säger att hon inte känner till de två bröderna.

Esiama i bussen, på väg mot det skyddade hemmet.

Byhövdingen är vänlig och visar vägen mellan hyddorna till fiskarens hem. Det är tre små hus av bränd röd lera och en liten innergård med vass-tak som skydd mot solen.

Slavägaren är ute och fiskar men hans fru är hemma.

Steven berättar varifrån de kommer och säger att de letar efter de två bröderna.

– De finns inte här säger hon. Hon känner inte till dem.

– Barnens farfar säger att det är ni som köpt dem.

– Det är inte sant.

Kvinnan blir arg och höjer rösten.

– Jag ska skälla ut dem som sagt det!

Vi kommer tillbaka

Steven ringer till hövdingen i byn där barnens farfar bor.

Det är nästan bara byhövdingen som har en telefon.

Han går och hämtar farfadern. Det tar några minuter.

– Jag vet att barnen är där! säger farfar. Hon ljuger.

Steven förklarar lugnt och stilla för kvinnan att om hon ljuger om pojkarna kommer de tillbaka med polis. Då måste slavägaren betala mycket pengar till pojkarnas familj för lidandet.

Hustrun är arg och ger sig inte.

Slavägarna nekar nästan alltid först. Ibland säger de också till barnen att springa och gömma sig när Steven och teamet kommer. De säger att de är farliga. Att de ska föra dem till en farlig plats, att båten kommer att gå under eller att de kommer att säljas till medicinska experiment.

Ibland har slavägaren sålt barnen vidare till någon annan.

– Vi kan inte göra mer just nu, säger Steven. Vi får komma tillbaka hit igen.

Båten lägger ut igen.

Efter någon kilometer stannar de till vid ännu en kanot. Nu ger Steven bort alla fiskar. Han köpte dem för att kunna ta kontakt och fråga efter vägen.

Slavägarens fru nekar

De lägger till vid strandkanoten på en ö och frågar efter byhövdingen. De måste alltid tala med honom först och förklara sitt ärende i byn.

➔ Ingen Esiama här

Nu gäller det att leta efter Esiama. En pojke som är 17 år och som varit slav i tio. De vet vad slavägaren heter och är ganska säkra på vilken by han bor i.

Det är många kanoter på stranden. De frågar en pojke efter slavägaren och efter Esiama.

– Jodå, det är min pappa. Han är hemma nu och Esiama är också här.

Bra! Nu vet Steven.

De har aldrig varit här förut och de får en chock när de kommer närmare hyddorna. Det kryllar av barn överallt. Flera hundra barn. Alla dessa barn kan inte vara bybornas egna.

Utanför byhövdingens hus slår de sig ner på några bänkar. Efter en stund kommer tre män som representerar byn. Nu börjar en teater.

Steven säger namnet på slavägaren de vill träffa.

– Det finns ingen med det namnet här, säger de.

Steven förklarar att han vet att mannen finns där och att han vet han är hemma just nu.

Nä, han måste ha fattat fel. Männen ser förbryllat på varandra.

Vuxna och barn flockas runt hyddan och lyssnar intresserat. Steven upprepar lugnt att han vet att mannen finns där, och tar fram några papper.

De tre männen ber att få dra sig undan en stund och diskutera saken ensamma. De försvinner runt knuten.

Där är Esiama!

Efter några minuter är männen tillbaka och sätter sig ner. Nu erkänner en av dem att det är just honom de letar efter. Steven säger att de kommit för att hämta Esiama. Hans mamma vill ha hem honom.

– Jag har ingen Esiama här, säger han.

Steven tittar i sina papper och säger att han vet att

Esiama är där och att han ska hämtas nu.

Stämningen blir allt mer spänd. Fler och fler samlas runt hyddan.

Steven förklarar att antingen släpper han Esiama nu, eller så kommer han tillbaka med polis. Då blir det dyrt för honom.

– Där är han ju! ropar plötsligt någon. Där är Esiama!

En lång kille i blå fotbollströja skymtar förbi. Han försvinner lika fort.

En av männen reser sig och kastar en sko mot en grupp barn i folkskaran.

– Försvinn med er!

Försöker bluffa

Männen ställer sig upp. De skriker i mun på varandra. Steven ställer sig också upp

men är fortfarande lugn. Slavägaren ser hotfullt på Steven.

– Jag har betalat för att Esiama ska arbeta för mig och kontraktet har inte gått ut än! skriker han. Jag kommer att göra vad som helst för att behålla honom! Hur kan hans mamma skicka er att hämta honom! Om jag tvingas lämna tillbaka honom ska jag göra livet svårt för henne!

Steven upprepar att det

– De brukade säga elaka saker om mina föräldrar och att jag var dum i huvudet och inte dög till något, säger Esiama.

Äntligen fri

De gäller att snabbt få Esiama ombord på Challenging Heights-båten, som har motorn igång för att snabbt kunna ge sig iväg. Slavägaren skrämde Esiama och sade att de som hämtade honom inte alls skulle ta honom till hans föräldrar utan till något mycket farligt.

bara finns två val. Antingen följer Esiama med nu, eller så kommer Steven tillbaka med polis imorgon.

Gruppen diskuterar fram och tillbaka inbördes. Någon säger att det kanske är bäst att släppa honom ändå? Det kan bli stora problem för dem allihop.

Slavägarens fru säger att de kan åka tillbaka och så lovar hon att de ska komma med Esiama imorgon.

Det där har Steven hört förut. Han vet att det är en bluff.

– Nej, säger han. Det finns bara två alternativ.

– Vi kommer ju med honom imorgon! skriker de.

– Nej. Då får jag hämta polisen istället.

De inser att Steven inte kommer att ge sig.

Snabbt iväg

Det tar några minuter för Esiama att plocka ihop sina saker. De ryms i botten på en liten ryggsäck. Han ser rädd ut men han följer med.

En stor folkskara följer efter ner till båten. Stämningen är fortfarande aggressiv och slavägarna skriker. Det gäller att snabbt komma iväg innan något händer.

Båtföraren är beredd och har redan motorn igång.

Esiama är ombord.

Båten lägger ut och sätter full fart ut på sjön.

I morgon börjar Esiama i första klass. ☹️

Esiama har aldrig gått i skolan tidigare och kan inte läsa eller skriva.

– Det är bra för mig att börja i skolan. Men det är lite pinsamt att gå tillsammans med så små barn.

Många nya vänner väntade på Challenging Heights skyddade hem för barn som varit slavar. Det tog någon dag för Esiama att känna sig trygg. Men snart var han på gott humör och spelade fotboll med de andra killarna.

Challenging Heights båt ger sig ut från strand under uppdraget att rädda Esiama.

Kwesida – söndag

Barnen ber för sina familjer och för sin framtid.

Söndag är den stora klädtvättardagen.

Alla som behöver får huvudrakning.

Barnen hjälper till med grönsaksodlingarna. Tidigt på morgonen vattnar Kojo grönsakerna. Hemmet försöker odla alla grönsaker som behövs och barnen är med och planterar.

Dwoda – måndag

En fri slavs

Benada – tisdag

De flesta av barnen har aldrig gått i skolan. Det är roligt att gå i skolan.

I dag serveras mångaas älskingsrätt, kenkey och jordnötssås. Kenkey är en tjock pasta gjord på majs.

Wukuda – onsdag

Många barn behöver nya skor. Fötterna ritas av så att storlekarna blir rätt.

Barnen mår bra av att måla. Kojo visar stolt upp sitt flygplan.

Yawda – torsdag

När barnen var slavar var båtarna inte det roligaste de visste. Men nu leker de med båtarna de själva gjort.

Varje dag avslutas med kvällsbad.

veckan

Fida – fredag

Efter att fönstren krossades ett efter ett fick det bli slut med fotboll inne på gården. I alla fall med riktig boll. Pojkarna har nu gjort en egen boll av plastpåsar och snören. Den krossar inga fönster.

Memenda – lördag

Idag är det avskedsfest för alla som ska åka hem till sina föräldrar.

Kweku är ledsen över att behöva säga hej då till kompisar som åker hem.

Många är ledsna över att skiljas från vännerna de kommit så nära.

Hej i Ghana

Så här hälsar kompisar på varandra i Ghana:

1. Ta i hand

3. Ta tag i kompisens fingrar

5. Håll kvar om långfingret och dra hastigt ifrån så det blir ett klickljud.

2. Ta nytt tag

4. Ta ett ganska hårt tag om kompisens långfinger

Tre befriade bröder

BRÖDERNA Kweku 5, Kojo 6 och Kwame 8 år, togs av en slavägare när deras mamma inte kunde betala tillbaka de pengar hon lånat till deras pappas begravning. Efter ett år som slavar befriades bröderna av Challenging Heights.

– När vi skulle hämtas sa slavägaren sa att vi skulle bli till mediciner. Vi var jätterädda, berättar Kwame.

– Jag längtade hem hela tiden och grät varje dag, säger Kojo.

De tre befriade slavbröderna Kweku, Kojo och Kwame trivs på Challenging Heights skyddade hem.

Kojo gråter av rädsla hos slavägaren.

Mellanbrodern Kojo och en annan slavpojke fritas sedan han befriats med hjälp av polis.

Här sitter Kojo med flytväst på Challenging Heights båt sedan han befriats.

Engelskalektion på väggarna i James och Challenging Heights skola.

Barnen har slutat prata

– NÄR BARNEN RÄDDATS från slaveri kommer de först hit och stannar mellan fyra månader och upp till ett år. Barnen är ofta traumatiserade när de kommer, berättar Linda Osabutey. Hon är förestandare för det skyddade hemmet.

Att vara traumatiserad betyder att man varit med om något mycket hemskt och är skadad av det.

– Barnen är rädda och otrygga. De vill inte ha ögonkontakt och svårt att sova. Ibland har de slutat prata. Vi har haft barn här som inte börjat prata förrän efter flera månader. Det händer att de inte ens vad de heter, eller vad

deras föräldrar heter.

Linda berättar att barnen ibland varit slavar så länge att föräldrarna inte känner igen dem längre, och att barnen inte heller känner igen sin mamma och pappa.

I det skyddade huset blir barnen läkarundersökta och får hjälp att bli starka inom sig igen.

– De har fått så mycket skäll och stryk att de inte har någon självkänsla kvar, säger Linda.

Barnen får bland annat konstterapi där de får måla, rita och skapa. Det hjälper dem att bli starkare.

– En så enkel sak som att kunna skriva sitt namn ger en väldig styrka. Och deras föräldrar blir stolta och förstår att skola är viktigt. Många barn har aldrig känt sig älska-

– När barnen kommer hit har de ofta rädda och en del av dem har slutat att prata, säger förestandaren Linda. I famnen har hon de två yngsta barnen Kweku, 5, och Junior, 6.

de. Här får de vara barn. Kanske för första gången i sina liv. Vi ger dem så mycket omsorg och kärlek vi kan, tills de är så starka nog att komma hem igen, säger Linda.

Hela första året efter att barnen återvänt hem åker Challenging Heights och hälsar på dem och föräldrarna en gång i veckan. De vill se att barnen har det bra och går i skolan. Efter ett år blir det besök varannan vecka.

Slav dygnet runt

MABEL ÄR 15 ÅR. För två år sedan dog hennes mamma. Pappan hade lämnat familjen för länge sedan. Mabel hennes syskon placerades hos släktingar.

För att betala för sig och sina syskon tvingade Mabel att arbeta hårt. På natten var hon ute och fiskade. På morgonen hämtade hon ved och hjälpte till att koka majsgröten kenkey. Sedan lagade hon lunch till alla på båtarna. Och efter det var det dags att förbereda middagen.

– Jag sov nästan ingenting, säger Mabel. Varje kväll hoppades jag att det skulle bli

storm så att jag skulle slippa arbetet på sjön.

Hon har fula ärr på ryggen som hon fått av att blivit slagen med paddel.

Släktingarna har egna barn som fick gå i skolan, men Mabel och hennes syskon fick inte det. En dag kom Steven och Linda från Challenging Heights. De sa till Mabels släktingar att det står i lagen att barn ska gå i skolan och att de ville ta Mabel och syskonen med sig.

– De vägrade släppa oss. Så Steven och Linda kom tillbaka med poliser och hämtade oss.

Mabel är glad över att få vara i det skyddade huset och över att få gå i skola där.

– Om jag vore president i Ghana så skulle jag se till att folk fick veta att man kan hamna i fängelse om man köper slavar.

Vad skulle du heta i Ghana?

När James använder sitt mellannamn, Kofi, vet alla att han är född på en fredag. I Ghana döps barnen efter vilken veckodag de är födda. Förr trodde man att veckodagen bestämde hur man var som person. Förutom namnet efter veckodagen har barnen flera andra namn. Vad skulle du heta om du var född i Ghana?

DAG	FLICKA	POJKE
Måndag	Adwoa, Adjoa	Kojo, Kwadwo
Tisdag	Abena, Araba	Kobena, Kwabina
Onsdag	Akua, Ekuu,	Kweku, Kwaku
Torsdag	Aba, Yaa	Yaw, Kwao
Fredag	Afua, Efua	Kofi, Yoofi
Lördag	Ama, Awo	Kwame, Kwamena
Söndag	Akosua, Esi	Kwesi, Kwasi

En vecka i rad! Från vänster till höger sitter kompisar som är födda måndag till söndag. Från vänster: Jessica Adjoa (måndag), Arhinful Kwabina (tisdag) Maagew Kwaku (onsdag), Daniel Yaw (torsdag), Afedzie Kofi (fredag), Mabel Ama (lördag) och Donkor Kwesi (söndag).

SOMPOP JANTRAKA

NOMINERAD BARNRÄTTSHJÄLTE SIDORNA 70–89

VARFÖR NOMINERAS SOMPOP?

Sompop Jantraka nomineras till World's Children's Prize 2013 för sin snart 25 år långa kamp mot människohandel och utnyttjande av barn i sexindustrin och för annat skadligt tvångsarbete.

SOMPOP växte upp i fattigdom och började arbeta vid sex års ålder. Hans organisation DEPDC/GMS (Development Education Programme for Daughters and Communities/ Greater Mekong Sub-Region) har gett tusentals fattiga barn från hela Mekongregionen – Thailand, Laos, Burma, Kambodja, Vietnam och Kina – skydd och utbildning. Många tillhör ursprungsbe-folkningar som behandlas illa i sina hemländer och lever i stor fattigdom. Barnen registreras ofta inte vid födelsen: De saknar därför medborgarskap och får ofta inte gå i skolan. Sompops arbete har gett honom många fiender, men trots dödshot har han bland annat byggt upp en skola och yrkesutbildning, två säkra hem för särskilt utsatta barn, en 24-timmars kristelefonlinje och en radio- och TV-station som drivs av unga. Sompop räddar barn från att dras in i barnsexhandeln genom att ge dem kunskap, trygghet, själv-känsla och framtidstro.

Sompop Jantraka växte upp i en fattig familj i södra Thailand och fick arbeta för att överleva från sex års ålder. Han grävde gravar och brunnar, bröt mineraler och samlade skräp och flaskor på gatorna för att ha råd till mat och skolavgifter. Därför var det självklart för Sompop att senare i livet kämpa för barns rätt att gå i skolan och mot människohandeln som varje år drabbar tiotusentals barn i Sydostasien.

När Sompop är tio år får han följa med sin mamma till arbetet i en gruva. Han och hans sex syskon hackar loss mineraler och silar och tvättar grus och sten. Varje gång mineralerna tar slut i en gruva måste familjen hitta en ny plats där det finns arbete. Ibland finns ingen skola dit de kommer. Eftersom Sompop är den äldste sonen bestämmer föräldrarna att han ska bo

kvar hos släktingar och studera.

Sompop saknar sin familj men älskar skolan. Slakten är också fattig så han tar alla jobb han kan få. Det blir långa dagar, men ibland kan han till och med köpa glass.

När Sompop är tolv ska en gravplats i området flyttas och han får jobbet att gräva upp alla gamla benknotor och kläder. Ibland hittar han mynt också! Ett annat jobb

för magra små pojkar är att gräva brunnar. De är trånga och minst femton meter djupa. Första gången Sompop ska gräva sig ner i mörkret är han så rädd att han darrar. Han vet att andra barn har kvävts till döds nere i brunnar.

Övergivna av pappa

Sompops pappa överger familjen och hans mamma måste ensam försörja familjen. Sompop skickar hem alla pengar han tjänar. Han har inte längre råd att äta ordentligt eller köpa skoluniform. Men då kommer en ny lärare till skolan. Hon heter Becky och är volontär från ett annat land.

Becky är vuxen men behandlar ändå Sompop och andra barn med artighet och respekt. Hon slår inte heller barnen, som andra lärare. Istället använder hon lekar,

Sompop arbetade sig genom hela skolan och gjorde allt från att köra bort sopor till att rensa ogräs och bygga hundkojor åt sina lärare.

Äventyrsguide i djungeln

Medan han går på universitetet jobbar Sompop som äventyrsguide för utländska turister som vill vandra i norra Thailands berg och djungler. En del av turisterna arbetar i organisationer som kämpar för barnets rättigheter och mot barnarbete. Sompop lär sig mycket av dem. Ännu mer lär han sig av att möta Akha-, Lahu-, Lisu- och Karenfolken i de isolerade bergsbyarna. Han börjar förstå mer av bergsfolkens kultur och språk, men också att många av dem lever i fattigdom och behandlas illa av myndigheterna. Värst är det för barnen.

Sompop intervjuar sedan unga tjejer på bordeller i huvudstaden Bangkok. Under den här tiden vill ingen prata öppet om den växande sexindustrin i Thailand, trots att tusentals turister

kommer hit från hela världen för att besöka barer och bordeller. Sompop blir chockad av flickornas berättelser. De behandlas som slavar. Om de försöker rymma bestraffas de hårt. Många kommer från de fattiga bergsbyarna och har lurats hit med löften om jobb som hembiträden. Andra har sålts av sina egna föräldrar.

Gängen säljer barn

Sompop reser norrut till den Gyllene Triangeln, ett farligt område där Thailands, Vietnams, Burmas och Laos bergsområden möts. Här har kriminella gäng sålt droger och vapen i nära hundra år. Nu har gängen dessutom börjat köpa och sälja barn och kvinnor. Centrum för människohandeln ligger i den lilla gränsstaden till Burma, Mae Sai.

serier, bilder och spännande berättelser för att väcka deras intresse. Sompop lär sig engelska och massor om historia och kultur. Det får honom att se på sitt liv och världen på ett helt nytt sätt.

Många väntar sig att Sompop snart ska sluta skolan och börja jobba på heltid. Det är för dyrt att gå på gymnasiet, alla andra i hans klass kommer från rika familjer. Men när Sompop går ut grundskolan med toppbetyg tipsar en lärare om en skola i en annan stad som ger plats åt fattiga studenter. Fast bara om de klarar de svåra inträdesproven.

Sompop tar tåget till skolan. Han känner ingen i den främmande staden så de första nätterna sover han på gatan. Allt känns hopplöst när plötsligt en jämnårig pojke kommer fram och frågar:

– Vad gör du här?

– Jag letar efter någonstans att bo.

– Kom och bo med mig!

Sompop följer med till en fallfärdig byggnad bakom templet. De kliver in och en fruktansvärd stank slår emot dem. När Sompops ögon vänjer sig vid mörkret ser han

döda kroppar, kistor och gamla kläder ligga huller om buller på golvet och staplade ända upp till taket. Men Sompop är ändå glad över att ha hittat en plats att sova på. I två veckor studerar pojkarna tillsammans. Sedan klarar Sompop inträdesproven och får plats på skolans elevhem.

Sompop och hans organisation arbetar mot människohandeln och skyddar barn från bergsområden i Thailand, Burma, Laos, Yunnanprovinsen i Kina, Kambodja och Vietnam. Det kallas Mekongregionen och här finns många farliga gäng som handlar över ländernas gränser med droger, vapen och människor.

När Sompop kommer hit första gången, 1989, finns nära 60 bordeller i den lilla staden. Där utsätts flickorna för övergrepp och förbereds för ett liv som slavar på bordeller. De sägs till att aldrig berätta var de kommer ifrån, eller hur gamla de egentligen är. De får falska id-handlingar och säljs till turistorter i Thailand och länder som Malaysia, Japan och Singapore.

En kväll i Mae Sai träffar Sompop en turist från Australien som har kommit till Thailand i femton års tid för att köpa sex med unga flickor. Han tar med sig Sompop på en rundtur i stan. Mannen känner flickor på nästan varenda bordell. Han skojar med barnen, gör roliga miner och får dem att skratta.

Flera av flickorna kallar honom "pappa"! Men han utnyttjar många av dem, till och med tio-åringar. Och han skäms inte ett dugg.

– De borde gå i skolan, säger Sompop.

– Nej, säger mannen. Dom kan inte gå i skolan för dom har inga pengar och ingen vill ha dom.

– Kanske det, säger Sompop. Men det kan förändras!

Många tjänar på tjejerna

Sompop börjar resa runt i bergsbyarna. Överallt träffar han människor som tjänar pengar på människohandeln. En del föräldrar säljer sina egna döttrar. En del tror att flickorna ska jobba på hotell eller restaurang. Andra vet kanske att de kommer att

hamna i sexindustrin.

Byledare och lärare får betalt för tips om vilka flickor som kan vara till salu.

Taxichaufförer transporterar offren till gränsen, medan polis och militär tar betalt för att blunda. Inte ens munkarna i templen protesterar. I de flesta byar finns knappt några tjejer kvar som är äldre än 13 år.

– Men vad håller ni på med? säger Sompop upprört till byborna. Har ni inga barn som vill gå i skolan?

Byborna skrattar åt Sompop. De tycker att det är bra att barnen åker och jobbar och nickar mot några tonårsflickor från Akhafolket som bytt om från sina traditionella kläder till jeans. De är redo att lämna byn. Sompop frågar flickorna:

Vill ni gå i skolan?

– Ja, svarar en av dem. Men mamma har redan fått betalt, så det går inte.

Sompop pekar på några yngre flickor och frågar:

– Dom här då?

– Dom åker nästa år, får han veta.

– Hon är redan bokad, säger en av byborna.

Sompop förstår nu att vissa barn behöver extra skydd. Till exempel de som har föräldrar som dricker eller tar droger. Eller en mamma eller pappa som har HIV/AIDS, eller en annan svår sjukdom, och behöver pengar till medicin. Värst är det för barn som har utsatts för sexuella övergrepp, ibland av sina styvpappor. De ses som förstörda ändå och därför extra passande som slavar inom sexindustrin.

Mae, 12 år, från Burma och Julie, 15, från Kina, bor på ett av Sompops säkra hem för flickor. Ingen av dem kan bo hos sina föräldrar. Maes mamma är död och hennes pappa har tvingats flytta hundratals mil för att hitta arbete. Julies mamma är mycket sjuk. På Sompops hem i staden Mae Chan skyddas de mot kriminella gäng som är på jakt efter sårbara flickor, och får gå i skolan istället för att arbeta.

De suger pengarna ur

RUNT VARJE BARN som säljs och utnyttjas finns många som tjänar på deras olycka. Sompop kallar det en blod-sugarspiral där vuxna suger ut vartenda öre de kan få ut av barnen.

▪ Föräldrar får ofta "förskott" på barnens "lön", som ska arbetas av. Men räntan gör att skulden växer snabbt och aldrig kan betalas tillbaka. Barnen blir skuldslavar.

- Mellanhänder, byledare och lärare tipsar om sårbara barn, och får dessutom betalt för att inte stoppa handeln.
- Taxichaufförer kör offren till gränsen, och får senare betalt för att köra kunder till bordeller och barer.
- Människohandlarna som är knutna till kriminella gäng tjänar på att köpa och sälja barnen som handelsvaror.
- Hallickar och ägare till bordeller och barer tar nästan alla pengar barnen tjänar.

– Ingen bryr sig eller tar problemet på allvar, tänkert Sompop. Det gäller ju ”bara barn”. Men jag tänker rädda så många flickor jag kan. Och enda sättet är att få tag i dom innan de säljs till människohandlarna. Sen är det för sent.

Övertalningskampanj

Sompop hittar 30 flickor som snart ska skickas bort i olika byar. Han försöker övertala deras föräldrar att låta dem gå i skolan istället och erbjuder sig att betala skolavgifterna. Han tjar och skäller, bönar och frågar: ”Tänker ni bara ge upp hoppet om dom?” Det blir som en tävling mellan Sompop och människohandlarna.

Till slut åker Sompop hem och skrapar ihop pengar till skoluniformer och avgifter.

När han återvänder till byarna har nära hälften av flickorna redan försvunnit. Föräldrarna orkade inte vänta. Men 19 flickor är kvar. De flesta bor i avlägsna bergsbyar och kan inte ta sig till och från skolan i stan varje dag. Några flickor behöver skydd mot våldsamma styvpappor, drogmissbruk i familjen eller hot från kriminella gäng. Sompop måste därför ordna både skola och bostad till alla tjejer. Han pratar med föräldrarna igen och säger att de måste skriva kontrakt, precis som människohandlarna.

– Jag lovar att ta hand om era barn som om dom vore mina egna döttrar i minst tre år. Ni lovar att de får gå klart skolan. Om ni bryter mot avtalet måste ni betala tillbaka pengarna.

Många av flickorna kommer från Burma (Myanmar).

Alla föräldrar skriver under. Det blir början till Sompops egen organisation: Daughters Education Program (Döttrarnas utbildningsprogram).

Tillsammans med en ung lärare, Alinda, bygger Sompop upp en skola och ett hem för flickorna i staden Mae Sai. I början är det svårt,

inte bara för att det saknas pengar. Flickorna har dåligt självförtroende och är rädda. Sompop pressar dem att lära sig mer om både sig själva och sin omvärld. Ibland gråter han nästan för deras skull. Han vill skaka om dem och ropa: ”Vakna! Rör på er, tala högre, säg vad ni tycker, stå upp för er själva!”

barnen

- Lokala guider tar med sig turister till barer och bordeller och får procent på pengarna de betalar. Många globala resebolag tjänar också pengar på barnsexturisterna.
- Banker lånar ut pengar till bordellägare och människohandlars verksamheter och får ränta.
- Buddhistmunkar protesterar inte när barn säljs och, enligt sin tro, tackar inte heller nej till någon pengargåva, även om den kommer från människohandeln.
- Läkare får betalt för att skriva falska hälsointyg till barnen.
- Polis, gränsvakter och tjänstemän får mutor för att blunda för människohandeln.
- Vissa politiker har band till människohandeln och de kriminella gängen, och tar till exempel emot pengar till sina valkampanjer mot bra behandling.

Taxichaufförer, byledare, läkare, föräldrar, poliser och turistguider – många tjänar pengar på handeln med barn.

➔ **MOD, 12 ÅR**, tillhör Akha-folket. Hennes familj flydde till Thailand från Burma innan hon föddes. Mods pappa dog när hon var liten, och hennes mamma är för sjuk för att ta hand om henne. I byn där Mod har vuxit upp med sin farmor är det många som dricker för mycket alkohol. Det är ofta bråk och slagsmål på kvällarna. Flickor i Mods ålder, från fattiga familjer, behöver skyddas mot människohandlarna, annars är det stor risk att de säljs och utnyttjas, ibland i sexindustrin. Därför bor Mod idag på Sompops säkra hem för flickor vid gränsen till Laos. Farmor saknar henne, men vet att Mod har chans till en bättre framtid om hon får en utbildning.

Det är nu Sompop bestämmer sig för att hans skola måste vara annorlunda.

– Den vanliga skolan passar kanske barn som redan har det bra, säger han till läraren Alinda. Men våra barn kräver mer. Dom måste lära sig läsa, skriva och räkna men dom behöver framförallt livskunskap. I skolan är dom säkra men dom kan inte stanna här för evigt. Därför ska vi ge dom kunskap om människohandeln, om barnets rättigheter och om sin egen kultur. Då kan dom skydda sig själva sen.

"Vi ska döda dig!"

Sompop börjar tala öppet om att människohandeln måste stoppas, till exempel i tidningar och med politiker. Det dröjer inte länge förrän han får mäktiga fiender bland dem som tjänar stora pengar på människohandeln. Telefonen ringer mitt i nätterna och hotfulla röster väser i luren: "Lämna stan, annars dödar vi dej" och "Vi ska bränna ner din skola". Sompop är inte rädd för egen del, men han oroar sig för sin fru och

sina två små barn. I nästan tio år vågar han inte bo tillsammans med sin familj av rädsla för att de ska attackeras. Han träffar dem bara i hemlighet, i en annan stad.

Polis och militär besöker Sompop flera gånger. De är arga och säger att han förstör Thailandets rykte. Han måste

sluta säga att barn tvingas arbeta och säljs som slavar. Han får inte kritisera polisen, militären och politikerna. Men Sompop låter sig inte tystas:

– Vi kan inte sopa problemen under mattan. Det här är verkligheten!

Andehus ger skydd

Utanför Sompops skolor och säkra hus i norra Thailand står små miniatyrhus som kallas "andehus". Sådana finns överallt i Thailand och andarna vakar över allt från bostäder och skolor till risfält, fabriker, fotbollsplaner och tempel. Varje dag tänder människor rökelse och lämnar frukt, blommor, läsk och godis vid husen, för att andarna ska må bra.

Med kunskap och humor tränar Sompop upp barn och unga att våga tro på sig själva och bli framtidens ledare.

Kampen fortsätter

Idag har det gått nästan 25 år sedan Sompop startade sitt arbete. De första 19 "döttrar" är vuxna och många arbetar nu tillsammans med Sompop som ledare och lärare. Andra "döttrar" har startat egna projekt och är en del av Sompops stora

nätverk som kämpar mot människohandeln i hela Mekongområdet. Tillsammans har Sompop och hans unga studenter byggt upp en rörelse som har gett skydd och utbildning åt tusentals fattiga barn. Men det finns mycket kvar att göra. Varje år drabbas fortfa-

rande tiotusentals barn av människohandeln.

– Vi ger aldrig upp. Det gör ont i mig att se flickor inlåsta och misshandlade på bordellerna. För varje barn vi kan rädda gör vi framtiden lite bättre, säger Sompop. 🌍

Så arbetar Sompop och hans organisation

SOMPOP OCH DEPDC/GMS driver bland annat:

- En skola för hundratals fattiga barn som annars skulle tvingas arbeta och riskera att säljas till människohandlare. De lär både vanliga skolämnen och livskunskap.
- Säkra hem för barn som inte kan bo kvar i sin familj på grund av risk för att säljas och utnyttjas, eller som är föräldralösa eller övergivna.
- Ledarutbildning för fattiga barn och ungdomar från bergsfolken.
- Radio- och tv-station där barn lär sig använda medier och gör sina röster hörda, och sprider kunskap om människohandel och barnets rättigheter på bergsfolkens egna språk.
- Öppen kvällsskola för äldre ungdomar, föräldrar och munkar i gränsområdet mellan Thailand och Burma.
- Skola och ekologiskt jordbruksprojekt i fattiga bergsfolksbyar.
- Informationskampanjer som påverkar både lagstiftning och attityder till barn och människohandel.

Färg istället för uniform!

I Thailand har nästan alla skolbarn skoluniformer och till och med en särskild skolfrisyr (kort hår för killar, halvlångt för flickor!), men Sompop vill att hans skola ska kännas fri. Barnen får klä sig som de känner för, men för skojs skull har skolan ett färgschema som barnen kan följa om de vill!

Tisdag: Rosa

Måndag: Gul

Torsdag: Mörkblå sporttröja

Onsdag: Himmelsblå

Fredag: Traditionella kläder

Susanae, 12 år, korsar gränsen mellan hemlandet Burma och Thailand varje dag. Hon och andra fattiga burmesiska barn får gratis utbildning i Sompops skola. På så sätt skyddas de också från människohandel och barnarbete.

Susanae

Barnrättsradio!

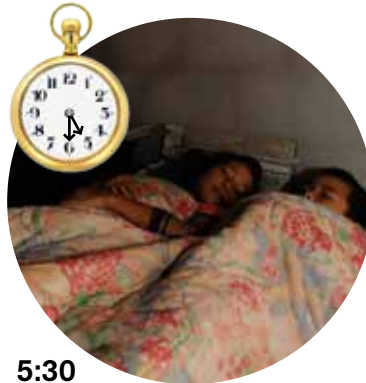
SUSANAE OCH KOMPISEN JAN KAM ska sända sitt första radioprogram i skolans egen radiokanal: Child Voice Radio (Barnens Röst)! Det är mycket att hålla reda på.

– Svårast är att byta mellan musiken och prat, att höja en volym och sänka en annan!

Sompop tycker att medier är bra sätt för barn att göra sina röster hörda. Därför lär sig barnen göra radio och TV i skolan. TV-programmen visas på skolans egen kanal på Youtube. Child Voice Radio sänds i hela gränsområdet mellan Burma och Thailand på bergsfolkens olika språk, sex dagar i veckan. Eleverna är programledare och bestämmer själva vad de vill prata om. De gör program om allt ifrån barnets rättigheter till nyheter och musik. Susaneh vet redan vad nästa program ska handla om.

– Vi vill prata om saker som händer på skolan och om hälsa, säger Susanae, som också vill prata om hur barn har det i hennes hemby.

– Om jag inte gick i Sompops skola skulle jag vara tvungen att arbeta. I min by respekteras inte barnets rättigheter så mycket. Jag önskar att mina föräldrar jobbade mindre så att vi fick tid att prata med varandra. Ibland är vuxna dåliga att lyssna på barn, de skäller bara istället. Kanske för att de är trötta.

5:30
Vaknar i Burma!

07:00 Korsar gränsen
Förr fick barnen simma i hemlighet över floden för att ta sig till skolan. Men nu känner alla till Sompop och hans skola. Gränsvakterna litat på att Susanae kommer tillbaka till Burma på eftermiddagen.

8:00 Trångt men trivsamt
En skramlig skolbuss väntar nära gränsen tills alla barn klämt in sig.

09:00 Språklektion
Susanae älskar att lära sig språk som kinesiska och engelska.

6:00 Rullar mot Thailand
Susanae cyklar och hämtar upp skolkamraterna på vägen mot gränsen.

11:30 Lunchsnack
Susanae berättar för storebror Pek om vad som händer hemma. Han går Sompops ledarutbildning för ungdomar och bor på skolan.

går över gränsen till skolan

12:00 Gummibandsrast
Vem hoppar högst? I leken Yang får du trycka till gummibandet med fötterna när det hålls över midjehöjd!

12:30 Städpaus

Susanae och hennes skolkompisar hjälps åt att hålla ordning på skolgården.

14:00 Kokkunskap

Eftermiddagarnas praktiska lektioner lär eleverna att snickra och sy, väva, hantera datorer och laga mat. Idag gör Susanae en god bananefterrätt!

**17:30
Läxläsning!**

16:00 Tidsbrist!

Burmabarnen skyndar mot gränsen som stänger klockan sex. En gång kom Susanae för sent och fick sova över i skolan!

21:00 God natt!

Efter en lång dag är det lätt att somna bredvid lillebror, mamma och pappa.

Fanta skyddas mot m

Fanta är åtta år när hennes pappa försvinner. Mamma säger att han fått jobb långt hemifrån, men han skickar aldrig hem pengar och familjen får svårt att överleva. Människohandlarna är alltid på jakt efter fattiga flickor som Fanta. I en del byar i hennes område finns nästan inga flickor kvar som är över 13 år.

Det tar ett tag innan Fanta förstår att pappa verkligen är borta. Han har inte varit hemma så mycket på senaste tiden, för han har skaffat en andra fru. Fanta tillhör Hmongfolket, där männen av gammal tradition får ha flera fruar. Fanta tycker det är orättvist, för fruar får inte ha flera män. Nu flyttar pappa mellan sina två familjer, men en dag kommer han inte tillbaka.

– Varför kommer pappa aldrig hem? frågar Fanta.

Mamma svarar att han jobbar långt hemifrån och inte har tid. Men det är något som inte stämmer. Om han arbetar, varför skickar han aldrig hem pengar? Familjen har knappt mat för dagen och alla barn måste sluta skolan. En dag säger mamma att Fanta och hennes lillebror Sak måste resa bort.

– Ni ska bo på ett buddhisttempel där de tar hand om föräldralösa barn, förklarar hon. Hon förklarar att hon inte kan ta hand om dem längre. Deras äldre syskon kan arbeta, men Fanta är bara tio år och Sak är åtta.

änniskohandlarna

En natt för fjorton år sedan föddes Fanta i familjens hus, byggt av bambu med tak av palmblad. Huset, som Fanta, hennes mamma och lillasyster står framför, har bara två pyttesmå rum. Ändå lyckades Fantas pappa sova sig igenom hela födseln berättar hennes mamma!

Fanta och hennes familj har hängt upp en tygamulett ovanför ytterdörren som skyddar hemmet mot onda andar!

– Det blir bättre för er, ni får gå i skolan där, säger mamma när de gråter.

Trångt i templet

Fanta och Sak flyttar till templet många mil bort. De trängs i sovsalarna med 200 andra barn som också kommer från fattiga Hmongbyar. De får mat och går i skolan, men Fanta har hemlängtan.

– Det är för många barn och för få munkar, de tar inte hand om oss så bra, säger Fanta till Sak.

En lördagsmorgon smiter Sak och hans kompisar ut och springer ner till floden för att leka. Det är förbjudet område för bergsbarnen som inte kan simma. Sak och kompisarna skalar frukter och kastar skalen i vattnet för att se vems som flyter snabbast. Plötsligt snubblar en pojke och faller över kanten, ner i det virvlande vattnet. Sak kastar sig fram och får tag i hans hand, men dras också ner. Pojkarna kämpar desperat, men kan inte hålla sig flytande. När kompisarna ser dem försvinna under ytan springer de så fort som de kan tillbaka till templet.

– Hjälp! Dom drunknar.

Fanta rusar med de andra barnen och munkarna mot floden. Hon springer längs flodbanken och söker med

blicken, men det är för sent. Hon ser bara Saks ena skoguppa på vattenytan. Efter många timmars sökande hittar de pojkarna. När deras kroppar läggs bredvid varandra kan Fanta inte tro att Sak är död. Det ser ut som om han sover.

Hjälper andarna

När Fanta kommer hem med lillebrors kropp, säger mamma att hon inte behöver åka tillbaka till templet. Det gör

henne glad mitt i sorgen.

Begravningen pågår i tre dagar. Lillebrors kropp kläs i fina Hmongkläder och läggs i en korgvagg. Byborna sjunger särskilda sånger och spelar trumma. När kistan förs till gravplatsen går en fackelbärare längst fram för att lillebror inte ska gå vilse på vägen till andelivet.

– Varje kropp har tre andar, säger Fantans mamma. En

Leksaken skalbagge

De minsta barnen i Fantas by har stora skalbaggar som minihusdjur och leksak!

återföds, en vaktar kroppen och en är ett spöke som vaktar vårt hem.

Fanta är säker på att hon nu ska få träffa pappa. Han måste ju komma på lillebrors begravning. Men han dyker inte upp. Något är verkligen fel.

Fanta får börja i byns lilla skola. Mamma och de äldre syskonen arbetar hårt för att kunna betala hennes skolavgifter.

Det dröjer två år tills mamma plötsligt säger:

– Imorgon ska vi träffa pappa. Han sitter i fängelse.

Fanta blir först stum.

– Varför har du inte sagt något tidigare? frågar hon.

– Jag ville inte göra det svårt för dej. Om du hade vetat att din pappa satt i fängelse hade du inte kunnat koncentrera dig på skolarbetet.

Fanta håller inte med. Hon är ledsen för att pappa sitter i fängelse, men extra ledsen för att ingen har berättat det för henne.

Fängelsebesök

Mamma berättar att pappa är dömd till 25 års fängelse för

Fantas föräldrar och äldre syskon kommer från Laos. Fanta var den första i familjen som föddes i Thailand. Här packar hon för att resa till Sompops hem.

knarksmuggling. Han säger att han är oskyldig och kanske är det sant. Han greps av polis vid gränsen till Burma, i staden Mae Sai. Där händer det att gängen utnyttjar fattiga bergsbor. Ibland mutar de polisen för att personer som Fantas pappa ska få skulden för brott som gängen har begått. Straffen för narkotikabrott i Thailand är bland de hårdaste i världen.

– Om man inte erkänner sig skyldig är risken stor att man döms till döden. Vi hade inte råd med advokat. När man är fattig har man ingen chans, säger mamma.

Det tar två timmar att åka till fängelset i stan. De får gå sista biten, förbi höga vita murar med taggtråd och krossat glas på toppen. Det är lång kö utanför fängelseporten och Fanta är förvånad

över att se så många barn. Hon trodde att hon var ensam om att ha en förälder i fängelse.

Fyra tunga metalldörrar slår igen bakom Fanta.

Traditionella Hmongkläder.

Fantas garderob

Fanta tillhör Hmongfolket, som har levt i Mekongområdet i hundratals år.

– Vi har vår egen kultur, språk och kläder. Nu för tiden har jag inte Hmongkläder på mig så ofta. Dom flesta ungdomar har hellre jeans och sånt till vardags. Men för att få vara med på festivaler måste du ha traditionella kläder på dig. Min mamma har sytt mina fina kläder. Jag gillar verkligen att klä upp mig!

Arbets hatten skyddar mot damm och smuts!

Skoluniform!

Fanta, 14

Bor: På Sompops hem för flickor vid gränsen till Laos

Tycker om: Att rita och måla, Gör mig lycklig: Att sporta!

Gör mig arg: Att barn tvingas arbeta.

Äter helst: Pumpasoppa, apelsiner och jordgubbar.

Dröm: Att alla barn får gå i skolan!

Vill bli: Volleybollstjärna

Vardagskläder att trivas i!

Pappas namn ropas upp och en vakt vinkar in dem i ett litet rum. Det är avdelat av en vägg med glasruta. Fanta och pappa börjar gråta när de får syn på varandra.

Pappa lyfter telefonluren på sin sida om glasrutan. Han pratar först med mamma, sedan med storebror. Fanta tänker på allt hon ska säga när det är hennes tur. Men plötsligt ropar en röst i högtalaren: "Fem minuter kvar!". Fantas pappa får bara ta emot en timmes besök, en gång om året. När tiden är ute har varken Fanta eller hennes lillasyster fått säga något.

Skydd mot gängen

Fantas mamma kan varken läsa eller skriva, och minns hur ledsen hon var över att inte få gå i skolan.

– Jag var redan gift när jag var i din ålder, säger hon för Fanta. Vi flydde från Laos till Thailand innan du föddes. I bergen i Laos fanns inga skolor eller vägar, inget att äta, inget arbete. Hmongfolket behandlades illa. Det gick inte att överleva. Var inte dum som din mamma. Sköt dina studier. Om jag hade chansen skulle jag själv börja skolan nu, fast jag är gammal!

Fanta har gått sista klass i byns lilla skola. Familjen har inte råd att sen skicka henne till stan, där skolorna är dyra. Just när det känns hopplöst kommer Ptü, en kvinna från Chiang Kong, på besök till byn. Hon är föreståndare för ett hem för flickor som behö-

När Fanta hälsar på hemma hjälper hon sin mamma i jordbruket och hämtar ved. De går upp klockan 4.30 på morgonen, äter frukost och gör lunch att ta med.

– Vi lämnar huset vid sextiden och går till vårt fält. Det tar nästan en timme. Sedan arbetar vi hela dagen. Men jag blir inte trött. Jag är väldigt stark.

Fanta och hennes mamma saknar varandra mycket. Men mamma vill att Fanta ska gå i skolan och skyddas mot människohandlare. Därför får Fanta bo många mil bort från hembyn, på Sompops säkra hus.

letar efter. Om hon stannar i byn är risken stor att hon drabbas. I en del byar här i området finns knappt några flickor kvar som är äldre än 13–14 år.

Sista natten

Mamma är orolig för att skicka bort Fanta. Hon glömer aldrig det som hände lillebror Sak. Men Ptü låter Fanta besöka hemmet och skolan flera gånger. Hon och

ver extra skydd och stöd. Hemmet har startats av Sompop Jantraka och hans organisation.

– Flickor som Fanta behöver skyddas mot människohandlarna, förklarar Ptü. Fanta är i den ålder gängen

Svamp mot människohandel

Fanta och de andra flickorna på Sompops hem odlar en populär svamp och säljer den. Pengarna går till kampen mot människohandel!

mamma bestämmer att hon får flytta.

Natten innan avresan får Fanta sova tillsammans med sin mamma för första gången sedan hon var liten. Mamma kramar henne hårt och viskar i mörkret.

– Var en snäll flicka och sköt skolan. Hamna inte i fel sällskap. Och försök att inte sakna mig för mycket. Rika barn är säkert bra på mycket men de vet inget om hur man skördar majs och sår ris. Du är stark och kan klara allt!

Nästa morgon väcks Fanta extra tidigt av mamma för att de ska hinna vara med varandra så mycket som möjligt innan avresan.

Två flickor från andra byar sitter redan i Ptus bil. När de skumpar iväg på den gropiga lervägen vinkar Fanta adjö till familj och vänner.

När hon är framme i Sompops säkra hem för flickor packar Fanta upp, väljer säng och lär sig namnen på sina nya kompisar. På kvällen somnar hon snabbt.

Saknar mamma

Efter några månader känner sig Fanta hemma i Chiang Kong. Alla flickorna går i en skola nära hemmet, och på helget och kvällar får de extra kunskap om problem som är vanliga i bergsbyarna. De diskuterar droger och alkohol och sjukdomar som hiv/aids.

De lär sig om barnets rättigheter och praktiska saker som matlagning och sömning. Fanta trivs men hon saknar sin familj.

– Jag oroar mig för mamma. Hon behöver min hjälp i risfälten. Men jag måste gå i skolan och hon stöttar mig, säger Fanta.

Fanta har träffat pappa en gång till efter första besöket. Den här gången satt han inte bakom en glasruta, utan var ute fängelsegården. De fick krama varandra och prata.

– Jag älskar pappa och saknar honom, men jag önskar att han aldrig hade lämnat oss. Jag tycker att det är fel att män har mer makt än kvinnor i min by, säger Fanta. Pojkar och flickor borde behandlas lika. Om jag gifter mig i framtiden tänker jag inte gå med på att min man tar fler fruar.

Fantas pappa har många år kvar i fängelse.

– Jag tycker att straffen är för hårda, säger Fanta. Familjerna som är kvar härute kan inte klara sig. Jag beundrar min mamma som har tagit hand om oss alla så bra. Utan henne skulle vi inte ha överlevt. ☹

På Sompops säkra hus för flickor hjälps alla åt att laga mat, städa och tvätta kläder på hemmet.
– Även tråkiga sysslor blir roligt när vi gör dem tillsammans, säger Fanta.

Flickorna hjälper varandra med läxor efter middagen.

Barnen som behöver skydd

BARN SOM FANTA, som tillhör ursprungsbefolkningar i norra Thailand, Burma, Laos, Vietnam, Kambodja och Yunnanprovinsen i Kina, är ofta fattiga och saknar rättigheter. Risken är stor för att de ska utnyttjas av människohandlare och tvingas arbeta i exempelvis sexindustrin. Vissa barn behöver extra skydd, till exempel om de, som Fanta, har en förälder i fängelse. På hemmet bor också flickor som har:

- föräldrar och/eller syskon som arbetar inom sexindustrin
- drog- och/eller alkoholmissbruk i familjen
- föräldrar som är svårt sjuka, till exempel i Hiv/aids
- utsatts för sexuella övergrepp
- flytt sitt hemland på grund av förtryck och/eller fattigdom och saknar uppehållstillstånd.

Farligt område för barn!

CHIANG KHONG ligger vid gränsen till landet Laos. Allt fler människohandlare letar efter barn här, särskilt sedan Sompop och andra har fört en framgångsrik kamp mot de kriminella gängen vid gränsen till Burma. Sompop har byggt ett säkert hem i Chiang Kong för att skydda de mest utsatta barnen, de som riskerar att säljas till människohandlare om de bor kvar i sina hembyar. Sompops medarbetare reser också runt i byarna och berättar för både barn och föräldrar om barnets rättigheter och om vad som kan hända barnen om de skickas till storstäder och turisorter för att arbeta.

Fanta är en sportfåne!

FANTA ÄLSKAR NÄSTAN alla sorters sporter.

– Jag vill bli professionell idrottare när jag blir stor. Helst vill jag spela i det thai-

ländska volleybollslaget! Jag tror inte att någon från Hmongfolket har spelat på så hög nivå, men jag kanske kan bli den första!

Fanta spelar volleyboll för sin skola.

– Vi tävlar mot andra skolor och har vunnit flera gånger. Jag är som lyckligast när jag håller på med någon sport. Jag gillar verkligen att tävla och ger aldrig upp. Jag kämpar alltid vidare, för jag älskar att vinna!

Fanta älskar också pingis,

fotboll och framförallt bambuboll, eller takraw (boll på thailändska). Takraw är en uråldrig och mycket populär thailändsk sport som är en slags blandning av volleyboll, fotboll och kampsport, som spelas med en rottingboll.

Tjejerna i byn gillar att spela boll!

Apia, 12

– Jag måste ofta ta hand om min lillebror och hemmet, för min mamma arbetar så mycket.
Gillar: Matte och burmesiska.
 Det är bra att kunna räkna, till exempel när man går till affären!
Älskar: Att cykla. Mest gillar jag att cykla snabbt nerför en brant backe.
Blir glad: För att min pappa har släppts från fängelset och bor med oss igen.
Vill bli: Sångerska.
Dröm: Att få gå på universitet. Jag vill också att alla barn i min by ska få gå i skolan.

H, 12

– Jag älskar mina föräldrar, men dom är gamla och sjuka och vi är mycket fattiga.
Gillar: Att studera burmesiska, läsa böcker och tidningar, skriva och spela boll!
Vill bli: Läkare. Jag har astma och min doktor fick mig att må bättre.
Gör mig arg: Att så många barn inte får gå i skolan. De måste passa småsyskon eller resa bort och arbeta.
Gör mig glad: När min bror kommer hem så hela familjen är tillsammans.

Angkana kämpar i hemlighet

Angkana var elva år när hon första gången tog sig över gränsen från diktaturens Burma för att gå i Sompops skola i Thailand. Nu, tolv år senare, går hon i Sompops fotspår och hjälper burmesiska barn att få utbildning. Men hon måste jobba i största hemlighet och vill inte visa sitt ansikte. I Burma kan det fortfarande vara farligt att kämpa för barnets rättigheter.

– Sompops skola var så annorlunda, berättar Angkana. Vi fick både teoretisk och praktisk kunskap. Och jag lärde mig att tänka fritt!

I Burmas fattiga gränsområdena bor nästan bara bergsfolk.

– Vi har den sämsta utbildningsnivån i hela Burma, säger Angkana. Det finns inga pengar och alldeles för få lärare.

Tonårstjejer förändrar
 När Angkana var 15 år gick hon Sompops allra första

Angkana har gått i Sompops fotspår och arbetar i hemlighet för att hjälpa barnen i Burmas bergsbyar. Hon vill inte bli igenkänd och visar därför inte sitt ansikte när hon talar med H, Amoko och Apia.

ledarutbildning med tjejer från hela Mekongområdet (Thailand, Burma, Vietnam, Kambodja och Laos). De kallade sig Mekong Youth Net (Mekongs Unga Nätverk).

– Vi lärde oss om våra länder och vår kultur, om hur man intervjuar barn och hur man bygger upp en egen organisation. Vi studerade också om människohandeln och barns rättigheter.

Angkana hade många jämnåriga vänner som hade lämnat Burma för att arbeta i Thailand.

– När deras föräldrar letade efter dom var dom spårlost försvunna. När jag gick Sompops utbildning förstod jag plötsligt att mina kompisar antagligen hade blivit offer för människohandeln.

Hjälper Burmabarn

Idag arbetar Angkana själv för barns rättigheter i Burma, i hemlighet.

– Här är det svårt och far-

ligt att driva en organisation, så vi måste vara mycket försiktiga. Jag letar upp dom barn som är allra fattigast och har det svårt hemma. Det är stor risk att dom måste sluta skolan och tvingas arbeta. En del har föräldrar som har drogproblem eller är sjuka. Jag ger dom pengar till skolgifter och mat och tar med dom till doktorn. Jag berättar också för hela familjen om farorna med att skicka barn för att arbeta i Thailand.

Angkana samlar in information om hur barn har det i gränsområdet som hon ger till Sompop och hans organisation, så att de kan planera sitt arbete bättre.

– Jag ser upp till Sompop och till dom som var mina lärare i hans skola, säger Angkana. ☺

Amoko, 12

– Jag har sex syskon och pappa måste arbeta mycket hårt för vår skull. Mina äldre syskon arbetar också. Jag är rädd för att även jag måste sluta skolan för att jobba och ta hand om mina småsyskon.

Gillar: Att studera burmesiska.

Vill bli: Lärare.

Tycker om: Att vara med min familj os se på TV.

Ett hus i byn har en TV och vi barn brukar samlas där!

Dröm: Att resa och kanske flytta till Burmas huvudstad Rangoon. Och att bygga en lekplats i vår by

H, Apia och Amoko brukar göra handklappningslekar!

Bergsfolkens svåra liv i Burma

Burma har länge styrts med järnhand av en militärregim som tillhör den största folkgruppen i Burma, burmeser. Regimen har förföljt alla i landet som kämpar för demokrati, men också dem som tillhör andra folkgrupper än burmeserna. Bergsfolk, som Akha- och Karen, har behandlats särskilt illa. Barnens skolor har stängts, byar har bränts ner, mattransporter stoppats och bergsborna har utnyttjats till tvångsarbete. Många har därför flytt till Thailand. Nu har situationen i Burma förbättrats lite. Många politiska fångar har släppts, till exempel demokratikämpen och beskyddaren av World's Children's Prize, Aung San Suu Kyi. Men ännu vågar inte bergsfolken lite på att deras liv ska bli bättre.

Mae får inte simma för Thailand

Pang! Ett skott ekar mellan kakelväggarna och flickorna dyker från startpallarna, ner i vattnet. Mae, 12 år, slår handen i kaklet först av alla. Men glädjen varar inte länge.

Jag älskar att vinna. Det är som att all trötthet rinner av mig, säger Mae och drar av sig den blöta badmösan. Men sen blir jag ledsen.

Idag tävlar Mae i regionala mästerskap i norra Thailand. Vinnarna går vidare till thailändska ungdomsmästerskapen. Alla utom Mae.

– Jag har inget thailändsk medborgarskap, fast jag har bott här hela mitt liv. Den som kommer tvåa får min plats.

Existerar inte

Mae tillhör Akhafolket. Hennes föräldrar flydde till Thailand från Burma. De var

fattiga och fick inget jobb. Till slut började de sälja droger för att överleva, togs av polisen och dömdes till livstids fängelse. Först bodde Mae med sin mamma i fängelset, men efter ett tag fick hon flytta till Sompops hem för föräldralösa och övergivna barn.

– Jag började skolan och fick mat, kärlek och värme. Dom blev som min nya familj. Ändå känns det alltid som om nåt saknas när man inte får bo med sina egna föräldrar.

Frisk av vatten

Mae och de andra flickorna

på hemmet hade haft svåra liv och blev ofta sjuka. Sompop hade hört att vatten kunde ha en läkande kraft och tog dem till en simbassäng i stan. Men mannen i biljettkassan såg surt på de små flickorna i slitna kläder.

– Dom får inte bada i vår bassäng, dom ser smutsiga ut, sa han.

Sompop blev arg. Han hittade en annan bassäng, men även där sa vuxna ofta elaka saker. En del ville inte att deras barn skulle bada i samma bassäng som bergsbarn.

– Jag tänker bygga den bästa bassängen i norra Thailand, sa Sompop till sin

fru. Där ska alla barn som vill få bada.

Sompop använde sina sista pengar till bassängbygget. Nu fick barnen bada varje dag och snart stod det klart att Mae var snabb som ett spjut i vattnet.

Mamma dog

Efter flera år i fängelset blev Maes mamma sjuk och dog.

– Pappa fick sitt straff förkortat. Nu jobbar han i Kina, säger Mae. Jag önskar att jag fick bo med pappa jämt, men han vill att jag ska gå i skolan. Han är så stolt över mig.

När Mae började vinna medaljer undrade många hur en flicka från bergen kunde simma snabbare än barnen från de fina privatskolorna.

– Det gör mig stolt! Får jag inte simma för Thailand kan jag i alla fall simma för Akhafolket! 🇹🇭

TEXT: CARMILLA FLOYD FOTO: KIM NAYLOR

Sompop hälsar ofta på i byn för att prata med barn och föräldrar om hur det går med odlingarna och skolarbetet.

Sompops skola för

Mitt bland risfälten utanför staden Mae Chan i norra Thailand har en hel by byggts upp av flyktingar från Burma. Familjer från akhafolket har flytt från fattigdom och tvångsarbete. Livet i Thailand har inte varit lätt heller, innan Sompop kom till deras hjälp.

– I BÖRJAN FICK VI inte gå i skolan och hade inget att äta, berättar Boo Su, 10 år.

Ingen i byn har uppehållstillstånd i Thailand, inte ens de barn som är födda här. Byborna har svårt att få arbete. De talar inte så bra thailändska och har inte tillstånd

att röra sig fritt utanför byn.

– Om vi lämnar området trakasseras vi av polisen, förklarar Boo Sus pappa.

Ändå vill ingen av byborna återvända till Burma.

– Militären tvingade oss att jobba gratis över 200 dagar per år, säger en av byns

Mae har ett id-kort där det står att hon inte är medborgare i Thailand.

Apia, 12

Bor: På Sompops Simhem i Mae Chan.

Gör mig glad: Att vinna!

Gör mig ledsen: Att inte få tävla i Thailands mästerskap.

Älskar: Pappa, Sompop och min "familj" på hemmet.

Vill bli: Kock och simproffs.

Dröm: Att simma i OS. Kämpa mot människohandeln, och för barns rättigheter.

Mae har vunnit många pokaler och medaljer.

Mae och kompisen Julie delar rum på hemmet.

akhabarn

ledare. Dom tog vår mat och boskap och slog oss om vi protesterade. Rebelsoldater, som kämpade mot regimen, behandlade oss lika illa.

Sompop byggde skola

Sompop fick höra talas om att barnen i akhabyn varken hade mat eller skola. Han kontaktade en av sina gamla elever, en tjej som tillhör akhafolket. Hon och Sompop startade en skola i byn och ett ekologiskt jordbruk. Varje familj har en liten bit land. Här

får barnen lära sig sköta odlingarna på traditionellt akhavis, tillsammans med sina föräldrar.

Hatten avslöjar åldern!

Boo Sus mamma i sina traditionella Akha-kläder. När en akhaflicka är i tonåren byter hon ut sin enkla barnmössa mot en vuxen kvinnas huvudbonad. Den kommer att förändras under hela livet, när hon efterhand dekorerar den med broderier, pärlor, tofsar, päls, fjädrar, silvermynt och ringar. Varje huvudbonad är unik, och ju tyngre den är, och ju mer pryglar som hänger från den, desto äldre är bäraren!

Boo Su, 12 år, vill bli doktor eller lärare när hon blir stor.

Vuxna förstår inte unga

– MAMMA ÄR STOLT över mig, för hon kan själv inte läsa eller skriva, säger Jan Nuan, 15. Ändå vill hon ibland att jag ska sluta skolan och börja arbeta. Det gör mig ledsen. Min pappa vill att jag ska gå i skolan för att få ett bättre arbete och liv.

Jan Nuan tycker att vuxna vet för lite om människo-handeln.

– Det finns gäng som kidnappar barn och tvingar dem att arbeta. Jag är orolig för mina småsyster. Mina föräldrar arbetar mycket och måste ibland lämna oss ensamma hemma i flera dagar. Dom säger att vi ska låsa dörrarna och inte öppna för nån, men det känns inte säkert.

Det bästa Jan Nuan vet är att vara med kompisar. Det värsta är när föräldrarna bråkar.

– Vuxna förstår inte oss unga och gör ofta bara som de själva vill. Ibland gråter jag ensam på mitt rum. Men lärarna på Sompops skola är bra på att lyssna. Där har jag blivit bättre på att uttrycka mig och inte vara blyg. Sompop lär oss om livet och hur vi ska bli mer självständiga.

Jan Nuan

Ungdomarna på Sompops ledarutbildning får öva på att stirra in i varandras ögon. De har svårt att inte slå ner blicken, som de brukar.

Framtidens ledare!

– Se varandra i ögonen! Titta inte ner i marken! Sompop ropar till ungdomarna som går ledarutbildningen i hans skola i Mae Sai. Bergsfolkens unga är inte vana vid att visa självförtroende. Men Sompop säger: Ni är framtidens ledare!

B-boy är bäst!

– SOMPOP ÄR EN BRA och rolig lärare. Han hjälper mig att tänka och fokusera bättre, säger Nut, 15. Han har startat skolans första b-boy-crew!

– Jag har lärt mig trick av äldre kompisar och på Youtube. Min favoritdansgrupp heter Jabbawockees. Dom dansar som om de inte har några ben i kroppen!

Nuts dröm är att åka utomlands och dansa, men just nu är det omöjligt. Hans är född i Thailand av burmesiska föräldrar och har inget födelsebevis.

– Jag kan inte ens resa utanför Mae Sai utan särskilt tillstånd. Polisen har vägspärrar och kollar alla som åker söderut.

I Mae Sai finns mycket problem med droger och kriminella gäng, säger Nut.

– Jag ser ofta flickor på restauranger i tajta kläder och korta kjolar och jag vet att dom måste ta med sig gäster till privata rum. Jag oroar mig för min lillasyster och lär henne allt jag kan om hur man skyddar sig mot människohandlarna.

Nut

Jan Hom vill hindra att barn säljs

Jan Hom säger att många thailändare har fördomar om bergsfolken.

– Till exempel säger dom att mitt folk Tai Yai är tjuvaaktiga! Det gör mig arg och sårad!

– Med kunskap kan vi förhindra att fler barn blir sålda. Många barn kan inte läsa och skriva och vet inget om sina rättigheter, säger Jan Hom.

Jan Hom och hennes fosterfar framför familjens hus.

När Jan Hom var åtta år kom en man hem till hennes fosterföräldrar. Han sa att de skulle få pengar om de lät sin dotter jobba på en restaurang i stan. De tackade nej.

– JAG VAR LITEN och förstod inte så mycket. Idag gör det mig rädd att tänka på vad som kunde ha hänt. Om jag hade följt med hade jag nog inte levt idag. Så handeln med barn är en fråga som ligger nära mitt hjärta. Jag berättar om den för alla jag möter.

– Med kunskap kan vi förhindra att fler barn blir sålda och utnyttjade. Många barn från Burma är lätta offer. De kan inte läsa och skriva och vet inget om sina rättigheter. De får inget jobb så de måste ta illegala jobb. Mina grannars dotter reste till Bangkok för 20 år sedan och försvann. De vet inte om hon lever eller är död. Och jag har många vänner som har försvunnit. Bara en har kommit tillbaka. Hon sa att i Bangkok låstes hon först in i ett rum. Sedan fördes hon och andra flickor till ett annat land. Hon ville inte säga vad dom gjorde där, men jag tror inte att det var något bra.

Lämnades bort

Jan Homs pappa dog kort efter att hon föddes i Burma. Hennes mamma gifte om sig och flyttade med sin nye man långt upp i bergen. Jan Hom fick inte följa med.

– Mamma bad våra grannar att ta hand om mig som sitt eget barn. Dom blev jättegla, för dom tyckte mycket om mig, och deras egen dotter hade dött.

Jan Hom och hennes fosterföräldrar bor i ett litet bambuhus i Mae Sai, som de fick hjälp att hitta av Sompops organisation.

När Jan Hom var tolv år hälsade hennes mamma från Burma på för första gången.

– Jag blev lycklig. Jag hade aldrig förstått varför hon inte ville ha mig. Mamma sa att det var svårt att ge upp mig, men hon visste att grannarna älskade mig mycket och skulle ge mig ett bra hem. Mamma fick sova i min säng, och hon grät och kramade mig hårt hela natten. ☹

– Jag blir helt uppslukad av deckare, vampyrhistorier och berättelser om unga människors liv!

– Jag gillar thailändsk, japansk och koreansk popmusik!

KIMMIE WEEKS

NOMINERAD BARNRÄTTSHJÄLTE SIDORNA 90–109

VARFÖR NOMINERAS KIMMIE?

Kimmie Weeks nomineras till World's Children's Prize 2013 för att han under mer än 20 år, sedan han var tio år, kämpat för barnets rättigheter och speciellt för barn som drabbats av krig.

PÅ FLYKTT i krigets Liberia var Kimmie nära att dö i kolera. Han gav då löftet att han hela livet skulle hjälpa barn som har det svårt. Tillsammans med vänner startade Kimmie "Framtidens röst" och lärde sig om barnets rättigheter. När Kimmie var 16 år organiserade de en kampanj för att barnsoldaterna i inbördeskriget skulle avväpnas. Den bidrog till att 20 000 barnsoldater frigavs. Ett år senare måste Kimmie fly. Han hade avslöjat att Liberias nyvalde president, Charles Taylor, rekryterade barnsoldater till Liberias armé. Presidenten försökte få Kimmie dödad. Som flykting i USA fortsatte Kimmie sitt arbete för krigsdrabbade barn inte bara i Liberia utan även i främst Sierra Leone och Uganda. Kimmie och andra unga driver idag organisationen Youth Action International. YAI hjälper utsatta barn med bland annat hem för föräldralösa, rehabilitering av barnsoldater, utbildning och hälsovård. YAI påverkar även regeringar och parlament att arbeta för att barnets rättigheter ska respekteras.

När kriget i Liberia börjar är Kimmie Weeks åtta år och flyr från sitt hem tillsammans med sin mamma. I flyktinglägret utanför huvudstaden Monrovia är Kimmie nära att dö i kolera efter att ha druckit förorenat vatten. Han överlever och lovar att i hela sitt liv hjälpa barn som har det svårt på grund av krig. Det löftet har han hållit.

Men kvinna, ditt barn har dött. Han andas inte längre, säger en man till Kimmies mamma i flyktinglägret. Han tar den lilla kroppen från henne och bär bort den.

Till slut orkar Kimmies mamma resa sig och ger sig ut för att leta efter sonens kropp. När hon finner den bland folk som dött skakar hon den. Som ett mirakel vaknar Kimmie till.

Tjugo år senare är Kimmie Weeks känd för sitt engagemang att hjälpa barn som växt upp i krig.

FOTO: CHRIS HONDROS/GETTY IMAGES

Efter att pojkar med vapen en kväll bankat på dörren hemma hos Kimmie och hans mamma bestämde de sig för att fly.

Kriget kommer

När berättelsen börjar går Kimmie i skolan. Han sitter alltid längst fram för att höra allt läraren säger och snabbt kunna svara om han får en fråga. Han älskar att lära sig nya saker och vet att han är smart. Han struntar i att klasskamraterna retas med att de inte ser vad läraren skriver på svarta tavlan för att Kimmies utstående öron skymmer sikten.

Men så börjar rykten spridas om att rebeller tagit sig över gränsen. På TV talar presidenten om beslagtagna vapen och man visar bilder på utbrända byar.

– Vi har kommit för att befria Liberias folk. Det kommer att ta tre dagar och inget blod kommer att spillas, säger rebellledaren Charles Taylor på radion.

– Jag är rädd, säger Kimmie, och hans mamma försöker att lugna honom.

Men det blir inte lugnare. Tvärtom. Raketer börjar träffa husen och skottlossning pågår i timmar.

På flykt

Kimmie och hans mamma tillbringar allt mer tid i skydd på golvet. Så en kväll skakas hela huset av en explosion. Strax efteråt bankar det på dörren. Där står 50 beväpnade män och pojkar. Ingen har uniform, men vapen som hänger över axlarna. En av dem säger:

– Vi har kommit för att befria Liberia. Håll er inomhus!

Så fort rebellerna gett sig iväg smyger Kimmie och hans mamma ut bakvägen. De följer med strömmen av människor som flyr i skrämtdystnad. Överallt är det vägspärrar, och vid varje vägspärr blir någon slagen eller dödad.

Kimmie och hans mamma lyckas passera vägspärrarna. Ibland håller mamma för Kimmies ögon. De känner lukten av döda inne bland gummiträden.

Så kommer de fram till ett universitet som förvandlats till flyktingläger. Kimmie ser sig förskräckt omkring. Sjuka barn gråter och människor sitter och stirrar tomt framför sig. Stanken får Kimmie att kräkas. De lyckas hitta en ledig bit golv i ett av husen, som blir deras hem.

Kimmie och hans mamma har ingenting med sig. De får be om mat från andra flyktingar och leta efter ätbara blad och rötter. Vattnet de får tag i är inte rent, men de har inget val annat än att dricka det. Det är då Kimmie får kolera och blir så sjuk att man tror att han är död.

Åker skottkärra

När de efter många månader hör på radio att det blivit fred i landet, är Kimmie fortfarande så svag att han blir hemkörd i en skottkärra. Deras hus är tomt. Allt de ägt är stulet eller förstört.

Så snart han fått krafterna tillbaka börjar Kimmie att hjälpa barn som drabbats av kriget. Han samlar ihop traktens barn och föreslår att de ska röja upp allt krigsskräp i området. Barnen sätter entusiastiskt igång till stor glädje för folk i kvarteren runtomkring.

Nästa uppgift är att förse kvarterens invånare med mat. Fastän kriget är slut är det svårt att få tag på mat. FN:s trupper, som ska bevaka freden, delar ut matpaket. Med Kimmie i spetsen går en grupp barn flera kilometer till deras högkvarter för att begära att matpaketen även ska delas ut i deras område. När soldaterna säger att det

När han återvänt hem bildar Kimmie tillsammans med andra barn föreningen "Framtidens röst". Kimmie föreslår att de ska kämpa mot att barn används som soldater.

inte finns tillräckligt med matpaket går Kimmie och andra barn dit varje dag och tjarar. Till slut ger de ansvariga med sig. Nästa dag kommer de med förnödenheter till deras område. Alla jublar.

Barn ska höras!

Varje gång som Kimmie och de andra barnen lyckas genomföra något känner de sig bra och får kraft att fortsätta. Från en FN-soldat får Kimmie ett exemplar av FN:s konvention om barnets rättigheter.

– Wow! Vet ni vad, vi barn har rättigheter, säger Kimmie till de andra barnen. Vi måste se till att dom gäller här också!

Tillsammans startar barnen då föreningen "Framtidens röst" och deras slogan blir: "Barn ska höras och synas!" De tar sig an en artikel i taget ur Barnkonventionen. De knackar dörr och pratar med alla de möter om barnets rättigheter. Eftersom barn tidigare aldrig gjort något liknande i Liberia blir de kända.

PATRICK ROBERT / CORBIS / SCANPIX

Många hus hade förstörts av kriget. Bland det första Kimmie och hans kompisar gjorde var att röja upp allt krigsskräp.

När de kommer till Artikel 38 i Barnkonventionen, om att barn inte ska användas som soldater, inser Kimmie att de har en viktig uppgift framför sig. De har alla sett barnsoldaterna under kriget. När barnen i "Framtidens röst" har sitt nästa möte föreslår Kimmie:

– Vi måste sätta stopp för att barn används som soldater!

Barnen enas om att demonstrera och att försöka övertala rebell-ledarna att släppa alla barnsoldater. De startar "Barnens avvärningskampanj" och får en slogan till: "Vi kan inte hålla i pennor, så länge våra vänner håller i vapen".

Avväpna barnen!

Kimmie och två andra killar ger sig iväg till rebellerna med en bandspelare. De sträcker upp armarna i luften när de närmar sig en vägspärr, för att visa att de är obehäpnade, och ropar:

– Vi vill prata med er befälhavare.

Rebellerna tror att de är spioner och tvingar ner dem på marken. Vid ett tillfälle skjuter soldaterna i marken, precis mellan barnens fötter. Barnen blir så rädda att de kissar på sig och rebellerna skrattar hånfullt. Ibland hålls Kimmie och de andra instängda i timmar. Men till

PATRICK ROBERT / CORBIS / GEMANIX

Avväpna barnen!

Kimmie och de andra barnen i "Framtidens röst" fick befälhavarna i de olika arméerna att lova att avvärna alla sina barnsoldater. I radio sa Kimmie till barnsoldaterna: "Alla löften om att ni vinner något på kriget är bara lögn!"

slut får de alltid träffa befälhavaren och ställa sin fråga:

– Tänker ni avvärna alla barn i er armé?

Alla befälhavare svarar att de ska göra det och Kimmie spelar in deras löften i bandspelaren. Barnen går sedan till radiostationer och ber att de ska ta med rebelledarnas löften i nyhetssändningarna. Kimmie blir intervjuad och säger i radio:

– Till er barn som är soldater i detta krig säger vi från Framtidens röst: Alla löften om att ni vinner något på kriget och att det kommer att göra er rika är bara lögn!

Barnens avvärningskampanj lyckas bra och fler än 20 000 barnsoldater blir fria.

Presidentens barnsoldater

Kimmie är nu 15 år. Alla framgångar motiverar de unga barnrättsaktivisterna att göra ännu mer. Folk vet vilka de är och vad de kämpar för. Aldrig tidigare har barn fått de som styr landet att ändra sig.

Det är fred och rebell-

ledaren Charles Taylor har valts till president, trots att han var den som startade kriget. Kimmie hör ett rykte att landets armé börjat träna barn som soldater på militärförläggningen nära flygplatsen. Han tar med sig bandspelaren och sätter sig i en ledig taxi.

– Kan du köra mig till militärförläggningen och vänta utanför, frågar han chauffören. När de kommer fram säger Kimmie till vakten:

– Jag har ett ärende här, säger han och får passera. Han får snart syn på övningsfältet. Där, med låtsasvapen i trä, marscherar minst 500 pojkar fram och tillbaka. De lägger an sina trävapen och låtsas skjuta. Kimmie går rakt fram till den militär som håller i träningen och säger:

– Gomiddag, sir! Jag heter Kimmie Weeks. Skulle jag kunna få prata med några av barnen här?

– Javisst, prata på du, så tar vi en paus, säger soldaten och går mot kontorsbyggnaden. Kimmie startar bandspelaren.

När han var flykting i USA bildade Kimmie organisationen Youth Action International. Han återvände till Liberia och kan där tillsammans med YAI arbeta för att uppfylla sitt löfte om att hjälpa barn som drabbats av krig.

– Jag kommer från Grand Bassa, berättar den första pojken. Dom hämtade mig där och sa att jag skulle få bra träning och hjälpa Liberia att kriga i Sierra Leone. De andra berättar liknande historier.

När Kimmie pratat med tjugo av pojkarna hör han någon ropa högt:

– Pikin (lille pojke), kom hit! Här har du ingen rätt att vara! Kom hiiiiit!

Men Kimmie vänder sig inte om. Han springer allt vad han kan ut genom grinden till den väntande taxin och säger åt chauffören att snabbt köra därifrån. Kimmie inser att det han har på bandet kommer att bli svårt för President Taylor att bortförklara.

Presidentens dödshot

Kimmie åker till justitieministern och säger:

– Vad menar ni med att träna 500 barn till soldater?

Kimmie som hjälpte på chipspåsarna i Liberia.

Ministern svarar:

– Det där är en fråga för presidenten!

Kimmie får träffa president Charles Taylor på hans kontor. Kimmie åker dit ensam för ingen av de andra i barnrättsgruppen vågar följa med. De vet att personer som kritiserat president Taylor har försvunnit och hittats döda.

Kimmie kliver in genom dörren och står plötsligt ansikte mot ansikte med Charles Taylor. Han blir rädd, men visar det inte. Han säger att han sett träning av barnsoldater och att det i enlighet med barnkonventionen bör upphöra. President Taylor blir rasande, lutar sig fram mot Kimmie och säger med hög röst:

– En sak ska jag tala om för dig lille vän, att om du gör

något om detta så riskerar du att försvinna, bara så du vet!

– Jag förstår, herr President, svarar Kimmie och skyndar sig därifrån. Han kan inte låta bli att titta om någon följer efter honom. Men vad än presidenten sagt måste denna nyhet ut.

Pass för flykt

Dagen efter ordnar Kimmie en presskonferens. Han berättar vad han sett och spelat in på militärföreläggningen. Det blir stora rubriker i alla tidningar och huvudnyhet i radio och TV.

Presidenten förnekar att armén tränar barn och säger att det är Kimmie som ”är ett hot mot Liberias säkerhet”.

Presidentens säkerhetstjänst bevakar Kimmie. Soldater dyker upp utanför

kontoret. De smyger utanför hans mammas hus. De kommer till skolan. Kimmie inser att han är i fara. Han vågar inte längre sova på samma plats mer än en natt. Då får Kimmie ett brev från USAs ambassad där det står att han ska infinna sig där för ett möte.

– Vi vill hjälpa dig att lämna Liberia, säger ambassadören. Det är för farligt för dig här. President Taylor har redan förhört dina vänner och på flygplatsen och i hamnen kollar de speciellt efter dig.

”Allt detta för lilla mig!” tänker Kimmie häpet. ”Jag som bara vill hjälpa barnen i Liberia!”

Nästa dag åker Kimmie förklädd som traditionell dansare med en grupp som ska på turné landet runt. Han har fått ett falskt pass av

Valsedlar – inte kulor.

ambassadören. Vid gränsen släpper de av honom och gränspolisén säger:
– Välkommen till Elfenbenskusten!

Kimmie kan pusta ut. Han är i säkerhet.

Glömmer inte löftet

Ett halvår senare kan Kimmie flyga till USA. Han

är ensam och långt från sin älskade mamma. Kimmie steker först hamburgare i Delaware. Men han lyckas snart komma in på en bra skola, får toppbetyg och kan fortsätta på universitetet.

Men Kimmie har inte glömt sitt löfte om att hjälpa barn som drabbats av krig. Tillsammans med några

andra studenter startar han Youth Action International (YAI). Det är en organisation där unga stödjer barn och ungdomar som drabbats av krig, inte bara i Liberia utan även i andra länder.

Först fem år senare kan Kimmie komma tillbaka till Liberia. Kriget är slut och Charles Taylor har flytt till Nigeria.

Kimmies mamma vet inte om att han är på väg hem. När han kliver ur bilen och går fram mot deras hus kommer grannarna springande och ropar:

– Kimmie är här igen!

Hans mamma kommer ut

ur huset för att se vad som står på. De kramar varandra och gråter av lycka.

De flesta skulle ha valt att stanna kvar i USA och leva ett mer bekvämt liv där, men Kimmie återvände hem.

– Liberia är mitt hem, säger han. Jag var nära att bli ett av de barn som dog i kriget. Glöm inte att alla barn som dör i krig eller av svält skulle ha kunna bli en person som skapar en bättre värld. ☺

KIMMIES RÅD TILL UNGA:

Var som en myra!

Liberia är allt vi har. Låt oss säga nej till våldet.

KIMMIE BJUDS IN som talare över hela världen. Varje år brukar över 40 000 unga lyssna till honom. Pengarna han tjänar används till att bekosta projekten i Liberia och de andra länderna i Afrika där YAI arbetar. Hans råd till de unga är:

1. Ta reda på vad du vill engagera dig i.
2. Hitta en koppling mellan dig och det du engagerar dig i.
3. Engagera dig inte i något bara för att andra gör det. Tänk själv!

4. Fantisera om vad du vill göra i livet för dig själv och andra och jobba hårt för att nå dit.

Kimmie brukar säga:

"När det är krig är det som om livet trycker på paus-knappen. Man lever inte på riktigt. Livet står stilla av skräck."

"Var som en myra, inte som en gräshoppa! Myror bygger, gräshoppor äter upp det andra planterat."

"Vi vill bygga en bro mellan 'Jag kan inte' och 'Jag kan'. Allt är möjligt."

Rent vatten till alla!

Kimmmie dog nästan av smutsigt vatten. Därför vill han se till att alla barn får rent vatten att dricka:

– Före kriget hade vi vatten till våra hus i Monrovia. Men rebelsoldaterna förstörde alla vattenledningar.

Fortfarande måste alla i Monrovia därför köpa vatten till att dricka och till att tvätta sig, sina kläder och sin disk.

VATTENKÖRAREN Ojuku Weah tar upp beställningar och kör ut dunkar varje dag.

– En familj brukar köpa 10 gallons (38 liter) om dagen, säger han och packar på dunkar på sin skottkärra. Men det här vattnet är bara för att duscha och tvätta kläder i. Man ska inte dricka det, då kan man bli sjuk.

38 liter vatten på dunk kostar nästan en krona och en dunk dricksvatten 6,50 kronor, så de fattiga dricker

ändå tvättvattnet, eller annat dåligt vatten. Vattnet som är till för att drickas säljs mest i påsar och på flaskor. Det vattnet kommer från brunnar som företaget köpt rätten att använda. De renar vattnet, paketerar och säljer det.

Kimmmie och YAI ger därför familjer i Monrovia's fattigaste kvarter ett vattenfilter så att de kan rena smutsigt vatten till dricksvatten. Som till exempel i Monrovia's fat-

tigaste kvarter West Point. När Kimmmie visar invånarna i West Point hur det grumliga vattnet blir rent och drickbart applåderar de. Kimmmie dricker en mugg för att bevisa att vattnet nu är rent. Åskådarna vill också smaka.

– Vi ska se till att fler fattiga familjer får sånt här filter, lovar Kimmmie. Barn ska inte behöva bli sjuka av smutsigt vatten. Rent vatten är en mänsklig rättighet.

Liberias president Ellen Sirleaf har nu bett Kimmmie att ansvara för att alla invånare i Monrovia, 800 000 människor, får rinnande vatten igen. De förstörda vattenledningarna ska restaureras. Mer än hälften av stadens invånare är barn.

Vatten till tvätt och att dricka.

Filtret gör det smutsiga vattnet drickbart.

En klunk av det filtrerade vattnet ...

... smakar gott och du blir inte sjuk.

Dricksvattnet på påse är dyrt för de fattiga, som inte har något annat val än att dricka det vatten de får tag på, även om det är dåligt. Det var så Kimmmie blev sjuk i kolera och var mycket nära att dö.

Tjejer lär sig ett yrke

"EFTER SKOLAN går jag en timme för att komma hit till YAI:s tjejcenter. Här får man lära sig ett yrke. Jag kan redan sätta på löshår och fixa naglar, sånt man gör på en skönhetsalong. Kursen är gratis. Det är tur, för min familj skulle aldrig ha råd att betala. När jag är färdig med

kursen ska jag starta en hårsalong. Om jag tjänar bra med pengar kan jag fortsätta utbilda mig. Jag vill bli ingenjör och hjälpa till att bygga upp Liberia. Det första jag ska göra är att laga och asfaltera alla vägar. Dom är helt förstörda. Sen ska jag se till att alla gator får lampor.

Det värsta som hänt mig var när jag var tvungen att ta hand om min fasters baby istället för att gå i skolan." Charity L Jargbo, 15 år

De frigivna slavarnas land

LIBERIA BILDADES 1847 av frigivna slavar från USA. 1840 fanns det 4 miljoner slavar i USA. Men allt fler var emot slaveriet. En del tyckte att slavarerna skulle frigges och bli medborgare i USA. Andra tyckte att de skulle återföras till Afrika. Från 1820 och framåt fördes cirka 15 000 frigivna slavar på fartyg till den del av Afrika som fick namnet Liberia. Liberia betyder "Frihet". Huvudstaden fick namnet "Monrovia" efter James Monroe som var president i USA.

De frigivna slavarerna förde med sig det sätt att tänka som de själva upplevt: Att somliga människor är bättre än andra. Förut behandlades de själva illa.

I det nya landet blev de istället de högsta i samhället. De som bodde i området sedan tidigare behandlade illa av de som kom från USA. De nyanlända, Amerika-Liberienarna, bestämde allt och blev landets överklass. Det är de fortfarande. Den orättvisa fördelningen av makten var en av anledningarna till inbördeskriget. Rebellledaren Charles Taylor sa att han skulle befria invånarna från Amerika-Liberianerna. Men istället tog han själv makten och Charles Taylor är själv Amerika-Liberian.

Mycket i Liberia liknar USA: Flaggan ser nästan ut som USA:s flagga, men har bara en stjärna i övre vänstra hörnet, istället för 52. Större delen av grundlagen är densamma, pengarna heter dollar och man pratar engelska.

"Kimmies ord fick mig att lägga ner mitt vapen"

När han var 14 år fördes Francis bort för att bli barnsoldat. Han lärde sig att döda och levde ett hemskt liv. Men när han hörde Kimmie Weeks på radion började han drömma om att soldatlivet skulle ta slut.

Etidig morgon blir vår by attackerad. Det hörs skottlossning från alla håll, människor springer kors och tvärs för att komma undan. Granater exploderar. Hus blir träffade och börjar brinna. Jag inser plötsligt att jag tappat bort min familj och springer ut på landsvägen tillsammans med en massa andra flyende människor.

Rebellerna har satt upp en vägsplårr som bevakas av pojksoldater. Flera ser yngre ut än jag själv. Dom är klädda i alla möjliga konstiga kläder. En har vit klänning, en annan en alldeles för stor kostym. Dom har magiska amuletter hängande runt halsen, granater och ammunition över axlarna, läskiga tatueringar på armarna och är krigsmålade i ansiktena. Dödskallar sitter uppsatta på pålar. Dom skjuter i luften för att skrämmas.

– Ställ upp på led! Pojkar till höger! Flickor till vänster!

Dom som inte gör som dom säger skjuter dom ihjäl direkt. Folk grips av panik. Dom skriker rakt ut och gråter förtvivlat när de ser vad som händer med

människorna runt omkring.

– Du där, ropar en av pojksoldaterna och pekar på mig där jag står i pojkleddet. Ta den här lådan med ammunition. Du ska bära den åt mig. Rör på benen!

Jag visste inte då att detta var början på mitt livs mar-
dröm.

Blev omänsklig

Jag var tvungen att halvspringa med den tunga ammunitionslådan på huvudet. Om jag inte tog mig fram fort nog genom snåren sköt dom på marken precis vid mina fötter. Till slut kom vi fram till rebellernas läger.

PATRICK ROBERT / CORBIS / SCANPIX

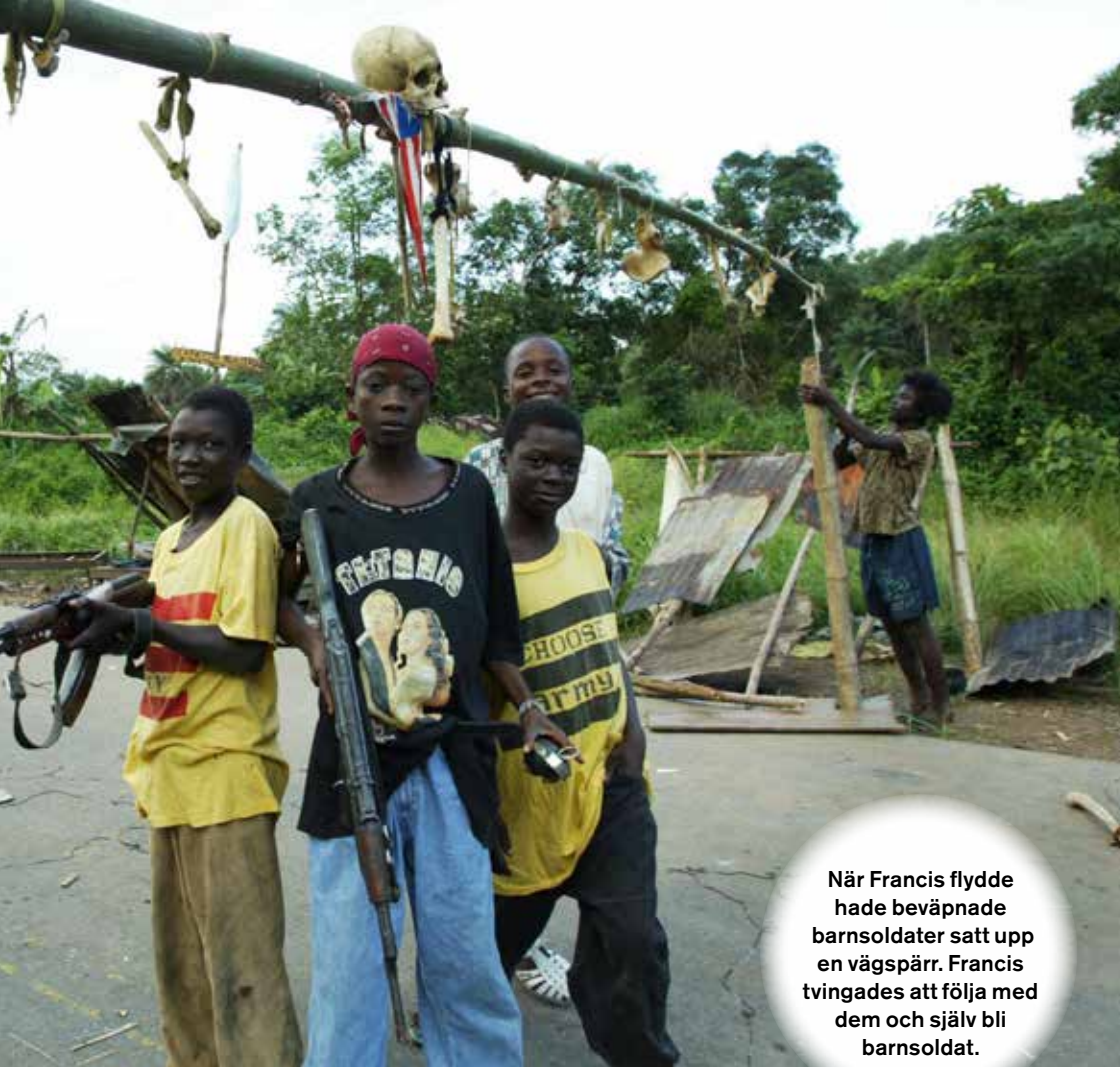
Jag fick lära mig att hantera ett automatgevär. Då upphörde jag att vara en mänsklig varelse, fastän jag vuxit upp som en vanlig pojke. Jag lärde mig att döda som lydig soldat.

Vi barnsoldater skickades alltid ut i första ledet. För att vi skulle bli modiga gav dom oss knark. Vi visste inte vad vi gjorde. Om vi överlevde en

När han hörde Kimmie Weeks tala i radion började Francis drömma om att slippa vara soldat. Idag jobbar han för fred.

När Francis flydde hade beväpnade barnsoldater satt upp en vägspärr. Francis tvingades att följa med dem och själv bli barnsoldat.

Dömd för brott mot mänskligheten

DEN 26 APRIL 2012 dömdes Liberias förre president Charles Taylor av Internationella Brottmålsdomstolen i Haag i Nederländerna. Han dömdes till 50 års fängelse för brott mot mänskligheten under kriget i Liberias grannland Sierra Leone, för att "...ha planerat några av de mest brutala brotten i människans historia, inklusive tortyr, mord och våldtäkter."

Charles Taylor försåg också rebellerna i Sierra Leone med vapen. Rebellerna betalade med diamanter som Charles Taylor smugglade till Belgien. "Blodsdiamanter" brukar man kalla dem, eftersom diamanterna användes för att betala vapen, som dödade 50 000 människor och tvingade 2,5 miljoner på flykt. På grund av diamantsmugglingen kunde kriget i Sierra Leone pågå i över tio år.

Brotten som Charles Taylor orsakade i sitt hemland Liberia är han däremot inte dömd för. Det var Charles Taylor som startade kriget 1989. Kriget skulle vara över på tre dagar, lovade han. Men det pågick i 14 år. 200 000 människor dödades och halva befolkningen flydde till grannländerna. Fler än 20 000 barn tvingades bli soldater.

attack belönade ledarna oss med militära grader för att vi skulle känna oss duktiga. Truppen blev som vår familj, och befälhavarna som våra föräldrar. Vi ville visa att vi kunde strida och verka orädda, för då fick vi beröm. Om man visade sig rädd blev man straffad direkt.

Vi trodde att rebelledaren Charles Taylor var en hjälte och jublade när vi såg honom.

Fredsambassadören

Så där fortsatte det som i en evighet. Men en dag när jag sitter i lägret bland de andra barnsoldaterna och rengör mitt vapen, hör jag en ung man prata på radion om kriget på ett helt annat sätt än jag hört förut. Han säger att vi barnsoldater har blivit lurade. Vi är utnyttjade av rebelledarna, säger han. Han säger också att det är förbjudet att använda barn som soldater och att alla barnsolda-

ter ska få lämna krigandet. Rösten var Kimmie Weeks.

Jag tänker till och inser att det han säger är sant.

Jag började drömma om att livet som soldat skulle ta slut. Men jag kunde inte fly från lägret. Om jag försökte skulle dom döda mig direkt. I den del av landet där vi var pågick ännu strider, trots att freds-förhandlingar påbörjats i huvudstaden och många barnsoldater hade avväpnats. Jag kände mig oerhört frustrerad. Jag tänkte hela tiden på om om jag skulle dö nu, när jag förstått att jag borde sluta strida.

Till slut skriver vår rebelledare på fredsavtalet. Det är då jag träffar Kimmie personligen. Han kommer till ett av lägren för barnsoldater. Han säger något som jag aldrig glömmer:

– Ni är unga som jag. Vi är morgondagens Liberia och vårt land är helt beroende av

alla unga människor. Låt inte vapen och rebelledare förstöra era liv. Så fort du använder ett vapen så förstör du ditt och andras liv. Jobba för fred, inte krig!"

Jag kände mig motiverad att följa hans exempel.

Kimmie var ju en ung pojke som jag. Han hade varit tvungen att fly från Liberia för att Charles Taylor ville döda honom. Och nu hade han valt att komma tillbaka för att hjälpa oss. Vi kallade honom för Fredsambassadören.

Kimmie hjälpte mig och andra barnsoldater att bilda en organisation för de barn och ungdomar som varit soldater och ville återvända till ett vanligt liv. Jag jobbar för fred nu. Jag tänker aldrig mer använda vapen." ☺

Barnsoldat under kriget i Liberia.

Abigail gör barn

Det hemska börjar när Abigail är sju år och hennes mamma kommer inrusande med lillebror på ryggen.

– Skynda dig! Packa dina kläder! Vi måste ge oss av. Soldater har börjat råna och döda människor. Dom har spärrat av flera vägar, ropar hon.

Idag är Abigail 17 år och volontär hos Kimmie Weeks organisation YAI. Hon lär fattiga barn att läsa.

Innan kriget var livet bra. Abigail gick i sin älskade skola, som hon hade längtat så efter att få börja i.

Men när Abigail gått ett år i skolan hör hon oroande nyheter på radion. Rebeller närmar sig huvudstaden Monrovia, där Abigail bor.

Dag för dag kommer kriget närmare. Tills den dag de är tvungna att ge sig av.

På flykt

De springer längs gatorna, men när de rundar ett gat hörn möts de av pojkar med stora vapen. Pojkarna skriker och skjuter med sina vapen för att skrämmas. Vuxna män står på knä med gevär riktade mot huvudet.

Abigail blir stel av skräck. Hur kan så små pojkar bete sig så här, tänker hon.

– Vad har du i väskan, skriker en av pojsoldaterna till Abigail och sliter åt sig väskan.

– Och du kvinna! Har du nåt mer?

Pojkarna söker igenom Abigails mamma från topp till tå. De hittar till slut pengarna hon gömt under kläderna och skrattar triumferande:

– Ha! Jag visste väl det, säger en pojke.

De vandrar i många timmar tillsammans med många andra. Ingen pratar. Det enda som hörs är fötters steg mot vägen och barn som gråter.

– Jag är trött mamma, klagar Abigail. Kan vi inte vila?

– Nej, skynda på, vi måste vidare, säger mamma och tar henne i handen.

En liten lastbil kommer körande. Alla ropar: ”Stanna! Låt oss åka med!” Fastän flaket redan är fullt med folk stannar chauffören. Mamma

glada

tar snabbt tag i kanten på flaket och häver sig upp. Hon lyckas få tag i Abigails arm precis som bilen startar och kör iväg igen.

– Vart ska vi, frågar Abigail.

– Jag tror att vi kan komma till mormors by på den här vägen, svarar mamma.

Från flaket ser Abigail många flyende människor. En del bär packning på huvudet, andra i en skottkärra. Hon ser barn som gråter förtvivlat och letar efter sina föräldrar. Hon ser skadade människor som sitter vid väggkanten och döda kroppar ute på fälten.

Hej då mamma!

Nästa dag kommer de fram till mormors by.

– Vilken lycka! utbrister mormor när hon ser dem.

Efter ett par veckor säger Abigails mamma:

– Min älskade lilla Abigail. Var nu duktig och hjälp mor-

mor med odlingarna. Jag tar med mig lillebror och åker tillbaka till Monrovia. Om det är lugnt kommer jag och hämtar dig.

– Snälla mamma, låt mig få följa med! ber Abigail.

– Nej, det är bättre för dig här. Men lillebror måste jag ta med, han är ju bara en bebis.

Varje dag går Abigail ut till vägen för att se om mamma kommer. Hon väntar när busar och bilar kommer från Monrovia. Men mamma kommer aldrig.

– Du måste jobba på så att vi har riktigt mycket att sälja när kriget är slut. Då kan vi åka till Monrovia och du kan börja skolan, lovar mormor. Abigail jobbar i fälten, hämtar vatten, rensar ogräs och, till slut, sår frön.

Efter mer än ett år säger mormor orden som Abigail väntat på:

– Nu har vi tillräckligt att sälja.

Abigail blir lycklig.

Kanske kan hon nu hitta sin mamma och börja skolan.

Tillbaka i skolan

I Monrovia är mycket förstört av kriget. Sönderskjutna och nerbrända hus. De flyttar in i ett hus med några släktingar. Men ingen vet var Abigails mamma och

Abigail, 17

Min bästa sak: Min TV och min mjuka säng!

Älskar: Att lära mig nya saker.

Drömmer om: Att bygga sjukhus så att även fattiga kan få vård.

Gillar inte: När föräldrar inte låter sina barn gå i skolan.

Det värsta som hänt: Att mamma dog och inte kan se hur bra det går för mig.

Vill bli: Sjuksköterska, för då hjälper man verkligen människor.

lillebror finns. Någon säger att de mött henne på gränsen till grannlandet Elfenbenskusten och att hon var på väg till Nigeria. Det är allt Abigail lyckas ta reda på.

De finner en plats på marknaden där de kan sälja sina grönsaker. Varje kväll räknar de hur mycket de fått ihop och gömmer pengarna i en plastpåse under madrassen som de sover tillsammans på. ❖

Barnen kommer ofta till Abigail för att få råd om de har problem. Kanske har de blivit slagna hemma eller blivit mobbade.

En del dagar går Abigail till lekparken efter skolan för att prata med barnen och hjälpa dem som har problem.

– Jag har just flyttat till stan med min mamma, säger en flicka. Mamma har inte råd att betala min skolavgift så därför måste jag sälja bröd varje dag. Jag hoppas kunna börja skolan nästa termin.

– Du ska se att det går bra, uppmuntrar Abigail. Studera ordentligt när du väl börjar skolan. Då kan du komma hur långt som helst.

En kväll sitter Abigail och mormor som vanligt på sängen och räknar hur mycket de sålt för på marknaden. Då säger mormor:

– Nu min Abigail har vi tillräckligt med pengar för att du ska kunna börja skolan. Abigail kramar om mormor, hoppar ner på golvet och dansar runt. Hon tänker på vad mamma brukade säga:

– Abigail, glöm aldrig att det finns två vägar till framgång. En del föds till framgång, medan andra måste kämpa sig dit.

Möter Kimmie

En dag när Abigail kommer hem från skolan och öppnar dörren sitter hennes mamma i soffan! Hennes lillebror sitter bredvid. Hon rusar fram och kramar om dem länge, länge.

– Mamma! Var har du varit? Jag har längtat så!

Mamma berättar hur hon var tvungen att fly över gränsen för att komma undan kriget.

Men Abigail ser att något inte är riktigt som det ska vara. Det syns tydligt att

mamma är sjuk. En natt tre månader senare dör hon. Abigail gråter sig till sömns flera nätter och stannar hemma från skolan. Men när hon lugnat ner sig säger hon till sig själv: ”Hur mycket jag än gråter kommer inte mamma tillbaka. Låt mig visa världen att mamma Winnies dotter kan lyckas även om Winnie inte är här!”

En tid senare är Abigail inbjuden till en avslutning i en kompis skola. En speciell talare är inbjuden. Det är Kimmie Weeks. När Kimmie berättar om sina egna erfarenheter av kriget känner Abigail igen sig. ”Tänk att en sådan person gått igenom likadana svårigheter som jag själv. Det betyder att jag också kan lyckas.”

– Låt inte svårigheter stoppa dig i ditt liv. Ta dina studier på allvar och bli det du vill, hör hon Kimmie säga.

Vill hjälpa barn

När hon kommer till sin skola nästa dag berättade Abigail:

Abigail älskar sina mjukisdjur och det gör också alla barn som besöker henne.

– Vet ni!? Jag lyssnade på Kimmie Weeks igår! Hennes klasskamrater vill höra allt vad han sagt.

När Abigail blir inkallad till rektorn undrar hon oroligt vad hon gjort för fel: ”Kanske har jag inte varit ute på rasterna ... eller...har någon dött?” Men rektorn vill något annat:

– Kom in. Sitt ner så ska du få höra. Kimmie Weeks och YAI har erbjudit sig att betala dina skolavgifter eftersom du är en av skolans bästa elever och sköter dina studier så bra.

”Min dröm håller på att gå i uppfyllelse! Tänk om min mamma kunde se mig nu!” tänker Abigail.

Abigail vill ha ut något mer av kontakten med Kimmie. Hon letade rätt på hans

Finkläd och med fin naglar.

Ibland samlas tio grannbarn i Abigails mjuka säng för att titta på en film på TV.

– Abigail är alltid schysst. Hon är vänlig mot folk här i området. Hon tar hand om barnen, leker med dem och lär dem saker. Fler borde vara som hon, säger Abigails kompis Mayamu.

erfarenhet hur stor skillnad det är när någon finns där för en när man är liten. Att någon annan tar hand om en och bryr sig.

– Jag vet att jag kan få barn att känna sig lyckliga. Vi sjunger och leker mycket. I den vanliga skolan är det mycket samma sak varje dag. Jag vill skapa en stor skola där alla tycker om att vara. När man skrattar lär man sig bättre.

Abigail har också blivit en ledare i sitt kvarter. Många barn kommer till henne med sina problem. En del kommer gråtande för att de blivit slagna. Abigail lyssnar, tröstar och kommer med förslag. Ibland kan det vara tio barn i hennes säng.

– Jag är stolt över att vara med i Kimmies organisation. Det är mycket bättre när unga människor hjälper unga. Man tar det mer på allvar”. 🌍

kontor och ber att få träffa honom.

– Vad kan jag hjälpa dig med, frågar Kimmie.

– Jag är väldigt tacksam för det studiebidrag jag får från er. Nu vill jag hjälpa barn som har det svårt, så som jag själv haft det. Precis som du gjort. Vad kan jag göra? Jag har tid efter skolan varje dag.

Lär fattiga barn

Kimmie föreslår att Abigail ska gå YAI:s kurs och lära sig undervisa barn som inte har råd att gå i skolan. Det passar Abigail perfekt. Hon älskar att vara med barn och lära dem saker. Nu är hon volontär för YAI flera dagar i veckan och undervisar barn i ett av de fattigaste områdena i Monrovia. Hon vet av egen

– Åh, vad jag längtade att få börja skolan. Vad hemskt det var när kriget började och jag var tvungen att sluta igen. Utbildning är ju superviktigt. Därför är jag volontär i YAI:s extraskola och hjälper barn som inte har möjlighet att gå i skolan, berättar Abigail.

I skoluniform.

Abigails favoritskor när hon är hemma.

Under kriget hjälpte Abigail sin mormor att odla grönsaker. När de sålde dem på marknaden fick de pengar så att Abigail kunde börja i skolan.

Säljer för att gå i skolan

I LIBERIA går bara hälften av alla barn i skolan. Många familjer blev fattiga av kriget och har inte råd att betala skolavgiften. Kriget gjorde också många barn föräldralösa. Därför måste barn sälja olika saker, för att få ihop pengar till skolavgiften. De som bor runt YAI:s lekpark passar på att vila en stund under det stora trädet, leka och prata med sina kompisar. Abigail brukar gå dit för att ge barnen goda råd.

Köp strumpor!

"Varje dag efter skolan säljer jag strumpor för att få ihop pengar till skolavgiften. Jag är glad att den här lekplatsen finns just här, annars skulle jag inte ha någonstans att ta vägen när jag behöver en paus."
Enoch, 15 år, Strumpförsäljare

Köp sopborste!

Paul, 15 år
Sopborsteförsäljare

Köp toalettborste!

Rufus, 15 år
Toalettborsteförsäljare

Köp bröd!

Rebecca, 13 år
Brödförsäljare

Köp vatten!

Asarah, 10 år
Vattenförsäljare

Lek i fred

"BARN HAR RÄTT ATT LEKA! Alla barn behöver leka! Men att leka är inte en självklarhet för många barn här i Liberia. Nu är det fred men många barn kan inte leka ändå eftersom det finns så få platser där man kan leka fritt. Därför kämpade vi hårt för att lekparken här i Paynsville skulle få finnas kvar. Myndigheterna planerade att jämna den med marken och bygga hus där istället. Vi skaffade pengar så att vi kunde restaurera lekparken. Den var helt förstörd efter kriget med kulhål i rutchbanan och gungställningarna omkullvälta. Nu samlas barn här och leker igen. Våra volontärer går hit och pratar med barnen och motiverar dem att gå i skolan. Också dom barn som måste jobba och sälja saker för att hjälpa sin familj kan komma hit en stund."

Kimmie Weeks

Köp kakor!

Patience, 13 år
Kakförsäljare

Köp tvål!

"Min pappa tycker det är bra att jag gör något och tjänar pengar till skolavgiften. Just nu säljer jag tvålar. Jag skulle hellre vilja måla reklamskyltar utanför affärer. Jag är jättebra på att rita."

Prince, 15 år
Tvålförsäljare

Ingen lek i krig

– NÄR DET ÄR KRIG och man är hungrig kan man inte skratta, säger Lass. När det är krig kan man inte spela fotboll, inte hälsa på sina kompisar, inte göra någonting som är roligt. När det var krig låg vi på golvet och var rädda för att bli dödade. För att kunna leka måste det vara fred.

Teater mot barnhandel

"MÅNGA ÄR RÄDDA för att komma hit till West Point. Här bor många före detta rebelsoldater och folk är fattiga. Här finns många barn som rövats bort från byar på landet för att komma hit och jobba åt någon, tigga eller sälja olika saker. Dom går inte i skolan och behandlas som slavar. Fattiga flickor utnyttjas av äldre män. Ibland lockar mannen med att betala flickans skolavgift, men han gör det bara

om han kan utnyttja henne. Vi gör gatu-teater för att få folk att förstå att det är fel att behandla barn så. YAI stödjer oss för dom tycker det är viktigt att människor vet vad som händer med barn. Folk gillar våra pjäser och det blir ofta diskussioner efteråt."

Philomena, 15 år

Vill lära mig

"Jag älskar att komma hit. Förut hade jag inget att göra på dagarna för mina föräldrar har inte råd att betala skolavgift. Men jag vill ju också lära mig saker, som barnen i skolan får. Och det gör jag nu! Här berättar dom historier och lär oss sånger och ramsor. Det värsta jag vet är att inte få lära mig saker. Jag vill bli journalist och skriva om vad som händer i andra länder så att vi i Liberia får veta mer om världen."
Tom, 15 år

Vill bli Rättvisa Advokaten

DET ÄR AVSLUTNING i Zoe-Louise Preparatory School i Monrovia och Anthionette, 12, presenterar dagens talare:

– Kimmie Weeks är en förebild för oss för han jobbar hårt för att förbättra livet för barn i Liberia.

Kimmies organisation Youth Action International har utbildat lärarna i

Anthionettes skola och försett dem med roligare undervisningsmaterial.

– Det spelar ingen roll hur gamla ni är eller vilken bakgrund ni har, säger Kimmie. Jag växte upp utan pappa, gick hungrig och var tvungen att tigga ihop pengar till skolavgiften. Fortsätt kämpa! Ge inte upp! Gör Liberia till en bättre plats att leva på!

– Jag vill bli en rättvis advokat, säger Anthionette. För här i Liberia är inte alla advokater rättvisa. Den som har pengar kan se till att den som är skyldig döms som oskyldig. Det är inte bra. Jag vill att Liberia ska komma ihåg mig som den Rättvisa Advokaten.

Anthionette, med sin förebild Kimmie.

De går i i YAI:s extraskola

YAI HAR startat extraskolor i fattiga kvarter för de barn som inte har råd att gå i vanlig skola. Abigail kommer efter skolan flera dagar i veckan till extraskolan i New Kru Town för att hjälpa till att undervisa barnen.

Vill bli president!

"Jag är så glad att jag har fått börja här. Det är som en riktig skola, fast roligare. Förut var jag tvungen att jobba hela dagarna och tvätta kläder, hämta vatten och gå till marknaden för att handla. Så en dag berättade min faster att det fanns en extraskola där barn fick lära sig saker och att jag kunde få börja! Nu kan jag skriva mitt namn och har fått en massa kompisar. Jag vill bli president i Liberia. När jag är president ska jag sänka priset på ris för dom fattiga har inte råd att köpa det."
Rina, 9 år

YAI gör skolan rolig

– MÅNGA SKOLOR i Liberia är tyvärr tråkiga, säger Helena Carter, som är ansvarig för skolprogrammet på YAI. Ofta består undervisningen av att en lärare skriver med krita på svarta tavlan medan barnen skriver efter i sina skrivböcker. Om någon elev inte skriver rätt eller kommenterar något högt är läraren snabbt där med sitt spö och slår till. Vi vill förändra det. Det måste vara roligt när barn ska lära sig. Då går det så lätt att lära sig.

– Därför älskar alla YAI:s skolprogram. Vi gör lekar, sånger, ramsor och danser. Under vår utbildning får lärarna lära sig att inte slå barnen. Dom tror att man inte kan få barn att lyda utan att slå dom. Men det är ju helt fel. "Prata med barnen", säger vi. YAI har utbildat 400 lärare. Skolorna som är med i programmet har blivit mycket populära och många barn vill gå där.

”Sluta slå barn!”

När Nene kommer till barnhemmet står alla de andra barnen framför huset och möter henne.

Hon är blyg och vill inte släppa mormors hand.

Då går ett av barnen fram till henne och säger:

– Jag heter Kulha. Om du vill kan vi vara bästa vänner, du och jag.

Flytten till YAI:s barnhem kunde inte ha börjat bättre. Nu, flera år senare, har Nene blivit modig och spelar gatuteater för barnets rättigheter.

Nene växte upp med sin mormor eftersom hennes mamma dog under kriget, när hon var bebis. Mormor hade inte råd att låta Nene gå i skolan. Nene stod ofta innanför dörröppningen och kikade på de andra barnen när de skyndade förbi, på väg till skolan. Hon ville inte att de skulle få syn på henne, för då brukade de ropa elaka saker till henne:

– Kolla, där står hon som inte har någon mamma! Hon går ju inte ens i skolan!

Nene brukade springa in till mormor och gråta i hennes knä.

– Såja, Nene, gråt inte. Var modig! sa mormor. Det är det enda sättet att komma vidare i livet.

Det gjorde ont att känna sig utanför det där som verkade så roligt. Hon var ju så nyfiken, men mobbningen hade gjort henne blyg.

Så en dag kom en främmande kvinna till mormors hus.

– Jag har hört att ditt barnbarn inte går i skolan, sa kvinnan. Om ni vill kan hon börja i en skola nära barnhemmet som jag är förestandare för. Det kostar ingenting.

Färden till barnhemmet var den längsta och lyckligaste resa Nene gjort. När de kom fram stod alla barn och väntade. Det var då hon träf-

fade Kulha. De blev verkligen bästa vänner och sedan dess har de gjort allting tillsammans.

– Kulha är som min syster, säger Nene. Dom andra barnen är också som syskon.

Barnrättsklubben

Nene vågade knappt prata med någon när hon kom till barnhemmet, förutom med Kulha förstås. Men en dag kom en man på besök. Han undrade om några elever ville starta en barnrättsklubb i skolan. Nene tänkte: ”Det där skulle jag gärna göra, men jag vågar inte...”

Efteråt kom några av Nenes klasskamrater springande till henne.

– Nene, kan inte du vara med om vi startar en barnrättsklubb, sa en flicka.

– Nej, jag kan inte, jag menar har inte tid, svarade Nene undvikande.

– Men, snälla, vi behöver dig som sekreterare. Du skriver ju så snyggt, är duktig i skolan och alltid schysst mot andra. Kom igen!

Nene kände sig smickrad. Inte visste hon att de tyckte hon var så bra. Till slut sa hon:

– Okej, jag är med. Jag kan prova att vara sekreterare.

På första mötet var det mer än 50 elever. Nene var så nervös att handen skakade när hon skulle anteckna vad som sas. Innan hon somnade den kvällen bad hon:

– Gode Gud! Hjälp mig att bli modig och våga prata vid nästa möte.

Under nästa möte med barnrättsklubben vågade

– Jag är stolt över att jag kommit så här långt. Jag är bara 16 år och kan redan en massa saker. Jag hoppas andra kan känna likadant, säger Nene.

Nene säga vad hon hade för idéer och vara med och planera en massa annat. Hon skrev protokollet med lugn hand. Hon hade lyckats bli modig!

Ger råd

Barnrättsklubben har förändrat Nenes liv. Både elever och lärare kommer till henne för att fråga om råd. När rektorn är borta brukar han be Nene läsa upp meddelanden till lärare eller föräldrar. Hon går hem till föräldrar som inte låter sina barn gå i skolan och får dem att ändra sig.

På ett av barnrättsklubbens möten diskuterade man att många barn blir slagna av sina föräldrar. En del barn har ärr på kroppen, andra kommer till skolan med blåmärken eller måste stanna hemma för att de blivit så illa slagna.

– Det är inte rätt. Man får inte slå barn, sa Nene. Vad kan vi göra för att få folk att förstå det?

– Vi kanske kan göra sketcher och spela upp på ställen där folk brukar hålla till, föreslog någon. Alla tyckte att det var en bra idé.

Några veckor senare har alla roller fördelats och hela gruppen tågar iväg till torget i centrum. De knackar på dörrar och uppmanar folk att

Kulha och Nene har fått praktikplats på en bil- och motorcykelverkstad. De får lära sig att köra motorcykel och bil och att laga motorer.

– Roligast är att plocka isär motorn och sätta ihop den igen, tycker Nene. Det är lite samma sak som att lära sig hur människokroppen fungerar, med olika delar som får hela allt att fungera.

komma ut och titta. De har bett den traditionelle nyhetsutroparen, ”The Town Crier”, att med sin höga röst meddela vad som ska hända. Han går runt och ropar:

– Gå inte till fälten idag! Samlas på torget! Samlas på torget! Det kommer folk som vill prata med er om barnets rättigheter!!! Samlas på torget!!

Det kommer massor med människor, säkert flera hundra.

Slå inte barnen

Nene skriker och slår ”sitt barn” med en käpp. I en annan sketch köper en pappa öl för pengarna som skulle vara till barnens skolavgifter. Publikens skrattar och kommenterar vad som händer i pjäserna. Någon ropar instämmande. Någon annan blir arg och säger:

– Det är klart att man mås-

Nene i sitt fotoalbum, som är en av hennes käraste ägodelar.

te slå barnen, vad ska det annars bli av dom?

Efter teatern berättar de om barnets rättigheter.

– Ni måste sluta slå barnen, det är inte bra för dom. Prata med dom istället, säger Nene.

Nene går fram till en av de mest högljudda kvinnorna och säger:

– Om du pratar med dina barn på ett vänligt sätt och inte med en elak eller arg röst så kommer dom att lyssna. Jag lovar!

Nene står riktigt nära kvinnan som hon pratar med. Hon hade märkt att folk lyssnar bättre då. Kvinnan tittar förvånat på Nene.

– Jaha ... jag kanske kan försöka, svarar hon.

När de ska somna den kvällen säger Nene till Kulha:

– Vet du, jag fick en idé idag. Vi har ju drömt om att bli läkare båda två och starta ett sjukhus där också dom fattiga kan få vård. Men nu kan jag tänka mig att bli skådespelare och göra filmer som

uppmuntrar barn och får människor att förstå att barn har rättigheter.

– Vi kanske kan göra både och, säger Kulha. ☺

Nene, 16

Älskar: Idrott.

Ogillar: Slagsmål.

Favoritmat: Ris och bröd.

Det bästa: Att jag fick komma till Kimmies barnhem och börja skolan.

Det värsta: Kriget när folk dödade varandra.

Förebild: Liberias president Ellen Sirleaf Johnson.

Vill bli: Läkare eller skådespelare.

Nene och Kulha springer hand i hand. De har nästan alltid varit tillsammans sedan den där dagen då Nene kom till barnhemmet.

En dag på hemmet för föräldralösa

PÅ KIMMIES OCH YAI:S BARNHEM bor 66 barn. De flesta förlorade sina föräldrar i inbördeskriget. Alla på barnhemmet hjälps åt att laga mat, städa, röja mark och sköta de stora odlingarna när de inte går i skolan.

Barnhemmet är nästan självförsörjande på mat. Förut var barnhemmet så förfallett att det regnade in. Men tack vare YAI kunde man bygga ett nytt och större hus.

04.30 Väckning

"Upp o hoppa!" ropar tant Kumba. "Dags att vakna!"

05.00 Morgondusch

Barnhemmet har en egen brunn där barnen hämtar vatten till allt. Hinken blir ofta tung. Men hellre det än att gå två gånger.

06.00 Morgonbön

Alla kan trumma och sjunga de traditionella bönsångerna

08.00 Förskola

När de större barnen gått till skolan får de små barnen undervisning på barnhemmet.

07.00 Skoldags

De barn som är över tolv år går till skolan som ligger längs den stora landsvägen mot Freetown.

Om det regnar väntar barnen med att gå till skolan tills regnet slutat.

06.30 Frukost

Varje morgon serveras ris med rivet kött till frukost. Blandningen är bra för barn som växer.

14.00 Lunch

Till lunch blir det fofou (gröt gjord på kassava-rot) och kokta blad som liknar spenat.

15.00 Lekdags

När alla kommit hem från skolan, ätit och vilat finns det tid för lek och sport. De små barnen ritar upp "Kungens dotter" på marken.

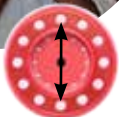
16.00 Odlingarna

Det mesta av maten som man äter på barnhemmet kommer från de egna odlingarna. Alla barnen hjälper till med att så, rensa ogräs och skörda.

18.00 Kvällsbön

"Gode Gud, hjälp mig att leva mitt liv på ett bra sätt och ta hand om min mamma och pappa i himlen", ber barnen under kvällsbönen.

19.00 Läxdags

Klockan sju är det mörkt. För att barnen ska kunna läsa sina läxor tänder Mamma Kumba de stora batteri-drivna läslamporna.

20.00 Godnattbön och småprat

Innan det är dags att sova passar Nene och Kulha på att lyssna lite på radio och småprata om vad som hänt under dagen. Sen ber de en bön för att sova i gott beskydd under natten.

21.00 Släckt och låst

Mamma Kumba låser dörren och ser till att alla är tysta.

Kimie talar med lagen.

Fotboll föreningar

PRINCE FC möter Plumcut Young Professionals och YAI har givit båda klubbarna bollar, tröjor, shorts och skor. De utbildar också lagledarna Prince och Lass. Matchen slutar 2-2 och spelarna samlas för att lyssna på Kimie Weeks:

– Om fler lär sig att samarbeta som ni kan vi komma långt här i landet. Fotboll bygger fred. Vi ska se till att det finns ett fotbollslag i varje kvarter och utbilda fler lagledare och förebilder som Prince och Lass. Många barn i det här området drabbades av kriget och saknar föräldrar. Dom går inte i skolan utan drar omkring sysslösa, hamnar i kriminella gäng eller börjar droga. Vi ska ge dom hoppet tillbaka.

Prince ger sig inte

”JAG FICK IDÉN att vi skulle kunna spela fotboll på allvar här i kvarteret. Fastän jag visste att vi har dåligt med pengar bad jag mamma om att få köpa en läderfotboll. Jag gick ned på knä och sa:

– Snälla mamma, kan jag inte få köpa en fotboll?

– Nej Prince, du vet att vi inte har råd, svarade mamma irriterat.

Men jag gav mig inte. Jag gick till min moster och morbror, som är äldre än mamma, och bad dom att övertala henne. Dom tyckte att min idé lät bra och följde med mig hem.

– Prince har ju sålt vatten i många år. Han kan väl få köpa en fotboll, sa min moster.

Mamma tittade argt på mig, men sa.

– Okej då, börja spara och köp den där fotbollen.

Jag sålde vatten som aldrig förut. Jag skyndade mig hem från skolan, hämtade kylboxen med vatten och gav mig ut på gatorna. Det tog flera veckor att få ihop pengarna. Sen tog jag bussen in till stan. Jag skyndade mig till sportaffären, la pengarna på disken och fick den fina läderbollen. Jag studsade fram av glädje hela vägen hem. Dom andra i laget sprang omkring som galningar när dom såg att jag kom med fotbollen.

Att bli ett bra lag kräver att vi håller ihop. Man kan inte

bli bra utan att ta träningen på allvar, precis som med skolan.

Vi håller ihop

För ett tag sedan sa mamma:

– Jag är ledsen att jag var så negativ när du ville köpa fotbollen. Jag ser att det varit bra för dig och för många andra. Folk respekterar dig och det gör jag också.

Nu håller vi ihop här i kvarteret. Jag är lagledare för Prince FC och brukar säga:

– Håll ihop och bråka inte. Respektera alla andra i området, även dom andra lagen.

Nu när vi fått stöd av YAI känner jag att vi är del i något större. Vi som är unga behöver förebilder. Inte många orkar prata med oss ungdomar, men Kimie och hans medarbetare gör det. Både Lass och jag är volontärer för

YAI och mentorer för våra spelare. Jag vill bli en bra ledare för ungdomar och jag tror att jag kommit en bit på väg. Föräldrar kommer till mig och tackar mig för att deras barn har förändrats sedan dom började spela med oss. Det känns bra.”

Prince, 15

Favoritspelare: Ronaldo, Portugal

Hur är en bra ledare?
Lagets spelare tycker att Prince är en bra ledare för att han:
är generös, hjälper andra, är respektfull, ger goda råd, förstår deras situation, har tålmod.

TEXT: GUNILLA HAMNE FOTO: SENAY BERHE

Fredrick med goda hjärtat

Fredrick ställer alltid upp för kompisar och för dem som har det sämre.

”MITT HJÄRTA SLÅR extra hårt när jag tänker på fotboll. Den gör att man får en massa vänner. Därför är det färre slagsmål här i kvarteren nu när vi har fotbollen att tänka på. Jag tänker bli Liberias nya fotbollsstjärna.

Mitt hjärta slår inte bara för fotboll utan också för andra människor. Andra säger att jag har ett gott hjärta och det är jag stolt över. När någon i vårt kvarter är hungrig delar jag med mig av den mat vi har hemma. Om jag får presenter till jul ger jag alltid bort en del till den som inte fått något. Varje dag samlar jag ihop barn i mitt

kvarter som inte går i skolan och undervisar dom. Då känner dom sig inte så utanför. Jag brukar gå hem till deras föräldrar och uppmana dom:

”Gör så att ditt barn kan börja i skolan. Försök spara så att det räcker till skolavgiften.”

När jag lånade ut mina fotbollsskor till en kompis hade sulan lossnat när han lämnade tillbaka dom. Därför har jag inga riktiga skor idag, bara plastsandaler. Men jag lånar ett par skor av någon annan när jag ska in på plan. Det ordnar sig alltid.”

Fredrick, 14

Fredrick värmer upp med flip-flop-sandaler, men får låna ett par skor från spelaren han byter av med under matchen.

Blyge Lass blir ledare

”JAG ÄR LAGLEDARE för fotbollslaget Plum Cut Young Professionals. Jag är otroligt stolt över att vi har ett så bra lag. Nästa år ska vi vara med i division tre, om vi får ihop pengar till avgiften. Därför städar vi här i kvarteren varje lördag.

För mig är det här med att vara ledare något nytt. Förut var jag alltid för mig själv. En dag sa mamma:

– Lass, du kan väl inte gå omkring för dig själv hela

livet. Tänk ut något som du kan göra för andra.

Först förstod jag inte riktigt vad hon menade. Men så en lördagseftermiddag när jag stod och tittade på några grabbar som sparkade en fotboll kom jag på det: Jag ska starta ett lag! Några i mitt kvarter fick höra talas om mina planer. På omvägar fick jag veta vad dom sagt:

– Hur ska Lass kunna få ihop ett fotbollslag? Han kan ju inte ens prata med folk.

Deras kommentarer gjorde mig bara ännu mer motiverad. Jag började prata med dom som jag sett spela fotboll och frågade om dom ville vara med.

Jag känner jag mig som en helt annan person nu och unga kommer till mig och frågar om råd. Kanske var det kriget som gjorde mig blyg. Mamma och jag sov under bord på marknader eller i övergivna skjul. Jag såg hemliga saker och var fruktansvärt rädd.

Jag blir fortfarande ledsen när jag tänker på hur männis-

kor behandlade varandra. Därför känns det jag gör för att få människor att förenas istället för att slåss och döda varandra viktigt. Fotboll är ett bra sätt att få unga att göra något gemensamt. Nu när vi får utrustning och stöd från YAI kommer det att bli ännu bättre.”

Isaac Lass, 16

Favoritspelare: Lukas Podolski, Tyskland

Lass ger sitt lag taktiska råd.

Arrangera World's Children's Press Conference

Två gånger om året kan du och dina kompisar arrangera en World's Children's Press Conference. Idén med Barnens presskonferenser är att bara barn får tala och att bara barn får bli intervjuade av journalisterna. Årligen arrangeras hundratals presskonferenser av barn samtidigt jorden runt. Den första hålls när de tre barnrättshjältar som nominerats till World's Children's Prize ska avslöjas. Den andra hålls i slutet av WCP-programperioden, när barn över hela världen har röstat fram hur priserna för barnets rättigheter ska fördelas.

Innan flickorna, som höll i World's Children's Press Conference i Kathmandu i Nepal, avslöjade vem som blev årets barnrättshjälte i Global Vote, tog de upp situationen för barnets rättigheter i Nepal.

– Varje år utsätts omkring 12 000 barn för människohandel och förs bort från Nepal, sa Samjhana.

SÅ GÖR NI:

1. Tid och plats

Välj gärna ortens viktigaste byggnad för er presskonferens, för att visa att barnets rättigheter räknas! Det går förstås också bra att ha den i skolan.

2. Bjud in medier

Bjud in god tid i alla tidningar och TV- och radioblag. Skriv noga tid och plats. Använd

gärna e-post, men ring också till de journalister som ni tror kan vara intresserade av att komma! Påminn dem per telefon eller personligt besök dagen innan presskonferensen.

3. Förbered er

Skriv ner vad ni ska säga. Formulera i god tid vad ni vill säga om hur barnets rättigheter kränks i ert land. Strax innan presskonferensen får ni

hemlig information om barnrättshjältarna från World's Children's Prize, som ska avslöjas på presskonferensen.

4. Håll presskonferensen

Inled gärna med dans och musik och tala om att andra barn också håller presskonferenser över hela världen samtidigt. Genomför presskonferensen ungefär så här:

- Ge fakta om World's Children's Prize och visa

gärna en kort informationsfilm.

- Berätta hur barns rättigheter kränks i ert eget land.
- Säg vilka krav ni ställer till politikerna och andra

World's Children's Press Conference i Jalisco, Mexiko och en av tidningsartiklarna den resulterade i.

På worldchildrenprize.org hittar du:

Barnrätts-faktablad för ditt land, tips på hur du bjuder in journalisterna, frågor till politiker och andra tips. På webbsidan finns också pressbilder som journalisterna kan ladda ner och använda gratis när de skriver om World's Children's Prize.

Om ni är flera Global Friend-skolor till World's Children's Prize som når samma medier får ni gärna hålla en presskonferens tillsammans. Till exempel kan en representant för varje skola vara med på scenen.

110

Eligen niños a sus líderes

La votación se hará desde las escuelas que quieran participar ejercicio

¡A votar!

Anna Mohd, Tanzania: Apoye a niños con discapacidades en poblados pobres del norte de África desde 1990. Sabana Yarebi, Argentina: Trabajo por el derecho a la educación de los niños, mediante escuelas rurales.

CHRISTINE OLSSON

När eleverna i ETEC Paulino Botelho, Centro Paula Souza, i São Carlos i Brasilien höll sin World's Children's Press Conference hade de undersökt barnarbete i Brasilien och presenterade vad de fått fram. Lukas, 16, berättar:

– I Brasilien finns det mycket ojämlikhet. Här händer det ofta att barn arbetar under slavliknande förhållanden. Under vårt arbete med World's Children's Prize fann vi barn som arbetar mycket hårt och under mycket svåra förhållanden på en farm utanför São Carlos. Under vår presskonferens var vår huvudfråga barnarbetet i vår stad och i vårt land.

vuxna på förbättringar i respekten av barnets rättigheter i ert land.

- Avslöja dagens stora »nyhet«, om World's Children's Prize barnrättshjältar.
- Avsluta med att ge journalisterna ett pressmeddelande och det barnrätts-faktablad om ert land som ni får från World's Children's Prize. Pressmeddelandet är ett papper där ni har sammanfattat er information om WCP, barnets rättigheter och barnrättshjältarna! Ni får ett exempel på hur ett pressmeddelande kan se ut wfrån WCP.

”World's Children's Prize gör ett fantastiskt arbete för att främja barns rättigheter.”

Drottning Silvia, som framför bilden av Desmond Tutu delar ut hans WCP-glasglob till Bomkazi från Sydafrika

Desmond Tutu ny beskyddare

Personer som gjort stora insatser för barnets rättigheter eller för World's Children's Prize kan bli Honorary Adult Friend (Hedersvuxenvän) och beskyddare av World's Children's Prize.

Vid senaste prisceremonin presenterades en ny beskyddare. Han har kämpat mot apartheid och rasism. Han har under hela sitt liv stått upp för barnets rättigheter, rättvisa och fred. Sydafrikas barn känner honom som ”The Arch”, Nobels fredspristagare och tidigare ärkebiskopen Desmond Tutu.

förkämpan för barnets rättigheter Graça Machel. Machel, Mandela, Suu Kyi och Tutu tillhör alla The Elders, en grupp äldre ledare som tillsammans arbetar för mänsklighetens bästa.

Du hittar fler av beskyddarna på worldschildrens-prize.org

Drottning Silvia blev den första beskyddaren av World's Children's Prize. Nu är tre globala legendarer också beskyddare: Nelson Mandela, Aung San Suu Kyi och Xanana Gusmão. Mandela kämpade mot apartheid och för ett Sydafrika för

alla landets barn. Han satt fängslad i 27 år, blev den förste presidenten i det fria Sydafrika och fick Nobels fredspris. Aung San Suu Kyi har hållits i husarrest under femton år för sin kamp för demokrati i Burma. Frihetskämpen Gusmão var fängslad i sju år innan han blev Östtimors förste president och han är nu landets premiärminister.

Bland beskyddarna finns även världsledaren och

”Ni har vårt stöd vare sig vi lever eller är i graven.”

Nelson Mandela

”World's Children's Prize tar inte bara barnets rättigheter dit där de ofta respekteras utan även till konfliktvärldar och stor fattigdom och utsatthet. Det påminner barnen om att de har rättigheter och att de ska kräva att dessa uppfylls. Priset är en underbar upplevelse. Det finns för barnens skull och även för att beröra allas våra samveten så att vi inte vilar innan vi kan säga: Vi gjorde det!”

Graça Machel

JAMES MAKAY

“Givetvis är jag mycket hedrad och glad över att bli Hedersvuxenvän till World's Children's Prize for the Rights of the Child. Låt mig veta om det finns något som jag kan göra för att stödja det värdefulla arbete som ni utför för barn över hela världen. Jag ser fram emot ett nära och framgångsrikt samarbete med er.”

Aung San Suu Kyi

Så är det dags för den stora finalen för årets World's Children's Prize-program. Många av de skolor som deltagit har sin egen avslutningsceremoni, då de firar barnrättshjältarna och barnets rättigheter. Barn i en del skolor bjuder in föräldrar, politiker och medier. De uppträder och visar videon från prisceremonin.

– Välkommen till Gripsholms slott i Mariefred och prisceremonin för World's Children's Prize, säger Lisa från Zimbabwe i videon. Bakom henne på scenen sitter resten av jurymedlemmarna.

En stråkkvartett från Lilla Akademien spelade framför bilderna på de tre barn som år 2000 postumt (efter sin död) hedrades första gången World's Children's Prize delades ut. De är den tidigare skuldslaven Iqbal Masih, Pakistan, som mördades 1995, Anne Frank, som dog i ett tyskt koncentrationsläger 1945, samt Hector Pieterse, som sköts ihjäl av apartheidpolisen i Sydafrika 1976.

Vi firar barnets

Inkwenkwezi Sisters från förorterna Delft och Khayelitsha utanför Kapstaden i Sydafrika möttes av jubel efter sina uppträdanden under ceremonin.

Alla jurybarn var med på scenen under hela ceremonin. Här berättar David från Storbritannien vilka barn han representerar i juryn, medan Hamoodi, Gabatshwane, Emelda, Ndale, María Elena och Liv lyssnar.

Jurybarnen María Elena från Peru och Mae från Filippinerna väntar på att ceremonin snart ska börja.

rättigheter!

WORLD'S CHILDREN'S PRIZE FOR THE RIGHTS OF THE CHILD

ANNA MOLLEL

Anna Mollel från Tanzania utsågs av barnen som deltog i världsomröstningen Global Vote till mottagare av *World's Children's Prize for the Rights of the Child* 2012. Anna tog emot priset från drottning Silvia, för sin över 20 år långa kamp för barn med funktionsnedsättning på den fattiga landsbygden i norra Tanzania. Massajpojken Lomunyaki Ndorosi, som inte kunde gå innan han fick hjälp av Anna, var med på scenen.

Lisa från Zimbabwe, som ledde ceremonin, hade skrivit en dikt till pristagarna, som avslutades med:

Den här världen behöver
fler människor som ni
Jag tackar er för att
ni satsar era liv för oss

– Med att hedras av barn följer ett stort ansvar. Medan jag tackar er och tar emot det här priset förnyar jag mitt löfte att fortsätta med denna kamp, sa Anna Mollel i sitt tal.

Hanoi College of Art uppträdde med stor skicklighet för barnets rättigheter.

Jurymedlemmen Gabatshwane från Sydafrika sjöng.

WORLD'S CHILDREN'S HONORARY AWARD

SAKENA YACOABI

Sakena Yacoobi från Afghanistan hedrades på scenen tillsammans med Ahmed Muktar Bahra, när Sakena mottog *World's Children's Honorary Award* från drottning Silvia. Sakena hyllades för sin långa och ofta livsfarliga kamp för barns och kvinnors rättigheter, speciellt för flickors rätt att gå i skolan.

WORLD'S CHILDREN'S HONORARY AWARD

ANN SKELTON

Ann Skelton från Sydafrika hade sällskap på scenen av Khanyisile Ngidi när hon tog emot *World's Children's Honorary Award* från drottning Silvia. Ann hedrades för sin 20 år långa och framgångsrika kamp för att barn som påverkas av rättssystemet i Sydafrika ska få sina rättigheter respekterade.

Bomkazi från Sydafrika i en hyllningsdans för den nye beskyddaren av World's Children's Prize, Desmond Tutu.

Thanks! Tack! Merci ! ¡Gracias! سپاس
Obrigado! धन्यवाद நன்றி ! شكراً!

I Bangladesh: ASF-Acid Survivors Foundation, Redwan-E-Jannat **Benin:** Juriste Echos Consult, Jacques Bonou, François Ablefonlin **Brasilien:** Grupo Positivo (Portal Positivo, Portal Educacional, Portal Aprende Brasil), SEMED-Santarém (PA), 5a Unidade Regional de Educação/SEDUC-PA, Projeto Rádio pela Educação/Rádio Rural de Santarém, SME-São José dos Campos (SP), SME-Araquara, ONG Circo de Todo Mundo, Samuel Lago, Christiane Sampaio **Burkina Faso:** Art Consult et Development, Malachie Dakuyo

Burma: Community Schools Program, Eh Thwa Bor **Burundi:** DAJBU/DYF, DBF **D.R. Kongo:** FORDESK, Tuzza Alonda, APEC, Damien Kwabene, APROJEDE, Amisi Musebengi, BVES, Murhabazi Namegabe **Gambia:** Child Protection Alliance (CPA), Bakary Badjie **Ghana:** Ministry of Education, ATCWAR, Ekua Ansah Eshon, Ghana NGO Coalition on the Rights of the Child, Unicef, VRA Schools **Guinea Conakry:** Ministère de l'Éducation, Le Monde des Enfants Guinée, Oumar Kourouma, Unicef, Parlement des Enfants de Guinée **Guinea Bissau:** Ministério da

Educação, AMIC, Laudolino Medina, Fernando Cá **Filippinerna:** Visayan Forum, Julio Flauta, Lowel Bisenio **Indien:** City Montessori School Lucknow, Shishir Srivastava, Barefoot College, Vasu Srinivasan **Kamerun:** SOS Villages d'Enfants Cameroun **Kenya:** Ministry of Education, Provincial Director of Education for both Western and Nyanza Provinces, CSO Network for Western and Nyanza Province, Betty Okero **Mali:** Malian Association for Monitoring and Support for Women and Children, Safiatou Doumbia **Mauretanien:** Association des Enfants et

Emelda från Moçambique överlämnade jurybarnens liljekonvaljbukett som tack till drottning Silvia för att hon hjälpt dem.

– Tack för en underbar ceremoni. Det är mycket bra att ni alla arbetar för barns rättigheter. Jag lovar att kämpa för barns rättigheter i hela världen, sa drottning Silvia.

Katarina flickkör, jurybarnen och alla barn som uppträtt sjöng tillsammans avslutningssången "En värld av vänner".

ශ්‍රී ලංකාවේ: මහරාජ්! شكرية! مهرباني! CAM ON របបកុណ! တီဘျူး ကျေးဇူး

Jeunes Travailleurs de la Mauritanie, Amadou Diallo **Mexico:** Secretaría de Desarrollo Humano Gobierno de Jalisco, Gloria Lazcano **Moçambique:** Ministério da Educação e Cultura, SANTAC (Southern African Network Against Trafficking and Abuse of Children), Margarida Guitunga, Amelia Mabecuane, FDC (Fundação para o Desenvolvimento da Comunidade) **Nepal:** Maiti Nepal, Janeit Gurung **Nigeria:** Federal Ministry of Education, The Ministries of Education in Kogi State, Lagos State, Ogun State, and Oyo State, Royaltimi Talents Network, Rotimi Samuel

Aladetu, CHRINET, Children's Rights Network, Moses Adedeji **Pakistan:** BLLFS, Mir Sarfraz, BRIC **Peru:** Centro Yanapanakusun **Rep. Kongo:** ASUDH/ Gothia Cup, CUDE-Club de l'UNESCO pour les Droits de l'Enfant **Rwanda:** AOCM **Senegal:** Ministère de l'Education, Ministère de la Femme, de la Famille et du Développement Social, EDEN **Storbritannien:** The Children's Rights Director for England, Roger Morgan **Sydafrika:** Ministry of Education, National Department of Education, Department of Women, Children and Vulnerable People in

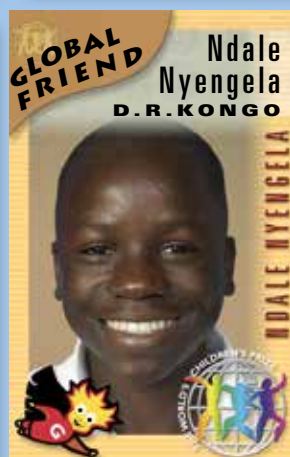
the President's Office, Eastern, North West Department of Education and Department of Social Development, Bojanala Platinum District Municipality and Department of Education, IEC-Independent Election Commission, BOSASA, Marlene Winberg, Nadia Kamies, Vusi Setuke, Maki Boshomane **TjECKien:** Vzakemne Souziti **Uganda:** Uganda Local Governments Association, Gertrude Rose Gamwera, Wakiso District, BODCO, Nason Ndaireho, GUSCO **Zimbabwe:** Girl Child Network, Edinah Masanga.

THE 2013 WORLD'S CHILDREN'S PRIZE JURY

LE JURY POUR LE PRIX DES ENFANTS DU MONDE 2013 EL JURADO DEL PREMIO DE LOS NIÑOS DEL MUNDO 2013 O JÚRI DO PRÊMIO CRIANÇAS DO MUNDO 2013

THE 2013 WORLD'S CHILDREN'S PRIZE JURY

THE WORLD'S CHILDREN'S PRIZE FOR THE RIGHTS OF THE CHILD